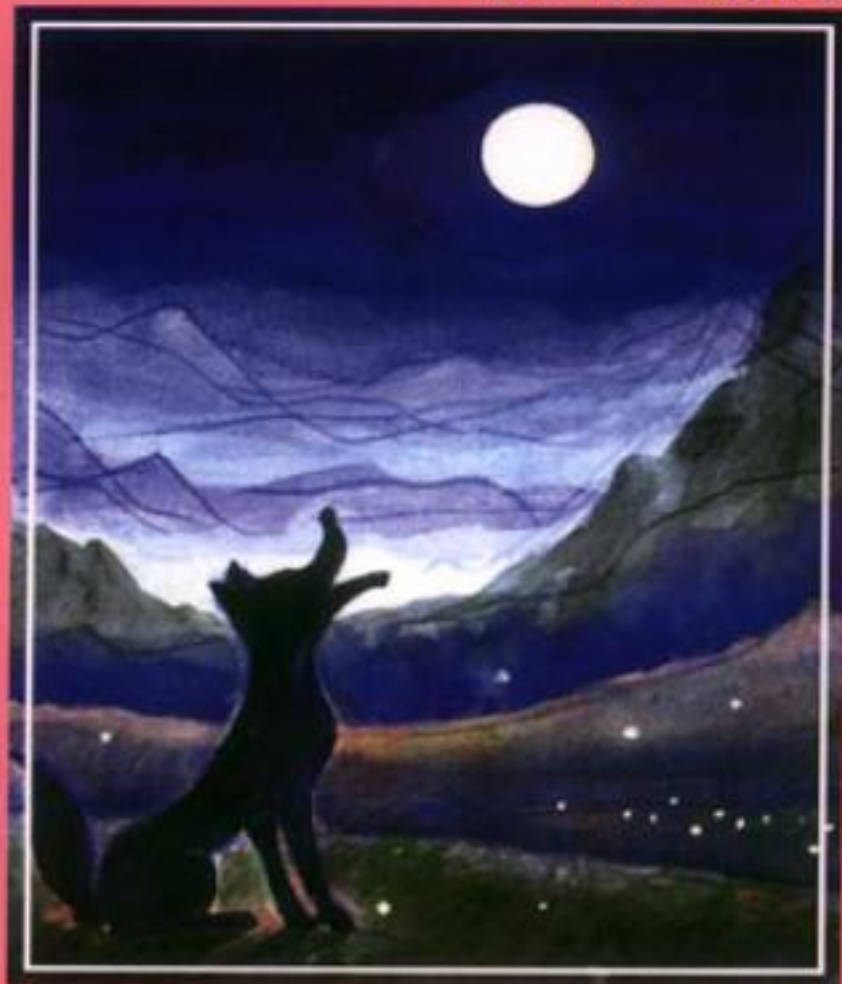

မောင်ဆူရှင် တာဝန်ယူပြန်သည်။

အထီးကျန်မြေခွေး

နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

THE LONELY FOX and Other Stories
by Tajima Shinji

အထီးကျန်မြေခွေး

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

မောင်ဆူရှင် မြန်မာပြန်သည်။

Tajima Shinji

THE LONELY FOX
and Other Stories

၂၀၀၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

ပထမအကြိမ်

အုပ်စု ၅၀၀၀

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၆၈/ ၂၀၀၂ (၇)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၁၂/ ၂၀၀၂ (၆)

ပုံနှိပ်သူ

အာရောဂျ်ပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၆၄)
အမှတ် (၆၉) ရတနာကျွန်းရိပ်သာ၊ ကျောက်စိမ်းပတ်လမ်း၊ (၄) တိုးချဲ့ရပ်ကွက်၊
မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမျိုးသန့် (၃၇၅၂)၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့။

ကွန်ပျူတာ

ဌေးလွင်ဆွေ
Thwin Desktop Publishing

အဆင်ပြင်

ထက်အာကာကျော်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဝိုင်အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဝိုင်အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဝိုင်အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်းအေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

မာတိကာ

စာရေးသူ၏အမှာ <i>[From the Author]</i>	
ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ	
မူရင်း စာရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း	
အထီးကျန် မြေခွေး <i>[The Lonely Fox]</i>	၀
တစ်ယောက်သောသူ <i>[Someone]</i>	၂၅
ကန္တာရ ဒိုင်နိုဆော <i>[Dinosaur of the Desert]</i>	၃၉
အံ့ဖွယ်ပြိုဟ်၏ ဇာတ်လမ်း <i>[The Legend of Planet surprise]</i>	၄၉
လူလက်ရာများ <i>[Man-made Plants]</i>	
ကနိုးကလေး ကန်ကို <i>[Kanko the Crow]</i>	၇၇
ကမာကောင်၏ ပန်ကြားချက် <i>[Plea from the Would-be Baked Clam]</i>	၈၀
အနက်ရောင် ပူဖောင်းကလေးများ <i>[Black Balloons]</i>	၈၅
ကြောင်ကြီး ဘစ်တလာ	၈၉
<i>[A Question from Bitler the Respectable Cat]</i>	
သမုဒ္ဒရာအောက်မှ အတွေးများ	၉၃
<i>[Musings from the Ocean Floor]</i>	
တိတ်ဆိတ်နေသော သန္တာကျောက်ကျွန်း <i>[Silent Coral Reef]</i>	၉၇
ကျောက်တိုက်ကြီး <i>[Sarcophagus]</i>	၁၀၁
စိတ်ကူးအနုပညာ ပြခန်းဆောင်	၁၀၇
<i>[Art Museum of Imagination]</i>	
ဧွေဦး ဘယ်ကလာမည်လဲ	၁၁၃
<i>[Where Does Spring Come From?]</i>	
သက်တံများနှင့် ကြယ်တံခွန်များကို စုဆောင်းသူ	၁၃၃
<i>[Shooting Stars of the Desert]</i>	

မူရင်းစာရေးသူ၏အမှာ

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း အစိတ်ကျော်မှစ၍ စာပေများ စတင် ရေးသားခဲ့သည်မှာ အနာဂတ်မျိုးဆက်ဖြစ်သော ကလေးလူငယ်တို့အတွက် ရိုးသားစွာ စေတနာထားရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏စာများသည် ကျွန်တော်ရင်တွင်းမှ မြည်တမ်းချက်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ပါ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းမျိုးကို ဘာကြောင့် မဖြစ်မနေ ရေးသားလိုပါသနည်း။ အကြောင်းမှာ မျှော်လင့်ချက်နှင့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ဟူသော မြင့်မားသည့် တောင်တန်းတောင်ကြောကြီး နှစ်ခု၏အလယ် တောင်ကြားတွင် ရှိနေသော လူ့လောက၏ အခြေအနေအလားအလာတို့ကို ခြယ်နှုန်းဖွဲ့ဆိုလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သက်ရှင်နေထိုင်သော ခေတ်ကာလသည် မည်သို့ရှိပါသလဲ။ လူ့လောက၏ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိပါသလား။ သို့မဟုတ် မျှော်လင့်ချက်ဟူ၍ မရှိပါသလား။ လူသားတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်များကို တည်ဆောက်နိုင်ကြပါသလား။ မတည်ဆောက်နိုင်ကြဘူးလား။ ဤကိစ္စသည် ကျွန်ုပ်တို့ ၂၁ ရာစုသို့ ဝင်ရောက်စေအချိန်၌ လူကြီးလူငယ် ပုပုရွရွတို့အတွက် အရေးအပါဆုံး ပြဿနာဖြစ်နေပေသည်။

အဆိုပါ ပြဿနာများအတွက် အဖြေရှာရမည့်အလုပ်မှာ ယနေ့ခေတ် လူငယ်မျိုးဆက်များ လက်သို့ ကျရောက်နေပါသည်။ ကလေးလူငယ်တို့သည် တုပ အားကျတတ်သည်။ အထင်အမြင် ရလွယ်သည်။ အာရုံခံစားမှု ထက်မြက်သည်။ အားအင်အပြည့် ရှိသည်။ သူတို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အရွယ်ရောက်သူ လူကြီးများကို စောင့်ကြည့်လေ့လာလျက် ရှိသည်။ မျက်မှောက်ခေတ် လူသားတို့ ကြုံဆုံရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာများမှာ သူတို့၏ စိတ်အာရုံ၌လည်း နက်ရှိုင်းစွာ ကိန်းအောင်းနေတတ်လေ့ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိတို့ကို ရေတံခွန် စီးကျရာ ရေစီးအောက်သို့ ဝင်မိသော စတ္တုလေ့ကလေး အဖြစ်မျိုးနှင့် လှိုင်းပုတ်ရာတွင် ကပြောင်းကပြန် လိုက်ပါစီးနင်းရသူတို့နှင့်မခြား ခံစားရကောင်း ခံစားနေရလိမ့်မည်။ သို့သော် အနာဂတ်တွင် ကြုံဆုံရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲများကို သူတို့သိရှိသဘောပေါက်ရန် လူကြီးမိဘများက မည်သို့မည်ပုံ ရှင်းလင်းပေးပါမည်လဲ။ လက်ရှိ လူကြီးလူငယ် မျိုးဆက်တို့က ကိုယ့်ခေတ်ကာလ အခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းပြီး ရေငြိမ်သော ခရီးသို့ ရောက်အောင် ဦးမတည်နိုင်လျှင် နောင်လာမည့်မျိုးဆက်တို့က ခရီးပေါက်အောင် ကြိုတင်လေ့လာ ပြင်ဆင်ရမည် ဖြစ်သည်။

From the Author

သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ရှင်သန်ရပ်တည်ရေးသော အဖြစ်အနေမှာ ဆန္ဒနှင့် စိတ်အလို မကျဖွယ် များစွာတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရသောလုပ်ငန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးလူငယ်တစ်ဦး လူလားမြောက်ပြီး ဘဝနှင့် ဘဝရှင်သန်မှုကို သဘောပေါက်နိုင်ရန်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် အရှိ အတိုင်းဖြစ်သော အချက်အလက်များကို သိရှိထားရန်ဖြစ်ပါသည်။ ရာစုနှစ်သစ်ကို ကြိုဆို ဝင်ရောက်ရမည့် လူငယ်တို့အား ထိုနားလည်သိရှိရန် လိုအပ်ချက်ကို မရနိုင် မဖြစ်စေချင် သည်မှာ စာရေးသူ၏ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြောင့်ကြမှုဖြစ်ပါ၏။

လောကရှိ အရာဝတ္ထုအားလုံး၏ ရပ်တည်ချက်သည် ကလေးငယ်၏ဘဝနှင့် သတ္တန် အလား တူမျှပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သက်ရှိအားလုံးတို့သည် အလင်းရောင်နှင့် စွမ်းအားအလိုငှာ နေကို အားကိုးအားထားပြုလျက် နီးကြားခြင်းနှင့် ဖွံ့ဖြိုးခြင်းကို ရှာကြံကြရ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ၂၁ ရာစုကို ကြုံကြိုက် ရင်ဆိုင်ရမည့် လူငယ်တို့အဖို့ စိန်ခေါ်နေသော အကြောင်းမှာ အမှောင်ကို ပယ်ခွင်း၍ အလင်းကို ဆောင်နိုင်ရန် ဖြစ်ဖွယ်ရှိဖို့ များပါသည်။

စာရေးသူသည် ဤစာအုပ်ကို မူရင်း ဂျပန်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ အတွေးအမြင် ပါဝင်အောင် ဝိပြင်စွာ ပြန်ဆိုပေးသော T.M. Hoffman အားလည်းကောင်း၊ စာအုပ်အတွက် စာမျက်နှာများကို တင့်တယ်စွာ သရုပ်ဖော်နိုင်ရန် ရေးဆွဲပေးသော ပန်းချီပညာရှင် ကျွန်တော် ဇနီးသည် Tajima Kazuko အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ ထို့ပြင် ဤစာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးသော ကျွန်တော်တို့နှင့် ယူနက်စကို စာပေ၊ စာအုပ်နှင့် စာတတ်မြောက်ရေးကိစ္စများတွင် ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ထင်ရှားသော စာရေးဆရာ ဦးမျိုးသန့် (မောင်ဆုရှင်) နှင့် စာပေဗိမာန် စာတည်းအဖွဲ့မှ စာတည်း ဒေါ်တင်တင်ဝင်း (စာရေးဆရာမ ဒီဇင်ဘာမွန်း) တို့အား ဤစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အားတက်သရော စေတနာဖြင့် ကူညီပေးကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အာရှ-ပစိဖိတ်နိုင်ငံများမှ ကျွန်တော်၏ အားထုတ်မှုအစုစုကို ချစ်ခင်စွာ မေတ္တာဖြင့် မနေမနား အားပေးကူညီကြသော အခြားမိတ်ဆွေများစွာတို့ကိုလည်းကောင်း ရိုးသားစွာ ကျေးဇူး တင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ကလေးတို့ . . . ယုံကြည်ချက်၊ မျှော်လင့်ချက်တို့ ထားရှိ၍ ချွေးကို အရင်းတည်လျက် နှလုံးသားကို သန်မာစေသည့် ကြင်နာတတ်သော အာဟာရကိုပေးလျက် ၂၁ ရာစုနှစ်များကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင် တည်ဆောက်ကြပါစို့။

တာတိုးမား ရှင်ကျိ
(တိုကျို၊ ဂျပန်)

၃၊ သြဂုတ်၊ ၂၀၀၂။
ခေတ္တ ရန်ကုန်။

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

စာရေးသူ တာတိုးမား ရှင်ကျိအား ပညာရေးစနစ် ပါရဂူတစ်ဦး၊ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ထင်ရှားသော စာရေးဆရာ တစ်ဦးအဖြစ် လူသိများပါသည်။ ဘာသာပြန်သူသည် မူရင်း စာရေးသူနှင့် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကပင် ဂျပန်နိုင်ငံ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး၊ သက်ကြီး သက်ငယ် ပညာရေးနှင့် ပညာပေးဆိုင်ရာ ယူနက်စကို အစည်းအဝေးများ၌ ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့ပါသည်။

မစ္စတာ တာတိုးမား ရေးသားသော ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်သောအချိန်၌ သူသည် အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ လာအို၊ ဖိလစ်ပိုင် စသော အာရှတစ်ခွင် နိုင်ငံများ၌ ပညာရေးကိစ္စအတွက် ထွက်ဝင်သွားလာ ရင်းနှီးလျက်ရှိပြီး သူ့ဇာတိနိုင်ငံ၌လည်း စာပေဆရာ စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးအဖြစ် လူသိထင်ရှားလျက်ရှိပြီဖြစ်သည်။

သူရေးသားသော စာအုပ်များကို မြန်မာဘာသာပြန်ရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်မှာ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ နိုင်ငံတကာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး [JICA] အစီအစဉ်တစ်ရပ်၌ ပါရဂူတစ်ဦးအဖြစ် မကြာခဏ ရောက်ရှိချိန်၌ ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်း ဂျပန်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားသော စာအုပ်သုံးတွဲကို ရရှိ၍ လူပတ်ဝန်းကျင် နှင့် လူသားအချင်းချင်း မေတ္တာထားရေး၊ စောင့်ရှောက်ကူညီရေးတို့ကို ဒေသနောက်ခံ၊ တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါတို့အကြောင်း နောက်ခံဝတ္ထုများကို နှစ်ခြိုက်ပြီး မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့စာအုပ်သုံးအုပ်တွင် ပထမစာအုပ်မှာ “ဂေါ်ဒီ” ခေါ် ကမ္ဘာလိပ်ကြီး၏ သမုဒ္ဒရာ အတွင်း ရေထုညစ်ညမ်းမှု ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရေသတ္တဝါတို့ ကျင်လည်ရသော ဘဝနှင့် ယှဉ်၍ သနားစဖွယ် ရေးသားထားသည်။ ဒုတိယ စာအုပ်တွင် အမျိုးဇာတိကို မစောင့်သော မြေခွေး၏ ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်နှင့် အခြား လူပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေး အခြေပြုဝတ္ထုတို့များ ပါဝင်သည်။ တတိယစာအုပ်တွင် စာရေးဆရာက မိမိကိုယ်ကို မိုးတိမ်အဖြစ် ဝင်စားလျက် ကောင်းကင် တခိုမှ ရွာခလေ၊ လူ့စရိုက်များကို ဖော်ကျူးကာ စာဖတ်သူတို့အား ပတ်ဝန်းကျင်ကို စာနာသောစိတ်ဖြင့် ရှုမြင်နိုင်ရန် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်သုံးအုပ်စလုံးပင် ရသအထွေထွေကို အနုပညာစွမ်းဖြင့် ပေးစွမ်းနိုင်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

သူ့လက်ရာများကို မြန်မာစာဖတ်ပရိတ်သတ်သို့ ပြန်ဖြူးနိုင်ရန် ဘာသာပြန်ခွင့် ပေးသော စာရေးဆရာ ရှင်ကျိ တာတိုးမား အားကျေးဇူးတင်ပါ၏။

ဘာသာပြန်သူ

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ မေလ။

တာဂျီးမား ရှင်းဂျီ [Tajima Shinji]

စာရေးဆရာ တာဂျီးမား ရှင်းဂျီကို ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ ဟိရိုနိုးမားမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ သူသည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် တိုကျိုမြို့ ဝါဆေးဒါးတက္ကသိုလ်မှ ပညာရေး ဒဿနိကဘွဲ့ ရရှိသည်။ ၁၉၇၄ မှ ၁၉၇၆ ခုနှစ်များအတွင်း ဂျပန်နိုင်ငံ မြန်မာနိုင်ငံ အိန္ဒိယနိုင်ငံ တဂျီး နိုင်ငံတကာတက္ကသိုလ်တွင် ပညာရေးဆိုင်ရာ သုတေသနလုပ်ငန်း များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၇ ခုနှစ်အထိ တိုကျိုမြို့ အာရှနှင့် ပစိဖိတ်ဒေသဆိုင်ရာ ယူနက်စကို အဖွဲ့၏ ယဉ်ကျေးမှု ဗဟိုဌာန [ACCU] တွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့စဉ် အာရှဒေသတစ်ခွင်ရှိ နိုင်ငံများ၌ စာတတ်မြောက်ရေးနှင့် စာအုပ်စာပေလုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးရေး အစီအစဉ်များကို လှည့်လည်လုပ်ကိုင် စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ အစ္စလာမ်ဘတ်မြို့၌ ဝန်ကြီးချုပ်၏ စာတတ်မြောက်ရေးလုပ်ငန်း ကော်မရှင်တွင် ကျောင်းပြင်ပ ပညာရေးလုပ်ငန်းများဆိုင်ရာ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့သည်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့၌ နိုင်ငံတကာ စာတတ်မြောက်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ဗဟိုဌာန [International Centre For Literacy and Culture-ICLC] တူသော အစိုးရမဟုတ်သည့် လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းကို စတင်ထူထောင်သည်။ ထိုအဖွဲ့၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများ၌ ပညာသင်ယူရန် အခွင့်အလမ်း နည်းပါးသည့် ကလေးသူငယ်များနှင့် သက်ကြီးများအား စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်၌ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရန်ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ ရှင်းဂျီ တာဂျီးမားအား နိုင်ငံတကာ၌ စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် လူသိ များပြား ဖြစ်သည်။ ယခုအထိ သူရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များကို အာရှနိုင်ငံပေါင်း ၁၈ နိုင်ငံ၌ ဘာသာပေါင်း ၂၈ ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သူ၏လက်ရာများမှာ အဓိကအားဖြင့် လူငယ်များအတွက် ရည်စူးသော်လည်း အရွယ်အမျိုးမျိုးတို့အတွက်ပါ ဆင်ခြင်တုံ တရားဖြင့် သတိမမိစေသော သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးနှင့် လူမှု တာဝန်များ ကျေပွန်ရေးအကြောင်းရပ်များကို ရေးဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနယ်ပယ်အကြောင်း

ရပ်များ၏ သရုပ်ကို ရသဆန်စွာ ရေးဖွဲ့တင်ပြခြင်းဖြင့် လူ့လောကကြီး မပျက်မယွင်း စည်ပင်ရေးကို ရှေးရှုရေးသားသည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်များတွင် “သမုဒ္ဒရာထဲက ကမ္ဘာလိပ်ကြီး ဝေါဒီ” [Guadi's Ocean] လည်း ပါဝင်သည်။ ထို့ပြင် ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သော “တိမ်သားပုံပြင်” ခေါ် မိုးတိမ်ကို အဓိက ဇာတ်ကောင်အဖြစ် တင်စား၍ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း နိုင်ငံများစွာတို့၏ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်း ၁၅ ပုဒ်ဖြင့် စတင်ပွဲဦးထွက်ခဲ့ရာ ထိုစာစဉ်တွင် နောက်ထပ် တိမ်သားပုံပြင် ၁၀ ပုဒ်တို့ကို တိုးချဲ့၍ ရေးသားပြီး ထပ်မံထုတ်ဝေရန် အစီအစဉ်ရှိသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည့် “အထီးကျန်မြေခွေး” [The Lonely Fox] အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တို့လည်း ထုတ်ဝေ ခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်မှ အချို့ကို စင်တင်ကပြရန် ပြည်ပ၌ ရွေးချယ်ခံရသည်။ သူသည် ယဉ်ကျေးမှုရေးရာများကို ရေးသားခဲ့သောကြောင့် ဂျပန်နိုင်ငံ ကိုဒန်းရှား စာအုပ် တိုက်က စာပေဆုနှင့် အခြားစာပေဆုများကို ခံဆွမ်းမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ ဘာလင်မြို့၌ ပြုလုပ်သော ပထမအကြိမ် နိုင်ငံတကာ စာပေပွဲတော်သို့ ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည်။ ထိုနှစ်တွင်ပင် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ၏ အခြေခံပညာရေး တိုးတက်မှုအတွက် လေ့လာမှု အကူအညီပေးရေး အစီအစဉ်တစ်ရပ်တွင် လာရောက်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ သူသည် ပညာရေးလုပ်ငန်း လေ့လာမှုအတွက် အညာအကြေ ဒေသအသီးသီးသို့ ခရီးများ သွားရောက်ခဲ့သည်။

ရှင်းဂျီ တာဂျီးမား၏ ဇနီးဖြစ်သူ ကာဇူးကိုး တာဂျီးမားသည် နာမည်ရ ပန်းချီဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်၍ ခင်ပွန်းသည် ရှင်းဂျီ တာဂျီးမား၏ စာအုပ်များအတွက် ပန်းချီ သရုပ်ဖော်ပုံ များစွာကို ပါဝင်ရေးဆွဲပေးခဲ့သည်။

တာဂျီးမား ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့ မဲဂူရိုကု ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

အထီးကျန် မြေခွေး

ဖေဖော်ဝါရီလ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဆောင်းရာသီ၏ နေရောင်သည် မျက်စိအောက်တွင် မြင်သမျှ အရာဝတ္ထုတို့ကို ဖုံးအုပ်ထားပြီး ထိုဆီးနှင်းလွှာမှအရောင် တပြောင်ပြောင်လက်လျက်ရှိသည်။ အခြားနှစ်များကဆိုလျှင် ဤရာသီတွင် ဤတောင်ကြောတစ်ခု၌ တိရစ္ဆာန်အားလုံး ဆောင်းခိုရင်း ငြိမ်သက်ကာ အိပ်မောကျနေကြစေ့ဖြစ်၏။ ယခုနှစ်၌ကား အိပ်၍မပျော်သော သတ္တဝါ တစ်ကောင် ရှိနေလေသည်။

ရှေ့ဦး၏ နွေးထွေးသော လေပြည်ဦးတို့ တိုက်ခတ်ရန် အလှမ်းဝေးသေးသောအချိန်မှစ၍ “ကွန်ကီချီ” အမည်ရှိသော မြေခွေးသည် သူ့ယက်ဖောက်ထားသော တွင်းခေါင်းရှည်ထဲမှ တိုးထွက်၍လာခဲ့သည်။ ထိုမြေခွေးငယ်သည် အတွေးခေါင်လျက်ရှိ၏။ မြေခွေး ဆိုသော သတ္တဝါ

The Lonely Fox

များ မတွေ့တတ်ပါဘူးဟု သင် စောဒကမတက်မီမှာပင် မြေခွေးမှာလည်း ခံစားချက်များ ရှိသည်ကို သတိပြုမိဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ ကွန်ကီချီသည် အထူးတလည် ဝမ်းမြောက်သည့်အခါဖြစ်စေ၊ ဝမ်းနည်းသည့်အခါဖြစ်စေ “ကိန်” ဟူသောအသံကို ပြုလေ့ရှိ၏။ မြေခွေးတို့မှာလည်း ယခုအခါ၌ ပူပန်ကြောင့်ကြစရာကိစ္စများ ရှိသည်သာဖြစ်သည်။

ဆောင်းရာသီမှာ ကြာလွန်းသဖြင့် မကုန်ဆုံးနိုင်တော့သည့်အလား သူထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်ကီချီသည် မှေးစက်၍ မပျော်နိုင်ရှာဘဲ အတွေးရေယာဉ်ကြော၌ နစ်မြောကာ မျက်စိကိုပင် မမှေးမှိတ်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့အောင်းနေသော မြေတွင်းရှည် ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ သူ့မျက်စိများ နှမ်းနယ်လျက်ရှိပြီး မျက်ထောင့်များ ရဲရဲနီနေ လေသည်။ သူ့ကိုယ်မွေးများမှာ တွန့်ကြေလျက်ရှိ၏။ သူ့အမြဲ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိခဲ့သည့် ဘော်ငွေ ရောင် သူ့အမြီးဖျားမှာလည်း အရောင်မဲ့ခဲ့ပြီ။

ကွန်ကီချီအဖို့ စိတ်ထဲ၌ စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြင့် ဖျောက်မရဖြစ်နေသော အကြောင်းအရာ တစ်ခုမှာ ဂေါက်သီးရိုက်ကစားကွင်းတစ်ခုကိစ္စဖြစ်သည်။ မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့် ဂေါက်သီး ရိုက်ကွင်းတို့ ဘယ်လိုဆက်စပ်နေသလဲဟု မေးနိုင်ပါသည်။

ယမန်နှစ် ရှေ့ဦးတွင် ဤနေရာ တောင်ပူစာတစ်ကြော၌ ဂေါက်သီးရိုက်ကွင်းတစ်ခု လာ၍ တည်ဆောက်ကြသည်။ ဂေါက်ကွင်းထဲတွင် လှည့်ပတ်လျှောက်သွားကြရင်း ဂေါက်တံ များဖြင့် ဘောလုံးကို လွှဲ၍လွှဲ၍ ရိုက်နေကြသောလူတို့ကို ကွန်ကီချီသည် အားကျစွာ ကြည့်နေ ခဲ့မိသည်။ ထိုလူများကို “စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမားများ” ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြသည်။ သူတို့မှာ သားနားသော လည်စည်းများကိုစည်း၍ တနင်္လာနေ့မှ သောကြာနေ့အတွင်း အလုပ်ခွင်တွင် တင့်တယ်စွာ ဝတ်စားလျက် သွားချီပြန်ချီ အလုပ်လုပ်ကြသူများဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်ရက် တစ်ပတ် ကုန်ဆုံးချိန် ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် ထိုမြက်ခင်းသို့ ရောက်လာကြပြီး ဘောလုံး ဖြူဖြူကလေးများကို လေထဲသို့ လွှင့်ရိုက်ကာ မြေပေါ်ရှိ ကျင်းဝိုင်းပေါက်များအတွင်းသို့ လိုမ့်သွင်းလေ့ ရှိကြသည်။

ကွန်ကီချီသည် ဂေါက်သီးကွင်းနံဘေးရှိ မြက်ဖုတ်များထဲမှနေ၍ ထိုလူရည်သန်များ ဘောလုံးရိုက်လေ့ရှိသည်ကို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး စောင့်ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ၌ သူ့စိတ် ထဲတွင် အတွေးတစ်မျိုး ပေါ်လေ့ရှိ၏။ “ငါတို့မြေခွေးတွေဟာ ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်ရှင်ရပြီး ပျင်းစရာလဲ ကောင်းလှတယ်၊ ယုန်တွေကိုလိုက်၊ ကြွက်တွေကိုရှာပြီး ကိုက်ဖမ်းစားကြရတယ်၊ လယ်သမားကြီးရဲ့ ကြက်တွေကို ဝင်ဆွဲမိရင် သူတ လိုက်ရိုက်တာကိုလဲ ပြေးရသေးတယ်။

“ဪ... ငါ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမျိုးကို နေကြည့်ချင်လိုက်တာ၊ ငါဘာလုပ်ရပါ့မလဲ၊ ငါ တစ်ခါတည်း လူတစ်ယောက်ဘဝကို ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ အင်း... ငါဖြစ်သွားလို့ရှိရင်...”

ဤပြဿနာမှာ ကွန်ကီချီအား တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး စိတ်ရှုပ်ထွေး၍ အိပ်မပျော်ဖြစ်စေ ခဲ့သော အကြောင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွန်ကီချီ၏ ဆောင်းအိပ်မက်အကြောင်းကို သိနေရစဉ်မှာပင် သူနေထိုင်ရာ တွင်းပေါက်ဝသို့ သူထွက်လာပြီး မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေလေ တော့သည်။ သူသည် ထိုကိစ္စကို အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပြီးနောက် ရုတ်တရက် ထ၍ ရပ်လျက် နှုတ်သီးဖျားမှ အမြီးဖျားအထိ လှုပ်ခါနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် “ငါ မြေခွေးဘဝက ထွက်တော့ မယ်ကွ” ဟု ဟစ်ကြွေးလိုက်ရာ သူ့အသံသည် မြေပြင်တောတောင်အနှံ့ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွား တော့သည်။ ကွန်ကီချီသည် သူ့ဘာသာသူ “ခုချိန်ကစပြီး ငါဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တော့မယ်။

လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်တော့မယ်” ဟူ၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေလေသည်။ ကွန်ကီချီသည် “ကိန်-ပုံ-တန်” အမည်ရှိ မန္တန်တစ်မျိုးကို ရွတ်ဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤလျှို့ဝှက်မန္တန်မှာ မြေခွေးတို့လောက၌သာ သိရှိသော ရွတ်ဆိုရန်စကားဖြစ်ပြီး မြေခွေးများကို လူ့အသွင်ရောက် အောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သော မန္တန်ဖြစ်၏။

မြေခွေးသည် ဝက်သစ်ချအရွက် တစ်ရွက်ကို ဦးခေါင်းပေါ်တင်လျက် “ကိန်” ဟု အော်လိုက်လျှင် လူတစ်ယောက်နှင့်မခြား စကားပြောတတ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် “ပုံ” ဟု ထပ်၍ ရွတ်ဆိုလိုက်ပါက မြေခွေးသည် သူဖြစ်ချင်သော လူ့အသွင်သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။ ထိုအခါတွင် လူနှင့်မတူသည်မှာ အမြီးတန်းလန်းသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ နောက်ဆုံးအချက် အားဖြင့် “တန်” ဟု ရွတ်ဆိုလိုက်ပါက အမြီးလည်း တစ်ပါတည်း ပျောက်သွားတော့သည်။ ထိုမန္တန်ကို ရွတ်ဆိုသော မြေခွေးသည် လူသားတစ်ဦး လုံးဝဖြစ်သွားပြီး မြေခွေးဘဝကိုလည်း ပြန်၍ မရနိုင်တော့ပေ။ ကွန်ကီချီအား သူ့မိခင်က ထိုစကားသုံးလုံးကို ရွတ်ဆိုခြင်းမပြုရန် အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့မှာ အမေစကားကို မနာယူနိုင်တော့၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးဖြစ်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် မြေခွေးငယ်သည် ဝက်သစ်ချအရွက်ခြောက်တစ်ခုကို သူ့တွင်းထဲမှယူ၍ သူ့ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

“ကွန်ကီချီရေ... မင်းဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းဘာသာမင်း သိပါတယ်နော်” ဟု သူ့မိခင်က တွင်းထဲရှိ တစ်နေရာမှ လှမ်း၍ပြောသည်။ ထို့နောက် “ငါ့သားရယ်... တစ်ဆောင်း တွင်းလုံး မင်းဘာကိုစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ အမေသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူ့အဖြစ် လူ့ဘဝဆိုတာ ဘေးပန်းကကြည့်နေသူတွေ ထင်ကြသလို ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ အမေတော့ မထင်ဘူး” ဟု ပြောနေသည်။

ကွန်ကီချီက “အမေရယ်... ကျွန်တော်တော့ စိတ်ကို ခုန်းခုန်းချလိုက်ပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်လို့ပြီ၊ ဒီတောင်စောင်းထဲမှာ ဆောင်းတွင်းဆိုလဲ စားစရာ အစာကမရှိ၊ ပြီးတော့ သေနတ်လက်နက် ကိုင်ထားတဲ့ လူတွေကလဲ လိုက်ပြီးတော့ ရန်မူသေး တယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်စိတ်ကုန်ပြီ၊ ကျွန်တော်ဟာ မြို့တက်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်း သမားတစ်ယောက် လုပ်တော့မယ်၊ လုပ်ငန်းမှာ ကျွန်တော်ရတဲ့လခနဲ့ အရသာရှိမယ့် ယုန်သား တွေကိုဝယ်ပြီး ကျွန်တော် အမေဆီလာပို့ပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူသည် စကားကို ကမန်းကတမ်း အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး သူ့နှုတ်သီးချွန်ချွန်ကို ကောင်းကင်သို့မော့လျက် မန္တန်ကို စ၍ ရွတ်တော့သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ . . . ငါ့သား ကွန်ကီချီ” ဟု သူ့အမေကလှမ်း၍ အော်လိုက်၏။ “ပြီးတော့ မင်းကို ငါ မပြောမိသေးတာရှိသေးတယ်၊ တို့မြေခွေးမိတ်ဆွေတွေထဲက ရာနဲ့ချီပြီး ဒီမန္တာန်ကို ရွတ်ပြီး လူဖြစ်သွားကြလေရဲ့၊ ဒီတောင်တစ်ကြောကိုလဲ စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြတယ်၊ ဒီနောက်တော့ သူတို့ဘဝ ဘာဖြစ်သလဲ မသိရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ သားရယ် . . . ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ အမေ တောင်းပန်ပါရစေ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

အမေစကား မဆုံးမိမှာပင် ကွန်ကီချီက “အမေရေ . . . ကျုပ်တော့ သွားပြီဗျ” ဟူ၍ အော်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏ ညာဘက်ရှေ့ခြေဖြင့် ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဝက်သစ်ချရွက်ကလေးကို မြဲမြဲကိုင်လျက် “တိန်-ပုံ-တန်” ဟူ၍ အော်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုခဏ၌ပင် ကွန်ကီချီဟု အမည်တွင်သော မြေခွေး၏နေရာတွင် ညာဘက်လက်ကို မြှောက်၍ ဦးခေါင်းပေါ် တင်ထားသော လူငယ်တစ်ဦး မတ်တတ်ရပ်နေသည့်အသွင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူငယ်သည် အရပ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စီးပွားရေးသမားများ ဝတ်ဆင်သော မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်၍ လည်စည်းအနီကို စည်းထားလေသည်။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ ဖြစ်သော ကွန်ကီချီသည် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်ထားသောလက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ချလျက် သူ့လည်ပင်းမှ နက်တတိုင်လည်စည်းကို မရဲတရဲ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ကို နောက်သို့ပစ်လျက် စမ်းလိုက်ရာ သူ့မှာ အမြီးလည်း မရှိတော့ချေ။ သူသည် ယခုအခါ လူသံသ့သံဖြင့် လူစကားကို ပြောနိုင်လေပြီ။ လူတစ်ယောက်အဖြစ် အနာဂတ် သာယာတော့မည်။ ဤသို့ တွေးမိပြီး မြေခွေးတစ်ကောင်လည်း ပြန်မဖြစ်တော့သည့်အသိဖြင့် သူ့မှာ ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားလေသည်။

ကွန်ကီချီအဖို့ ဤသို့ရွှင်မြူးနေစဉ် သူ၏မိခင် မြေခွေးမကြီးမှာ သူ့ကို စူးစိုက်၍ အမိပွယ် မရှိ ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေသော မျက်နှာပေါ်၌ မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။ အသွင်ပြောင်းသွားသော သူ့သားက ဝမ်းနည်းနေသော မိခင်အားကြည့်လျက် “ကျွန်တော် မကြာခင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ အမေ” ဟုဆိုကာ ပြေးဆင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

တောင်ကုန်းများပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကွန်ကီချီသည် မကြာမီ မြို့လယ်လမ်းမများဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား “ဟာ . . . ဟေ့ ဒီဟာ မြေခွေး တစ်ကောင်ပါလား၊ ဘယ်နှယ် မြေခွေးက ဝတ်စုံဝတ်ပြီး လျှောက်သွားနေရတာလဲ” ဟု မမျှော်လင့်ဘဲ လှမ်း၍အော်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်လိုက်မိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းတွင်တွေ့သမျှ မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်ဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဆက်၍လျှောက်သွား၏။ သို့သော် မြို့ထဲမှ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်တလေကမျှ သူ့ကို သံသယရှိပုံ မရကြသဖြင့် ကွန်ကီချီသည် ရဲတင်းလာကာ ရင်ကိုတော့၍လျှောက်သည်။ တော့လွန်းသဖြင့် နောက်ပြန်လဲမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ရမလောက် ဖြစ်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား ငါ လူသားစင်စစ် တင်းပြည့်ကျပ်ကြည့်ဖြစ်ပြီဟု စိတ်ထဲ၌ သေချာသွားလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခု၌ ရပ်နေမိသည်။ သူ့အနီးအနားပတ်လည်တွင် သစ်လွင်တောက်ပြောင်၍ မြင့်မားသော အဆောက်အအုံများ ရှိနေသည်။ မိုးပျံ့အဆောက်အအုံ တစ်ခုဆီသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပိုစတာကြီးတစ်ခုကို ဖတ်မိ လိုက်သည်။ ထိုပိုစတာမှာ -

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ဦး အမြန်အလိုရှိသည်။
တိရစ္ဆာန်များကို ချစ်ခင်တတ်သူဖြစ်ရမည်။
အသက် (၂၅) နှစ်အောက် ဖြစ်ရမည်။
လစာကောင်းကောင်းပေးမည်။ အတွင်းမှာ စုံစမ်းပါ။
တောတောင်အဝတ်အစား ဖက်ရှင် ကုမ္ပဏီလီမိတက်

“ဟာ . . . ဒါ ငါ့အတွက်ပဲ” ဟု ကွန်ကီချီသည် သူ့နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုရင်း ထိုအဆောက်အအုံ သို့သွား၍ တံခါးမကြီးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်သွားလိုက်သည်။

သူသည် ဧည့်ကြိုစားပွဲကို တိုက်ရိုက်သွားလျက် စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးငယ် အား အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် “မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ၊ အပြင်မှာ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ဦး လိုတယ်လို့ ချိတ်ဆွဲထားလို့၊ အဲဒါ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမား လိုတာလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးက “အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီသဘောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ . . . နေပါဦး” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဪ . . . ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမားဖြစ်ချင်လို့ လာတာပါ။ ဒီကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းက ကျွန်တော်နဲ့ တိုက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မိန်းကလေးရယ်၊ တဆိတ် ဒီကုမ္ပဏီ အကြီးအကဲနဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့လိုက်ပါရစေ၊ သူ့ရုံးခန်း ဘယ်မှာထိုင်လဲဟင်” ဟု ကွန်ကီချီက ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကားကို ကြားရသော ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးမှာ အံ့ဩသွားပြီးနောက် “ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ ကြီးဟာ တတိယထပ်က အခန်းနံပါတ် (၃၃) မှာ ထိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ” ဟုတောက်လျှောက် ပြောချလိုက်စဉ် ကွန်ကီချီ၏ အလျင်စလိုဖြစ်နေသော အမူအရာကို မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ အကြောင်းမှာ သူ့ဟန်ပန်သည် မြေခွေးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာကဲ့သို့ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကွန်ကီချီသည် ဧည့်ကြိုစားပွဲအနီးမှ ကသုတ်ကရတ် လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ရုံးခန်းသို့အသွား စင်္ကြံပေါ်တွင် ကြည့်မှန်ချပ်ကြီး ချိတ်ထားသော နေရာကို တွေ့၍ ကွန်ကီချီသည် သူ့ပုံကိုလှည့်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ “အင်း . . . ကောင်းသားပဲ၊ ဒီမျက်နှာဟာ လူမျက်နှာစစ်စစ်ပဲ” ဟု တွေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မြေခွေးအသွင်တချို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ရောစပ်လျက်ရှိနေလေပြီ။ သူ့မျက်လုံးများက လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းသလို စူးရှ နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ချွန်၍နေသည်။ နှုတ်ခမ်းဘေးသားများမှာ အပေါ်သို့ လိပ်တက်နေပြီး သူ့နားရွက်များက ထောင်နေပုံရသည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်နာမည် ‘ကွန်’ ပါ။ ဒီကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းမှာ ကျွန်တော့်ကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမားတစ်ဦးအနေနဲ့ လုပ်ခွင့်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စီးပွားရေးသမားဖြစ်ချင်ပေမယ့် မြေခွေးလိုအဖြစ်နဲ့ . . . ဟာ”

ကွန်ကီချီသည် သူ့ပါးစပ်ကိုယ်သူ အလျင်စလိုပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် “ဪ . . . မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာဟာ မြေခွေးရုပ်လိုလို ပေါက်နေပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ်ထားကတော့ ရိုးသားပြီး လူကြီးမင်းတို့ အင်မတန် အားထားရမှာပါ” ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

ကွန်ကီချီက သူ့ရှေ့တွင်ရပ်၍ ဤသို့ပြောစဉ် မျက်နှာနီနီဖြင့် ခပ်စိင့်စိင့်ရှိသော ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဖြစ်သူသည် စာရွက်များကို ငုံ့ကြည့်၍ ဖတ်ရှုနေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် ဆေးပြင်းလိပ်ခဲထား၏။ ထို့နောက်တွင်မှ မပွင့်တပွင့် အမူအရာဖြင့် “ကောင်းပြီလေ၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းကို အရင်ကြည့်ရအောင်၊ ပြစမ်းပါဦး” ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ တစ်မနက်လုံး လူအများအပြားကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်း နေပုံရသည်။

ယခုတော့ ကွန်ကီချီမှာ သူ့တစ်သက်တာတွင် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းဟူသော အကြောင်းကို တစ်ခါမှ မကြားစဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် မျက်စိကို ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်သူအား “ဪ . . . ခွင့်ပြုပါခင်ဗျား၊ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းဆိုတာ ဘာပါလိမ့်၊ တကယ်တော့ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှပါမလာပါဘူး” ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကွ . . . ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းဆိုတာ မင်းမသိဘူး ဟုတ်လား၊ မင်း ရယ်စရာ ပြောနေတာများလား” ဟု ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် မျက်လုံးပြူးလျက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်ထဲတွင် လိပ်၍ခဲရင်း သူ့ကို အပြုသားကြည့်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ရယ်စရာပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းဆိုတာ ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမားဖြစ်ချင်ရင် အဲဒီဟာက မရှိမဖြစ် သဘောလားခင်ဗျား” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ကွန်ကရစ်အား မျက်လုံးများ ဝင်းဝင်းတောက်အောင်ကြည့်လျက် “အင်း . . . ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းဆိုတာ မင်းမသိရင် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ မင်းအဖေအမေ ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဘယ်မှာ ဘယ်တုန်းက မွေးသလဲ၊ ဘယ်ကျောင်းကို တတ်ခဲ့သလဲ၊ ဘာအလုပ် တွေ လုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ ဒါတွေကိုမှ မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလုပ်ခန့်လို့ရမလဲ၊ ငါ့ကုမ္ပဏီနဲ့ မင်းနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ . . . ပြန်ပါတော့၊ မေးစရာလဲ မရှိတော့ပါဘူး” ဟု အော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကွန်ကရစ်သည် ဒီတစ်ခါတော့ သွားပါပြီဟု သူ့စိတ်ထဲ၌ သဘောပေါက်လိုက်၏။

“တကယ်လို့ ငါဟာ တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေပေါ်မှာနေပြီး ယုန်ကလေးတွေကို ဖမ်းစားတယ်၊ တစ်ခါတလေ ရွာထဲဆင်းပြီး ကြက်တွေကို ဝင်ဆွဲတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုပဲ ပြောစရာ ရှိတော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းဆိုတာလဲ တစ်ခါမှ မတက်ဖူးပါဘူး” ဟု တွေးလိုက်၏။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် စိတ်လှုပ်ရှား၍ ယောင်တိယောင်တဖြစ်နေသော ကွန်ကရစ်အား လှမ်းကြည့်လျက် “မင်းကတော့ကွာ၊ နာမည်မရှိတဲ့ အညတရတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာရင် မင်းနာမည်ကိုတော့ အနည်းဆုံး ပြောရမှာပဲ၊ ဒါကိုမှ မင်းမသိတတ် ဘူးလား” ဟု ပြောလိုက်၏။

အကြံရခက်နေသော ကွန်ကရစ်သည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် “ဪ . . . အင်း . . . ကျွန်တော့်နာမည် အညတရ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကွန်ကရစ်ပါ၊ ဟိုတောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာနေတယ်၊ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကွန်ကရစ် ‘တောင်ကုန်းအိမ်’ လို့ ကျွန်တော့် နာမည်ကို ခေါ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ရောက်မိရောက်ရာပြောလျက် နှုတ်က အထစ်အငေါ့မရှိ ထွက်သွားသည်ကိုပင် သူ့ဘာသာ ကျေနပ်သွားမိလေသည်။

“အင်း . . . ကျွန်တော့်လိပ်စာကတော့ တောင်ကုန်းပေါ်က တွင်းခေါင်းတစ်ခုထဲမှာ ‘တောင်ကုန်းမြို့တော်’ ပေါ့၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်နေပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် မျက်မှောင်ကျလျက် “ဒီနာမည်တွေ တယ်ဆန်းပါလားကွာ၊ တစ်ခါမှ ဒီနာမည်မျိုးတွေ မကြားဖူးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကွန်ကရစ်၏ လေးနက်၍ ပူပန်နေသော မျက်နှာအသွင်ကိုကြည့်လျက် “အင်း . . . ဒီလိုဆိုတော့ မင်းဟာ ဟိုဘက်က တောင်တန်းတွေပေါ်ကလာတဲ့ မြေခွေးတစ္ဆေပဲဖြစ်ရမယ်” ဟု ပြောတာ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်လိုက်လေသည်။

ကွန်ကရစ်မှာ ရင်ထဲက တဒိန်းဒိန်းခုန်လျက် အာခေါင်ထဲအထိ နှလုံးခုန်သံတက်၍ လာ နေသည်။ “ကိစ္စတော့ ပြီးပါပြီ၊ ငါ့အကြောင်းများ သူ့သိသွားပြီလား” ဟူ၍ တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်မှလည်း ချွေးစေးများ ပျံလာလျက် “ကျွန်တော် မြေခွေးတစ္ဆေ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ပါ၊ မြေခွေးနဲ့လဲ မတူပါဘူး၊ ဒီမှာကြည့်ပါလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အမြီးတွေ ဘာတွေလဲ မပါပါဘူး၊ သိကွာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် အတောမသတ် ရယ်၍နေတော့သည်။ “တကယ်တာသပါပဲလားဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းပါးစပ်ကြည့်ရတာ မြေခွေးလို သတ္တဝါမျိုးကို သတိရစရာပဲ၊ ပြောရတာတော့ မကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ကွာ တကယ်မြေခွေးဆိုရင်လဲ ဒီကုမ္ပဏီထဲကို ဘယ်ခြေချရဲပါ့မလဲ၊ ငါ မင်းကို စော်ကားမိရင်တော့ တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ယခုအခါ စိတ်ကောင်းဝင်သွားပုံရသည်။

“အေးကွာ . . . ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ မင်းမှာ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း မရှိဘူးဆိုရင် မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေ မပြောနိုင်ဘူးလား၊ မင်းဘယ်ကျောင်းကအောင်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ကွန်ကရစ်မှာ “အင်း . . . ကျောင်းတဲ့” ဟု စိတ်ထဲကဖြစ်လိုက်သည်။ အခက်အခဲတစ်ခု ထပ်မံကြုံရပြန်လေပြီဟု သူ့တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့မှာ ဘယ်ကျောင်းမှ နေခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်။ မြေခွေး ဆိုသည်မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ဘယ်မြေခွေးမှ ကျောင်းနေရဖူးသည်မရှိ။ ကျောင်းမနေ ဖူးလျှင်လည်း ဤကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ရနိုင်စရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူက “ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် ကျောင်းတွေအားလုံးက အောင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မူလတန်းကနေ တက္ကသိုလ်အထိ အားလုံးပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဩ . . . ဒီလိုလား၊ ကျောင်းဆိုတာကတော့ အမျိုးမျိုးရှိမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းအောင်တာ ဘယ်တက္ကသိုလ်ကလဲ”

“ဪ . . . အဲဒါ အမျိုးသား တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် တက္ကသိုလ် ဆိုတာကပါ” ဟူ၍ ဂေါက်တွင်း အနီးရှိ အမျိုးသားဥယျာဉ်ဆိုသည်ကို သတိရ၍ ပြောချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ကောင်းတယ်ကွာ၊ ‘အမျိုးသား တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် တက္ကသိုလ်’ တဲ့လား” ဟု ပြော၍ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ဟန်ကျတယ်ဟေ့၊ တကယ်တော့ ငါကလဲ ကောလိပ်ကျောင်းက အောင်ပြီးတဲ့လူ တစ်ယောက်ကို လိုချင်နေတာ၊ အမျိုးသားတက္ကသိုလ်ဆိုတာဖြစ်ရင် ရိုးရိုးဥယျာဉ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းဟာ အမျိုးသားတက္ကသိုလ်တစ်ခုက အောင်တဲ့လူ ဆိုရင် ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ ချက်ချင်းပဲ အလုပ်စခင်းပေးတော့ကွာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကွန်ကီဆိုသည် ဝမ်းသာလုံးဆိုသွား၏။ သူသည် မဆင်မခြင် သူ့နှုတ်က “ကွန်” ဟူသော အသံ ထွက်မသွားအောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် မြေခွေးများ က-သကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကခုန်မိမတတ်ပင် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ကွန်ကီဆို ဝမ်းသာလုံးဆို၍မှမပြီးခင် မျက်နှာကို တင်းတင်း ထားလျက် “ဒါပေမဲ့ မစ္စတာ ‘တောင်ကုန်းအိမ်’ ရေ၊ မင်းမှာ သီးခြားကျွမ်းကျင်မှုကောရှီရဲ့လား၊ လူဆိုတာ အတူတူချည်း ဖြစ်ပေမယ့် ကျွမ်းကျင်တဲ့လူနဲ့ မကျွမ်းကျင်တဲ့လူ အင်မတန် ကွာတယ်နော်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကွန်ကီဆိုမှာလည်း မင်သက်မိရပြန်လေသည်။ သူသည် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလျက် “ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ယုန်တွေ၊ မြေကြွက်တွေ၊ ကြက်တွေကို ဖမ်းပေးနိုင်ပါတယ်၊ အင်း . . . အင်း . . . ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်ဟာ ဒီအကောင်တွေကို မွေးမြူနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ရဲ့ မန်နေဂျာကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝမ်းသာဖို့အလှည့်ဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ဒီလိုလားကွ၊ မင်းဟာ တို့ကုမ္ပဏီအတွက် တကယ်အဆင်သင့်တဲ့လူဖြစ်မှန်း တဖြည်းဖြည်း သိလာရပြီ၊ တို့ကလဲ တိရစ္ဆာန်တွေအကြောင်း အားလုံးသိတဲ့ ဝန်ထမ်းမျိုးကို ရှာနေတာကွ၊ ဒီအချိန်မှာမှ မင်းက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာရတယ်၊ မင်းသိမှာပေါ့၊ တို့ကုမ္ပဏီက ဒီတိုင်းပြည်မှာ သားမွေးလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီပဲ၊ ကဲ . . . ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဟေ့၊ မင်း နတ်ဖြန်ခါကစပြီး အလုပ်ဝင်ပေးတော့”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် စားပွဲဘေးမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဝဖံင့်ဖိုင့်ကြီးကို ကျုံးချန်း၍ ထလိုက်ပြီး ကွန်ကီဆို၏ပခုံးကို ကျေနပ်စွာဖြင့် လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

“သားမွေးကုမ္ပဏီတဲ့လား” ကွန်ကီဆိုသည် ထိုစကားလုံးကို ကြားလိုက်ရသည်အခါ စိတ်ထဲက ဘာမှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲတွင် အတန်ငယ်အောင့်၍ နာကျင်စူးဝင်သွားလေသည်။

ကွန်ကီဆိုသည် ကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မြို့လယ်လမ်းများ အတွင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့လုပ်ရမည့် သားမွေးကုမ္ပဏီအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် သူ့အဖို့ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာလုပ်လုပ် အရေးကြီးသည်မှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။

ထိုသို့ဖြစ်လာသဖြင့် မှောင်မိုက်သော မြေတွင်းထဲတွင် တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး အောင်းနေ စရာ မလိုတော့ပေ။ မိုးရွာလျှင်လည်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ မလိုတော့ပေ။ ယုန်တို့၊ ကြက်တို့ကို မဖမ်းဆီးနိုင်လျှင်လည်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေစရာ မလိုတော့ပေ။ ကုမ္ပဏီမှ ရသော လခဖြင့် ယခုဆိုလျှင် ကြက်သားတို့၊ ယုန်သားတို့ကို ဝယ်၍ စားနိုင်ပြီ။ ထိုအသားတို့ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားပြီး အချိန်မရွေး စားနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

သူ့နေထိုင်ရမည့် နေအိမ်ခန်းသစ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲလျက် မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ပြီး “ကိန်-ကိန်-ကိန်” ဟူ၍ ဝမ်းသာစွာ အော်မြည်ရင်း မျက်စိကို တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်နေမိသည်။

ထိုညတွင် ကွန်ကီဆိုသည် တောင်ကုန်းတွင် နေခဲ့ရသော အိပ်မက်များကိုမက်လျက် ရှိ၏။ သူသည် တိမ်သားထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ရောက်နေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကွန်ကီဆို၏ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း စလေတော့သည်။ သူ၏ ပထမ အလုပ်မှာ အရောင်းဌာနတွင် တာဝန်ကျသည်။ ထိုဌာန၌ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီများ ရောင်းရသောငွေကို သူတွက်ချက်ယူရသည်။ အစပထမ၌ ထိုအလုပ်ကို လုပ်တတ်အောင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက သူ့ကိုသင်ပေးကြရ၏။ မကြာမီ သူ့လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် အလုပ်ခွင်၌ စီးပွားကုန်သွယ်လုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်ရသဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေကာ ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ် အကြိုးစားဆုံးသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့ဌာနသို့ ကွန်ကီဆို ရောက်လာသည်နှင့် အခြားသော အလုပ်သမားများကလည်း အားကျမခံ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြရာ ကုမ္ပဏီဝင်ငွေမှာ တစ်နေ့တခြား သိသိသာသာ တိုးလာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှာ သူ့ကို အလွန်သဘောကျနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်ကီဆို အားလည်း လခတိုးမြှင့်၍ပေးလိုက်သည်။

ကွန်ကီချီကိုယ်တိုင်မှာလည်း ပျော်မဆုံး မော်မဆုံးရှိ၏။ အလုပ်မှ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နားရက် ရောက်လျှင် တစ်ခါက သူတောင့်တခဲ့သည့်အတိုင်း ဂေါက်ကွင်းသို့သွား၍ ဂေါက်သီးရိုက်နိုင်သော ဘဝသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ ဂေါက်သီးရိုက်ကစားခြင်းကို တကယ်ကြိုးစား၍ ရိုက်ကြည့်သော အခါ စိတ်က ထင်သလောက် ပျော်စရာမကောင်းလှ။ သို့သော် တစ်ခါက မြေခွေးဘဝ၌ ကျင့်လည်ခဲ့သူတစ်ဦးအနေဖြင့် သူက ဂေါက်သီးကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် လွှဲ၍ရိုက်ပြီး တစ်ကျင်းမှ တစ်ကျင်းသို့ လျှောက်သွားစဉ် သူ၏ ဂေါက်တံအိတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကလွယ်၍ လိုက်ရ သော အဖြစ်မှာပင် ဂုဏ်ယူဖွယ်ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုဂေါက်ကွင်းမှာ သူတစ်ကြိမ်က မြက်ပင်ချုံပင်ကြားမှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် လူတွေကို ချောင်းကြည့်နေခဲ့ရသော သူ့ဇာတိတောင်ကုန်းအနီးရှိ ကွင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကစားမိလျှင် သူ့မှာ “ကိန်-ကိန်” ဟူ၍ အော်၍လည်းမဖြစ်၊ မြေခွေးက က၍လည်း မဖြစ်ပေ။

တစ်ကြိမ်တွင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အခြားလုပ်ဖော်တိုင်ဖက်များရှေ့၌ သူ့ကို ခေါ်ယူ၍ “မင်းကတော့ တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲကွာ၊ တခြားလုပ်သားတွေအားလုံးအတွက်လဲ စံနမူနာယူစရာပါပဲ၊ သူ့ကိုကြည့်ကြ၊ အတုခိုးထားကြ” ဟူ၍ ပြောလေ့ရှိပေသည်။

ထိုလုပ်ငန်းတွင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေသောအခါ၌ ကွန်ကီချီသည် ခါတိုင်းထက်ပင် ပို၍ အလုပ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ကိုင်လေသည်။ သူ့မှာ အလုပ်ကို မျောက် မီးခဲကိုင်မိသကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ လုပ်လေ့ရှိသည်။ သို့ဖြင့် နေ့ရက်များမှ လများဆီသို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်မှာလည်း စီးပွားကုန်သွယ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ရသည်မှာ ကျေနပ်လှသောအသွင်ကို အမြဲဆောင်နေလေသည်။

သို့ရာတွင် ကွန်ကီချီသည် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ သူ့ဇာတိနေအိမ်ကို ဘယ်အခါမှ မမေ့ခဲ့။ လစဉ်လတိုင်းအားဖြင့် လခထုတ်သောအခါတွင် သူ့ကြိုက်တတ်သော ယုန်များနှင့် ကြက်များကို ဝယ်၍ ဂေါက်ကွင်းနံဘေးရှိ သူ့မိခင်ရှိရာတောင်ကုန်းသို့ သွားပို့လေ့ရှိသည်။

သူ့ဇာတိ တောင်ကုန်းနေအိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း သူ့မိခင်က သူ့ကို နှစ်သက် မြတ်နိုးစွာ နှုတ်ဆက် ဆီးကြိုလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရောက်သွားတိုင်း မိခင်၏ မျက်လုံးထဲ၌ ဝမ်းနည်းရိပ် လက္ခဏာများကို သူတွေ့နေရလေသည်။

“ငါ့သား ကွန်ကီချီရယ် . . . မင်းယူလာတဲ့ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေကို အမေ ကျေနူးတင်လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်ပြီးယူမလာပါနဲ့တော့၊ မင်းဟာ အခုဆိုရင် လူစင်စစ် ဖြစ်ပြီပဲ၊ လူသားစင်စစ်ဖြစ်ပြီဆိုရင်လဲ မြေခွေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝဟောင်းကို မင်းလုံးလုံးကြီး မေ့လိုက်ပါတော့၊ အဲဒါဟာ မင်းစိတ်ချမ်းသာစေဖို့အကြောင်းပဲ၊ မင်းအမေကတော့ ဖြစ်သလိုနဲ့ အသက်ရှင် နေထိုင်သွားနိုင်ပါတယ် သားရယ်” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

ကွန်ကီချီသည် သူ့မိခင်၏ ခံစားရမှု စိတ်ထားကို နားလည်သဘောပေါက်ပါ၏။ သို့သော် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။ အကြောင်းမှာ သူသည် မြေခွေးတို့ပြောသော စကားမျိုးကိုပင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေ့လျော့စပြုလာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် မိခင်ကိုကြည့်လျက် ကြည်သာစွာပြန်၍ တောင်ပေါ်မှလှည့်ကာ မြို့ကိုပြန်ခဲ့ရသည်သာဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြိမ်

လစာထုတ်ရက်သို့ ရောက်လာသောအခါကျလျှင် ကွန်ကီချီသည် အမေရှိရာ တောင်တန်းသို့ တက်လာပြန်လေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ယုန်အရှင်များ၊ ကြက်အရှင်များကို မိခင်အတွက် မပျက်မကွက် ပါရှိလာလေသည်။

လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။ နွေဦးမှ နွေရာသီသို့ပြောင်းပြီ။ နွေရာသီမှ ဆောင်းဦးသို့ ပြောင်းပြီ။ ကွန်ကီချီသည် သူ့အလုပ်တွင် ကြိုးကြိုးစားစားဖြင့် ဆက်၍လုပ်လျက်ရှိသည်။ ဆောင်းရာသီ ရောက်ခါနီး နိုဝင်ဘာလအတွင်း တစ်ရက်၌ သူတို့၏ သားမွေးရောင်းချသော ဆိုင်တွင် သားမွေးထည်များ လက်ကျန်အလွန်နည်းသွားသည်ကို သူ့သတိထားမိသည်။

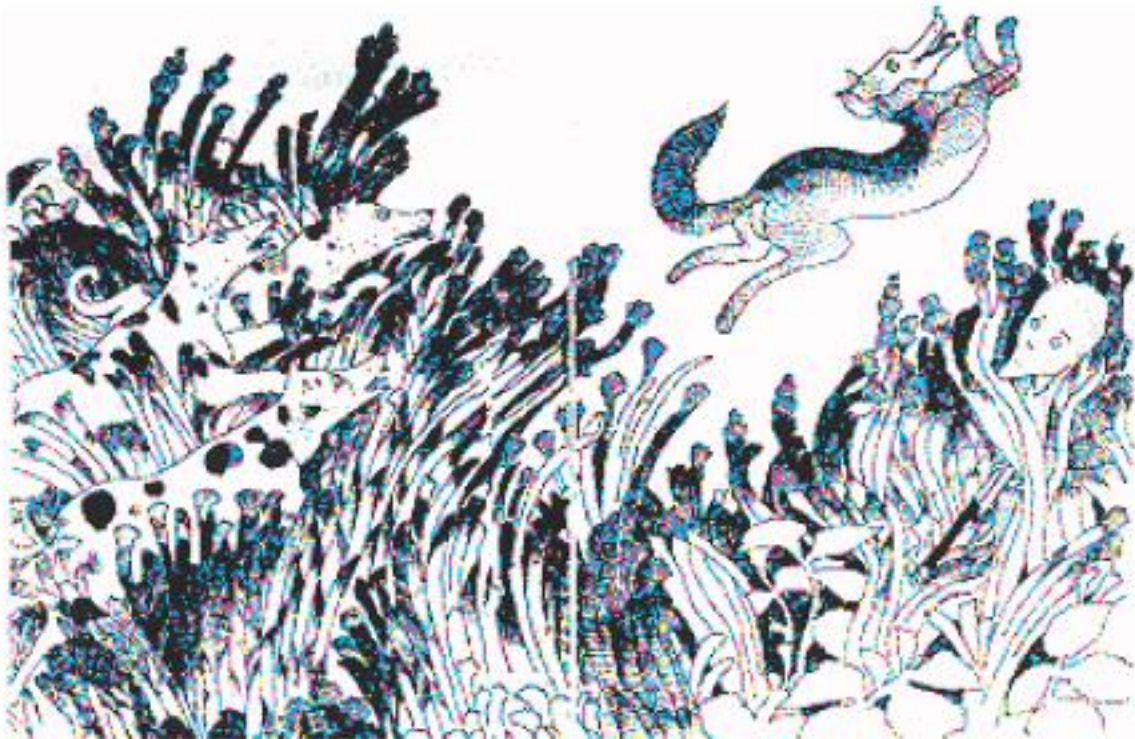
“ဟာ . . . ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ” ဟူ၍ ကွန်ကီချီက သူ့ကိုယ်သူ ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။ “ဆောင်းရောက်လာတော့မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ဟာ သားမွေးထည် တွေကို များများရောင်းနိုင်ရမှာပေါ့” ဟု ဆိုသည်။ သားမွေးများ သိုမှီးထားရှိရာ ပစ္စည်းရုံခေါင် ဆီသို့ သူထွက်သွားတော့သည်။

ကွန်ကီချီမှာ သားမွေးထားရာ ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ ယခင် တစ်ကြိမ်မျှ မရောက်ဖူးခဲ့ပေ။ အကြောင်းမှာ သူသည် စာရွက်ပေါ်တွင် ကိန်းဂဏန်းများ ရေးချပြီး အရောင်းပမာဏကို တွက်ချက်ရင်းဖြင့် လက်မလည်နိုင်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သားမွေးဂိုဒေါင်တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ်ခဏ၌ ဟင်ခနဲ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အသံ ထွက်သွားမိ၏။ ဂိုဒေါင်အတွင်းတွင် ရှဉ့်၊ ယုန်၊ မြွေပါ၊ ဝက်ဝံ၊ ကျားသစ် စသည်တို့၏ ဆုတ်ခွာ ထားသော အရေခွံများကို ဇောက်ထိုးဆွဲထား၏။ ထိုအရေခွံများမှာ တိရစ္ဆာန်ကိုယ်မှ ဆွဲဆုတ် ယူထားသည့်အတိုင်း ကိုယ်လုံးပြည့်ဖြစ်ပေသည်။ ကွန်ကီချီသည် ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်သွားစဉ်၌ ထိုတိရစ္ဆာန်အရေခွံတို့မှ အကြည်ဓာတ် မရှိတော့သော မျက်လုံးများက သူ့ကိုဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

“ဪ . . . ဂိုဒေါင်ထဲမှာ အရေခွံခွာထားပြီးသား သားမွေးတွေ အများကြီး ရှိနေတာကိုး၊ ဒီမြွေပါတွေ၊ ရှဉ့်တွေရဲ့ကိုယ်က အရေခွံရဖို့ လူတွေက သတ်ပြီးမှ ခွာထားကြတယ်။ သူတို့ ကံမကောင်းတာပေါ့နော်၊ ဪ . . . ဒါပေမဲ့ တို့ကုမ္ပဏီက သားမွေးတွေနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ တွေကို ဒါတွေမရှိရင် ဘယ်ရောင်းလို့ရပါ့မလဲ၊ အဖြစ်ကတော့ ဆိုးတယ်၊ ဒီတော့ . . .”

တစ်နေရာတွင် ကွန်ကီချီသည် ထခုန်မိတော့မတတ်ဖြစ်သွား၏။ သူ့မြင်လိုက်ရသော တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဂိုဒေါင်အတွင်းပိုင်းတွင် မြေခွေးတို့၏ ဆုတ်ခွာပြီးသား အရေခွံ များကို တသိကြီး ဇောက်ထိုးဆွဲထားသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ အချို့အရေခွံများမှ မျက်လုံး များမှာ ဝေဒနာကြောင့် စုံမှိတ်ထားသောအသွင်ကို ဆောင်နေ၏။ အချို့မြေခွေးအရေခွံများကား အသက်မရှိတော့သော မျက်လုံးများ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေကြသည်။ အချို့မျက်နှာများတွင် သူ့မိတ်ဆွေ၊ သူ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမများထဲမှ မျက်နှာများကို သူ့မြင်ရသည်။

ကွန်ကရစ်အိမ်မှာ ရပ်နေသော ခြေထောက်များမှ တုန်ခါလျက် သူ့မေးရိုးများလည်း စိုးရွံ့ စိတ်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေကြသည်။ သူသည် မလှုပ်မရှား ရပ်နေမိတော့သည်။ ထိုသို့ရပ်နေစဉ် သူ့နှလုံးသားဆီမှ ထွက်လာသော မျက်ရည်များသည် မျက်လုံးများဆီသို့ရောက်၍ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။

“အလိုလေး . . . ငါမိတ်ဆွေတွေ အများကြီး သေကုန်ကြပါပေါ့လား၊ သူတို့အရေခွံတွေကို ဆုတ်ခွာပြီး ရောင်းစားနေပါလား၊ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ငါတစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး” ဟူ၍ တွေးမိသည်။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ မျက်လုံးများနီလျက်ရှိသော ကွန်ကရစ်အိမ်သည် သားမွေးပိုဒေါင် ထဲမှ လေးတန်စွာလှမ်း၍ ထွက်လာခဲ့၏။ ကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံကြီး၏ နောက်ကွယ်၌ ဝင်တော့မည့် နေလုံးကြီးကို မြင်နေရသည်။ သို့သော် ယနေ့အဖို့ သူ့မှာ နေဝင်ဆည်းဆာ၏ အလှကို သတိမထားနိုင်တော့ချေ။

ထိုညက ကွန်ကရစ်အိမ် အိပ်မပျော်နိုင်။ မှေးကြည့်လိုက်မည်ဟု မျက်လုံးမှိတ်တာရှိသေး၊ သေဆုံး သွားသော သူ့အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ မြေခွေးများ၏ မျက်နှာများက သူ့ရှေ့၌ ပေါ်၍ လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုပါ အမဲလိုက်ခွေးများက လိုက်နေသည်ဟု ခြောက်အိပ်မက် မြင်မက်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိပ်ရာမှထ၍ ထိုင်ရသည်။ သူ့မှာ ကိုယ်ပေါ်တွင် ချွေးအရွှဲသားနှင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်နေတော့သည်။ စိတ်တွင်းကမူကား “ငါဟာ လူတစ်ယောက်ပဲလေ၊ ဒီကိစ္စတွေ ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး” ဟု အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုလျက် ထိုညက တမော့မျှ မအိပ်လိုက်ရချေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အလုပ်ခွင်၌ ကွန်ကရစ်အိမ်အား ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ရုံးခန်းက အခေါ်လွှတ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လျက် လေးနက်သောအသံဖြင့် စကားတစ်ချက် ပြောသည်။

“သူငယ်ရေ . . . မင်းကတော့ တို့အတွက် အမြဲတမ်း အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ပေး နေတာပဲ၊ တကယ်တော့ မင်းက စံပြုဝန်ထမ်းတစ်ဦးပဲကွာ၊ မင်းလိုလူမျိုး ရှိနေတာကို တို့ ဝမ်းသာရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့မှာ ပြဿနာကလေးတစ်ခုနဲ့ ကြုံနေရတယ်ကွာ၊ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုရင် ဆောင်းလဲဝင်တော့မယ်၊ တို့မှာလဲ သားမွေးတွေ နည်းနေပြီ၊ ဒီတော့ သားမွေးများများ ပြန်စုရမယ်ပေါ့၊ မင်းကတော့ကွာ . . . တိရစ္ဆာန်တွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပုံရတော့ ဟိုဘက်က တောင်တန်းတွေဆီကို မနက်ဖြန် တက်သွားပြီး နောက်ထပ် သားမွေးရမယ့် သတ္တဝါ တွေကို ရှာဖွေပါပဲ၊ အဲဒီအလုပ် အောင်မြင်သွားရင် မင်းကို ငါတို့ လခတိုးပေးပြီးတော့ ကုန်ကြမ်း ဌာနရဲ့ မန်နေဂျာရာထူးလဲခန့်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်ကွာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး စကားထဲတွင် လခတိုးခြင်းနှင့် မန်နေဂျာရာထူးဟူသော စကားလုံး များကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ့မှာ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ ထို့ကြောင့် -

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျား . . . ကျွန်တော် အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် တောင်တန်းတွေဆီသွားပြီး သားမွေးပိုရအောင် ကျွန်တော်အရှာထွက်ပါ့မယ်” ဟု ပြန်ကြား လိုက်သည်။

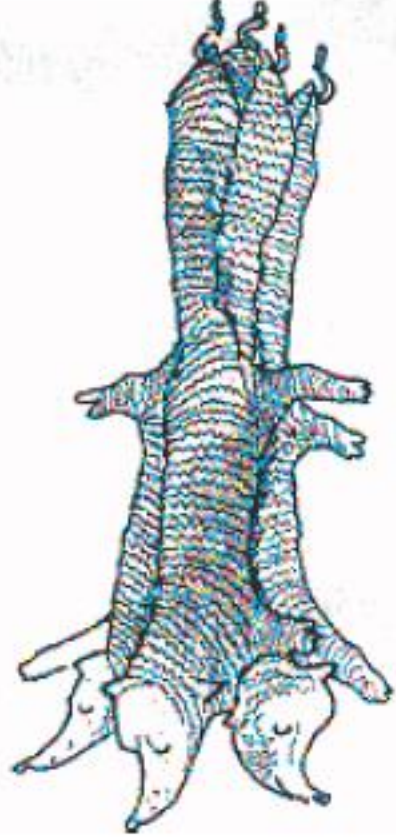
ကွန်ကရစ်အိမ်သည် ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏အခန်းမှ ထွက်လာပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူ ဤသို့ ပြောသည်။ “မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ပဲလေ၊ မင်းက မြေခွေးတစ်ကောင်လို တွေးကို မတွေး နဲ့တော့၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာ မင်းက စီးပွားရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးပဲ၊ သားမွေးထည် များများရအောင် ကုမ္ပဏီရဲ့အကျိုးကို လုပ်ပေးရမယ်၊ မနေ့ကတွေ့တဲ့ ပိုဒေါင်ထဲကမြင်ကွင်းကိုလဲ မေ့သာထား လိုက်တော့၊ တောင်တန်းဆီသွားပြီး တိရစ္ဆာန်တွေ ရှာဖွေပဲ လိုတော့တယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်မကောင်းလဲ ဖြစ်မနေနဲ့တော့” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အမဲလိုက်သူများအုပ်စုသည် တောင်တန်းများ ရှိရာသို့ တစ်အုပ်ကြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအုပ်ထဲတွင် ကွန်ကရစ်အိမ်လည်းပါသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် သေနတ်တစ်လက် ပါသည်။ အမဲလိုက်အုပ်စု၏နောက်၌ အမဲလိုက်ခွေးများ အုပ်လိုက် ပါလာသည်။ ထိုခွေးများထဲမှ အချို့သည် သူ့ကို မကြာခဏလာ၍ အနံ့ခံကြည့်နေသဖြင့် သူ့မှာ ဇောခွေးများပင် ပြန်လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အမဲလိုက်သမားအုပ်စုရှိရာ ရွှေပိုင်းသို့ ရောက်အောင်သွား၍ ရွှေပိုင်းကလိုက်သည်။ ခွေးများနှင့် ဝေးစေရန်ဖြစ်သည်။

သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အမဲလိုက်ပွဲ စတော့သည်။ အမဲလိုက်ခွေးများ၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်လျက် တောင်တုန်းတောင်ကြောများ ဆီသို့ အပြိုင်အဆိုင် ပြေးသွားနေကြသည်။ အမဲလိုက်သမားများကား သေနတ်ကို ကျည်ထိုးလျက် ချုံများအကြားတွင် ပုန်းကွယ်နေကြ၏။ ကွန်ကီချီမှာ စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လျက် သေနတ် မောင်းပေါ် လက်တင်ထားပြီး အများနည်းတူ ချုံပုတ်ထဲတွင် ပုန်း၍စောင့်နေရသည်။

ထိုစဉ်အခါ၌ သူ့မှာ အတွေးတစ်ခုပေါ်လေသည်။ “အင်း . . . ငါ့ကို အမေက အမဲလိုက် သမားတွေကို ဂရုစိုက်ပြီးရှောင်နှော်လို့ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးလေ့ရှိတယ်။ အခုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် သေနတ်ကိုင်ပြီး အမဲလိုက်သမားဖြစ်နေပြီ” ဟူ၍ တွေးမိကာ မဲပြုံး ပြုံးနေမိသည်။

ပုန်းကွယ်၍ စောင့်နေသော အမဲလိုက်သမားများဆီသို့ ဟောင်၍ ဆက်တိုက်ပြေးလာသော ခွေးများ၏အသံမှာ နီးကပ်လာသည်။

“အချိန်မရွေး လာတော့မယ်ကွ” ဟု အမဲလိုက်သမားတစ်ဦးက ပြောပြီး စိတ်လှုပ်ရှား သော အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုကာ သေနတ်ကို ပခုံးပေါ်သို့တင်ကာ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် ကြုံရတော့သည်။ ကွန်ကီချီသည် သူ့ခိုနေသော မြက်ပင်ရိုင်းများအကြားမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မြင်လိုက်ရပြီး ထိုမြက်ခင်းထဲမှနေ၍ သူ့ထံသို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပြေးထွက်လာသည်။ ထိုသတ္တဝါ၏နောက်မှလည်း အမဲလိုက် ခွေးကြီး တစ်ကောင် ကပ်လိုက်လာသည်။ ခွေးကြီးမှာ အာသာငမ်းငမ်းနှင့်ဖြစ်၏။ ခွေးကြီးရှေ့မှ အသက်ကိုလု ပြေးထွက်လာနေရဟန်ရှိသည့် သတ္တဝါမှာ ငွေရောင်သားမွေးများ ပါရှိသော မြေခွေးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ “ဟာ . . . ဒီသားမွေးမျိုး အကောင်းစားပဲဟေ့၊ ဈေးကောင်းရမယ်” ဟု ပြောကာ ကွန်ကီချီသည် အလိုအလျောက်ပင် သေနတ်ကိုချိန်၍ မောင်းဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ခိုင်းခနဲ အသံကြားလိုက်ရသည်။

ငွေရောင်မြေခွေးကြီးသည် လေထဲသို့ လွင့်ပျံတက်သွား၏။ လေထဲသို့ရောက်လျှင် ရှေ့ခြေထောက်များ ကိုင်းသွားပြီး “ကိန်” ဟု တစ်ချက်အော်ကာ မြေပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ပြန်ကျ သွားလေသည်။

တောင်တုန်းတစ်ကြောတွင် သေနတ်သံများ တခိုင်းခိုင်းညံ့လျက်ရှိ၏။ အမဲလိုက်ခွေးများ ခြောက်လှန့်၍ မောင်းထုတ်လာသော တိရစ္ဆာန်များသည် စောင့်နေသော အမဲလိုက်သမားများ ဆီသို့ ပြေးထွက်လာရာတွင် စောင့်၍ပစ်ကြသော အသံများဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

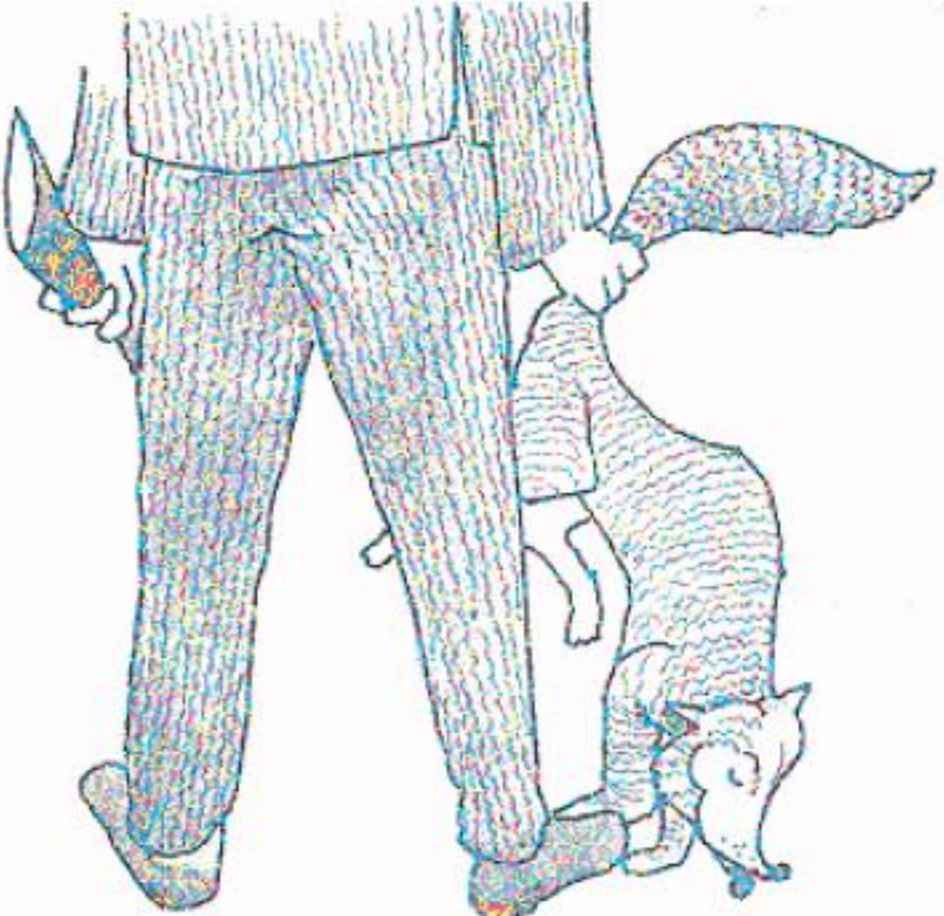
လဲကျသွားသော ငွေရောင် မြေခွေးကြီးဆီသို့ ကွန်ကီချီသည် ဖြည်းညင်းစွာ ချဉ်းကပ် သွား၏။ မြေခွေး၏မျက်နှာကို မကြည့်မိရန် ကြိုးစားကာ အမြီးကဆွဲ၍ မ-လိုက်သည်။ ထို့နောက် အမဲလိုက်သမားများ ရပ်နေသော အုပ်စုဆီသို့ တွဲလောင်းဆွဲသွားလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကြောင့် သူ့မှာ လေးလေးကန်ကန် တောင့်တောင့် တင်းတင်း ဖြစ်နေလေသည်။ နီနေသော သူ့မျက်လုံးများက ရှေ့တူရူသို့ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း စိမ်းဖျော့ဖျော့နှင့် မျက်နှာထားတစ်မျိုးဖြစ်၍နေသည်။

ရပ်နေသော အမဲလိုက်သမားအုပ်စုရှေ့သို့ သူ့ရောက်လိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်ထဲမှ မြေခွေးကြီးကို မြင်သာအောင် မြှောက်၍ မ-ပြလိုက်သည်။ သူ့လက်များ တုန်နေလေသည်။

သူ့အနီးအနားမှလူများက ဟယ်ခနဲ ဝိုင်း၍ အာမေဍိတ်သံ ပြုလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ အသံကိုလည်း သူ့ကြားလိုက်ရသည်။

“သူငယ်ရေ . . . မင်းတော့ တကယ်ကို လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ငါ ဒီအလုပ်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပေမယ့် ဒီလောက်လှတဲ့ ငွေရောင်မြေခွေးကို မတွေ့ဖူးဘူးကွ၊ ပြီးတော့လဲ မင်း သေနတ်ပစ် တော်လှတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သက်သေထူလိုက်တာပဲကွာ၊ မင်းကို တို့ရွေး မိတာ တကယ်မှန်တာပဲဟေ့”

ဤသို့ အိုးကျူးစကားကို ကြားရသောအခါ ကွန်ကီချီသည် ပြုံးမိအောင် ပြုံးဖြစ်သေး၏။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ အထင်အမြင်ကောင်းကိုလည်း ခံယူလိုသောကြောင့် ကွန်ကီချီသည် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် သူပစ်လိုက်သော မြေခွေးကြီး၏ မျက်နှာကို ဆွဲလှန်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ မြေခွေးကြီးမှာ မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်သော အရိပ်အငွေ့များ ပေါ်နေလေသည်။ ထိုခဏ၌ သူ့ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူသွားတော့သည်။

“အား” ဟူ၍ သူ့အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မြေခွေးကြီးကို လက်မှလွှတ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက်တွင် သူ့အမူအရာကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်နေကြသော ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် အမဲလိုက် သမားတို့၏ ရှေ့၌ပင် ကွန်ကီချီသည် အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် တိုင်ထားသော သေနတ် ကိုလည်း မြေပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်လျက် တောင်ကုန်းများရှိရာသို့ မြန်နိုင်သမျှမြန်အောင် သူတဟုန်ထိုး ပြေးလေတော့သည်။ ထိုသို့ပြေးရင်းက သစ်ပင်များနှင့် ဝင်၍တိုက်၊ နွယ်ကြိုးများနှင့်ငြိ၊ သစ်ငုတ်များပေါ်သို့ ချော်လဲကျဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ရုန်းထကာ သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ စွပ်၍ ပြေးလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့ခြေထောက်များကို မသယ်နိုင်တော့၊ ပြေးလွန်းမကပြေးသောကြောင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ကာ သစ်ရွက်ပုံများပေါ်တွင် လဲကျသွားလေသည်။ “အလို . . . ငါ ဘာလုပ်မိပါလိမ့်၊ ငါပစ်လိုက်တဲ့ ငွေရောင်မြေခွေးကြီးဟာ ငါ့အမေစင်စစ်ပါပဲလား” ဟူ၍ အော်မြည်တမ်းမိတော့သည်။

ထိုည၌ တောင်ကုန်းအထက်တွင် မှောင်မိုက်ကာ ကြယ်များပင် လင်းလက်ခြင်းမရှိကြ။ သစ်ပင်များမှာ မြောက်လေတိုက်သောကြောင့် လေယူရာတိမ်းလျက် တကျီကျီအသံကိုပြုသည်။ ထိုအသံများက ကွန်ကီချီ ငိုကြွေးနေသောအသံကို ဖုံးလွှမ်းရန် ကြိုးစားနေကြသလိုပင်။

“အို . . . အမေရယ်၊ အမေ့ကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိပါလိမ့်”

“စီးပွားရေးသမားလုပ်တာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လုပ်ခလခလဲ မလိုချင် တော့ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို အမေ့ကိုသာ ပြန်ပေးကြပါဗျာ၊ အမေ့ကို ပြန်ခေါ်လာပေးကြပါ”

သူ့ရင်ထဲ နှလုံးထဲမှ ဝမ်းနည်းစွာ ပူဆွေးငိုကြွေးသောအသံကို ကြားရချိန်၌ လေပြင်း လည်း ဝို၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာလေသည်။ ညမှောင်မှောင်၌ အပင်ချင်းမျိုက်သံ၊ အရွက်ချင်း တိုးဝှေ့သံတို့သာ ကြားနေရပြီး မြေပေါ်တွင် ဆန့်ဆန့်ကြီးဖြစ်နေသော သူ့ကိုယ် ပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းများ၊ သစ်ခွံသစ်စေ့များ ကျဆင်းနေလျက်ရှိသည်။

ကွန်ကီချီသည် ဤသို့ငိုကြွေးပြီးနောက် ခေါင်းထောင်ထသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ အမှောင်ထဲ၌ တွေ့ရသော သစ်ငုတ်တို့နှင့် သစ်မြစ်ဆုံကြီးများသည် သူနှင့် ဇာတ်တူ မြေခွေးတို့၏ မျက်နှာများပမာပင် ဖြစ်နေလေသည်။ နာကျင်ခံစားရပြီး ဝမ်းနည်းလျက် ရှိသော သူတို့မျက်နှာများက သူ့တို့ဝိုင်း၍ စေ့စေ့ကြည့်နေကြသလိုဖြစ်သည်။

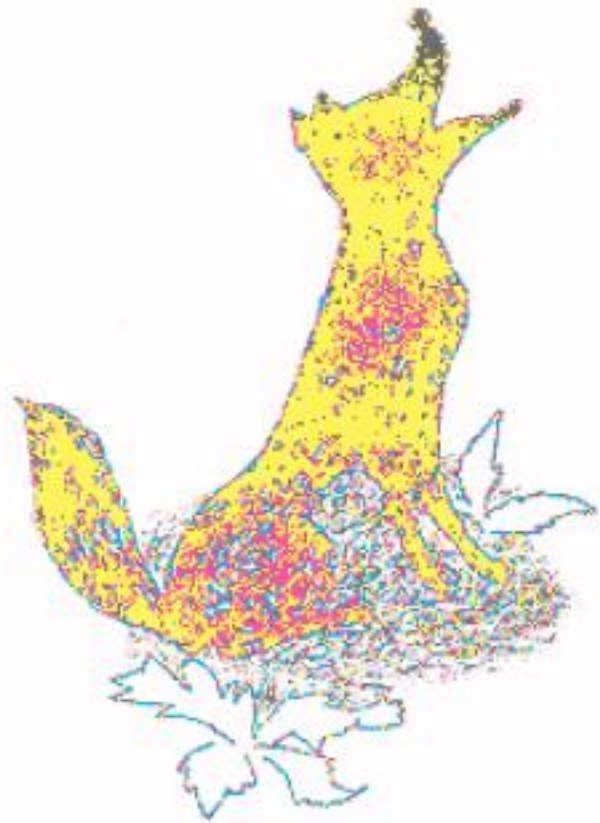
ကွန်ကီချီသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလျက် တွေးနေမိသည်။ “အင်း . . . ငါဟာ မြေခွေးတစ်ကောင်တော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မြေခွေးပြန်ဖြစ်မယ် ဆိုရင်တောင် ဒီတောင်တစ်ကြောက ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ လက်ခံတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါလဲ တကယ့်လူဖြစ်သွားပြီ ထင်ရပါတယ်လေ၊ ရွှေဆက်ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်လို့ပဲ နေသွားရတော့ မှာပါ” ဟု စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာ တွေးနေမိသည်။

ထို့နောက် သူသည် ထ၍ရပ်လျက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ဆင်းကာ တောင်အောက် ရှိ မီးရောင်များ လင်းလက်နေသော မြို့ဘက်ဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။

သူ၏အခန်းဆီသို့ ကွန်ကီချီ ရောက်သောအခါ အရုဏ်ပင်တက်၍နေလေပြီ။ သူသည် နေအိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တောင်ကုန်းများကို မြင်ရသောဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိမှန်းမသိဘဲ တောင်ကုန်းများဆီသို့ မျက်နှာမူကာ “ကိန်-ကိန်-ကိန်” ဟူသော အသံကြီးကို လေးတွဲစွာပြုလေသည်။ ထိုအသံသည် တောင်ကုန်း ချိုင့်ဝှမ်းများဆီသို့ အယုံအနုံ ရောက်ရှိသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုသို့အော်ဟစ်ပြီး ခဏ၌ပင် ဝမ်းနည်းကြေတွဲစွာဖြင့် “ကိန်-ကိန်-ကိန်” ဟူသော ပဲ့တင်သံများကို ဆက်တိုက် ပြန်လည်ကြားရလေသည်။ ထိုအသံများသည် ဟိုမှသည်မှဖြစ်လျက် မိုးယံအထိ ပဲ့တင်ထပ်လေသည်။ သူသည် သက်ပြင်းကို ဝဝရှုလျက် “မင်းတို့တွေကိုပဲကွာ . . . မင်းတို့အားလုံးကိုပါပဲ” ဟု ဆိုမြည်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်လိုက်ပြီး ထိုကန္တာကို မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၏နောက်ပိုင်းတွင် ကွန်ကီချီ၏အကြောင်းကို မည်သူမှလည်း မကြားရ။ သူ့ကို မည်သူမှလည်း မမြင်ရတော့ပေ။ သို့ရာတွင် မည်သူမဆို နံနက်စောစော၌ နေမထွက်မီ နေအိမ်ပြတင်းကိုဖွင့်၍ ဂရုတစိုက် နားစွင့်လိုက်လျှင် ဟိုအဝေးဆီမှ မြေခွေးတစ်ကောင်၏ “ကိန်-ကိန်-ကိန်” ဟူသော အသံတစ်သံကို ကြားရဖွယ်ရှိသည်။ ထိုအသံသည် သင်တို့အရပ်ဒေသမှ “ကွန်ကီချီ” တစ်ကောင်၏ အသံဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

တစ်ယောက်သောသူ

တစ်ယောက်သောသူက အသက်ရှူထုတ်လိုက်လျှင် လေပူတစ်ချက် ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ တံခါးတစ်ချပ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ အလိုလိုပွင့်သွား၏။ အသံမျှပင် မမြည်အောင် ညင်သာလှ ပေသည်။

ပွင့်သွားသော ထိုတံခါးမှာ အလွန်နုနယ် သိမ်မွေ့ပုံရသည်။ ကြက်တောင်တမျှ ပေါ့ပါးဖွယ် ရှိသည် ထင်ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ထိုတံခါးသည် ရေခဲတုံးများဖြင့်ပြီး၍ အထဲမှ ရေခဲတိမ်ငွေ့ ဖြူဖြူများ လွင့်ပျံ့၍ ထွက်နေလေသည်။

ထိုတံခါးကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် မျက်နှာကြက်ဆီမှ ရေခဲအချွန် ကျောက်စက်ပန်းသဖွယ် ထောင်ပေါင်းများစွာ အောက်သို့စိုက်ကျနေသည်။ မြောက်လေသည် တိုက်ခတ်နေကျအတိုင်း ဆူညံသံပြု၍ အခန်းတွင်းသို့ တိုက်ခတ်လာသည်။ ယင်း၏ ဝတ်ရုံလွှာ ဖြူဖြူကြီးမှာ နောက်နားမှ တန်းလန်းပါလျက်ရှိ၏။

ဂျင်နရယ်ဝင်းတား ခေါ် ဆောင်းရာသီ၏ အကြီးအမှူးသည် အခန်းကျယ်ကြီး၏ အလယ် ဗဟိုနေရာတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ အစေအပါး ညာလက်ရုံးဖြစ်သော မြောက်လေ ဆိုသူအား ညွှန်ကြားချက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အော်ဟစ်၍ ညွှန်ကြားနေသည်။ သူ့အမိန့်ကို ခံယူကြရသော အခြားတပည့်များမှာ နှင်းစိတ်ဓာတ်၊ မြူအဘိုးအို၊ ရေခဲဘီလူးနှင့် အခြား လက်အောက်ခံတပည့်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဂျင်နရယ်ဝင်းတား၏ အဖြူဝတ်စုံကြီးပေါ်တွင် ဆုတ်ဆိပ်ကြီးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှ သိုင်းကြိုးမှာ ရွှေရောင်တောက်လျက်ရှိ၏။ သူ့မုတ်ဆိတ်ဖားလျားကြီးမှာ တွဲကျလျက် မုတ်ဆိတ်မွေးများပေါ်တွင် ဆီးနှင်းစများ တွဲလွဲခဲ့နေ သဖြင့် တောက်ပြောင်လျက်ရှိသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ ဆောင်းကမ္ဘာကို စိုးမိုးထားသည့် လက်နက် တန်ဆာဖြစ်သော ရေခဲသွားများဖြင့် ချွန်မြနေသည့် ဓားရှည်ကြီးရှိသည်။

Someone _____

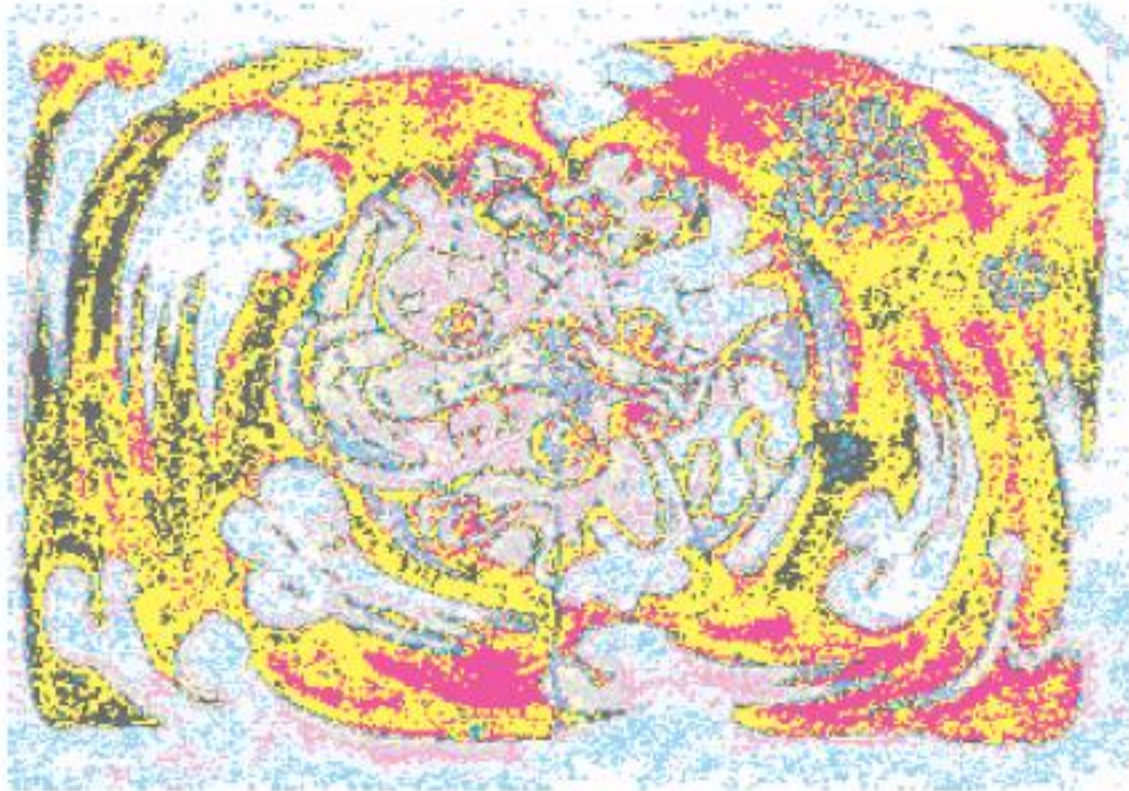
သို့ရာတွင် ဂျင်နရယ် ဝင်းတားသည် မကြာသေးမီအချိန်ကစ၍ သူ့တပည့်များအား တိုတိုသည်သည် အမိန့်ပေးနေခြင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းသွား၏။ သူ့မှာ ထိုင်ရာမှ ငိုက်မြည်းလျက် လည်စင်းကျသွားလိုက်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း မြန်မတ်လာလိုက်ဖြင့် ရှိနေသည်။ ထိုအခါ သူ့တပည့်များမှာလည်း ကိုယ်စီလုပ်ငန်းတာဝန်များကို ကောင်းစွာ အာရုံမစိုက်ကြ တော့ချေ။

ထိုအချိန်မျိုး၌ တစ်ယောက်သောသူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ ရေခဲတံခါးရွက်ကြီးမှာ ပွင့်ခွင့်ကို စောင့်မျှော်နေသည့်အလား ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်သွား တော့၏။ ထိုအချိန်တွင် နေရောင်ခြည်တစ်တန်းသည် တံခါးမှဖြတ်၍ အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာ ခဲ့သည်။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် နေရောင်ခြည်မှာ ပို၍ လင်းလင်းချင်းချင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ ထိုနေရောင်သည် အခန်းထောင့်များပါမကျန် ရောက်ရှိသွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် ငိုက်မြည်းနေသော ဂျင်နရယ်ဝင်းတား၏ နှာဖျားသို့ သွားထိတော့၏။

အဘိုးကြီး ဂျင်နရယ်ဝင်းတားသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြစ်နေရာမှ ဖျပ်ခနဲ ခေါင်းထောင် လာ၏။ သူသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့လူများအား -

“ဟေ့ . . . အလကားကောင်တွေ၊ ဒီကောင်ကို ဒီထဲမဝင်ပါစေနဲ့လို့ မင်းတို့ကို ငါဘယ်နှခါ ပြောထားရမလဲ၊ သူ ဒီအထဲကို ရောက်မလာအောင်လို့ နှစ်ပေါင်းရာထောင်ချီပြီး ငါ တိုက်ပွဲ ဆင်ထားခဲ့ရတာ၊ အခုတော့ မင်းတို့လို ဉာဏ်မရှိတဲ့ကောင်တွေက သူ့ကို အနိုင်ရပြီးတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်မလုပ်ကြ တော့ဘူး၊ ကြည့်စမ်း . . . ဒီကောင်ကြီးဟာ အရှက်အကြောက် ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တို့အခန်းထဲကို မယောင်မလည် ဝင်လာပြီးတော့ နေမင်းကို သူ့နဲ့အတူ ခေါ်လာပြီး တို့ကိုမှိုင်းမိပြီး အိပ်ငိုက်နေအောင် ပေါင်ဒါအမှုန့်တွေ အနှံ့ဖြူးချသွားတယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ -

“ကိုင်း . . . ခုမှတော့ ဒီနှစ်ထဲမှာတိုက်လို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ နေမင်းက တို့ရဲ့ အခိုင်အမာ နေရာထဲမှာ အပျံ့အနှံ့ ဖြူးချထားပြီးပြီပဲ၊ မြောက်လေရေ . . . ဒါဆိုတော်ပြီ၊ ဒီနှစ်တော့ လက်လျှော့လိုက်တော့၊ ဒါပေမဲ့ တိုက်ပွဲက ပြီးသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မြန်မြန်ထွက်ကြ၊ နောင်နှစ် ခါမှာ ဆက်တိုက်ဖို့ စပြင်ကြ၊ ကောင်းပြီ၊ အားလုံးထွက်၊ ဆုတ်ဖို့အသင့်ပြင်၊ မြန်မြန်လုပ်တော့” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

သူ့လူများသည် ထွက်ခွာရန် အဆောတလျှင် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ဂျင်နရယ်ဝင်းတား၏ ဝတ်ရုံ အဖြူဆွတ်ဆွတ်ကြီးကိုခေါက်၍ ရေခဲဖြင့် ပြုလုပ်သော သေတ္တာကြီးထဲသို့ထည့်သည်။ မျက်နှာကြက်မှ ရေခဲချောင်းများကို ဆွဲချပြီး စုစည်းချည်နှောင်သည်။ နှင်းများကို အခဲအလုံး ပြုလုပ်ပြီး သူတို့ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြသည်။ မြောက်လေမှာ တိုက်ချင်ခိုက်ချင်စိတ် မကုန်သေး။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ပုံမရဘဲ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ သူလည်း သူ့ဝတ်ရုံအဖြူကြီးကို ခေါက်သိမ်းနေသည်။

အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် နေရောင်ရောက်ရှိ၍ ရေခဲများ၊ ဆီးနှင်းများကို အရည်ဖျော်လိုက် သောအခါ အနွေးဓာတ်ပါသောလေက တိုးဝင်လာပြီး ကခုန်မြူးတူးလျက် စကားသံကဲ့သို့ ပြုသည်။ ဘာအကြောင်းကို ပြောလိုသည်ဟု မည်သူမှ မသိရ။ သို့သော် သူတို့သည် လိမ်တွန့် လျက် အထက်သို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတက်ရာက သူတို့ဘာသာသူတို့ ပျော်ရွှင်ပြုံးရယ်နေကြပုံ ရလေသည်။

အဝေးရှိ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် တောင်တန်းတောင်စွယ်များမှာ သက်သက်သာသာ ခွေပတ်လျက်ရှိနေကြသည်။ သူတို့သည် သာယာသော အခြေအနေကို စောင့်မျှော်နေကြသည် ကဲ့သို့ရှိ၏။ ရှည်လျားသော ဆောင်းရာသီတစ်လျှောက်လုံး စီးဆင်းခွင့်မရဘဲ အေးခဲနေသော မြစ်ချောင်းများသည် ပင်လယ်ထဲသို့ စတင်၍ စီးဆင်းကြတော့သည်။ သွက်သွက်မြူးမြူး စီးသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ငါးကြီးငါးငယ်တို့မှာ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်အောက်တွင် အိပ်နေရာမှ နိုးထလျက် မျက်လုံးကိုဖွင့်၊ အမြီးကို ခတ်စပြုကြတော့သည်။ ဝေးကွာသော ကောင်းကင်အရပ်မှ တိမ်ဖြူအဆုပ်တို့သည်လည်း လွင့်ပါလာလျက် သမုဒ္ဒရာရေပြင်အပေါ်သို့ ရောက်သည်။ တိမ်ဆုပ်တို့နှင့်အတူ လေပူငွေ့များကိုလည်း သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ချောင်းထဲမှရေကို တင်ပေးသော ရေတင်စက် ရေရဟတ်ဘီးကြီးမှာ တအိအိ တကွီကွီ စတင် လှုပ်ရှားရာမှ မြူးမြူးသွက်သွက် လည်ပတ်တော့သည်။ ရွာသူရွာသားတို့၏ မျက်နှာမှာ ခုမှ ကြုံရသော ပျော်စရာကြောင့် ပြုံးရွှင်၍နေကြလေသည်။

အချိန်မှာ နွေဦးသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ အရာရာမှာ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲလျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် နေရောင်ခြည် မရောက်နိုင်သော မြေအောက်တွင်ကား သတ္တဝါ အများတို့သည် အိပ်မောကျလျက် ဟောက်၍ပင်နေကြလေသည်။

ဆိုလာခေါ် နေမင်းသည် ထိုမြေအောက်အရပ်သို့ သူ့ရောင်ခြည်များကို ရောက်အောင် မပို့နိုင်သော်လည်း မြေအောက်မှ ငြိမ်သက်ဖြေလျော့နေသူတို့ထံသို့ ငြင်သာသောစကားများကို ရောက်အောင်ပို့ပေးသည်။

“ဟေ့ . . . နွေဦးကို ရောက်ပြီလေ၊ ကြည့်ကြစမ်း၊ ဘယ်လောက်နွေးလာပြီလဲ၊ လူတိုင်းလဲ အလုပ်လုပ်နေကြပြီလေ၊ သူတို့နဖူးမှာ ငွေရောင်ချွေးစက်တွေတောင် စို့နေပြီ၊ ဂျင်နရယ် ဝင်းတားလဲ ဆုတ်သွားပြီဆိုတော့ အခုထွက်ခဲ့ကြတော့၊ မင်းတို့တွေ အအေးထဲက မြေအောက် အမှောင်ထဲကနေ နွေဦးရဲ့ အလင်းရောင်ဆီကို ထွက်ခဲ့ကြလေ”

နေမင်း၏အသံ တိတ်သွားပြီးနောက် မြေပြင်မှ ဟိုတစ်နေရာ သည်တစ်နေရာ မှီမောက်၍ တက်လာသည်။ ထိုနေရာမှ မြက်ပင်များနှင့် အခြားအပင်များ အစုံအညောက်ကလေးများ ထွက်လာကြသည်။ ပုရွက်များ၊ မြွေများ၊ ပုတ်သင်များ ထွက်လာကြကာ နေရောင်တွင် မျက်လုံး အစုံကို လှည့်ပတ်၍ ဘေးဘီသို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သည် နေရှိရာ ဦးခေါင်းအထက် ဆီသို့ ပျော်ရွှင်စွာ မော့ကြည့်နေကြကာ ကိုယ်စီလုပ်ငန်းများ စတင်ကြလေသည်။

နွေဦးလေပြေတွင် ဤသို့ဖြစ်နေစဉ်၌ တန်ပိုပို [Tampopo] ခေါ် ဒန်ဒီလီယွန် တောနေကြာနှင့် ဖူကီနီတို့ ခေါ် ဝိတာဆိုက်တစ်ပင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ မြေအောက်၌ပင် ရှိနေကြသေးသည်။ သူတို့ချင်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် အပြန်အလှန် စကားပြောနေကြသည်။

“ဟေ့ . . . တန်ပိုပို၊ အပြင်မှာ နွေဦးရောက်နေပြီကွ၊ ဒါထက် နွေဦးလို့ တို့ခေါ်တဲ့ အချိန်ဟာ ဘယ်လိုဟာလဲကွ၊ အင်မတန် အလင်းရောင်တောက်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါစဉ်းစားမိတယ်ကွ၊ သူဟာ မြေပြင်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အလင်းရောင်များနေပေမယ့် မြေအောက်မှာ အနေကြာတဲ့ တို့အတွက်တော့ ဒီအတိုင်းနေရတာက အဆင်ပြေမယ်နော်၊ အပြင်ထွက်လိုက်ရင် ကြုံရမယ့် ပြဿနာတွေက နည်းမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်ကွ”
ဟု တောနေကြာက ပြန်ပြောသည်။

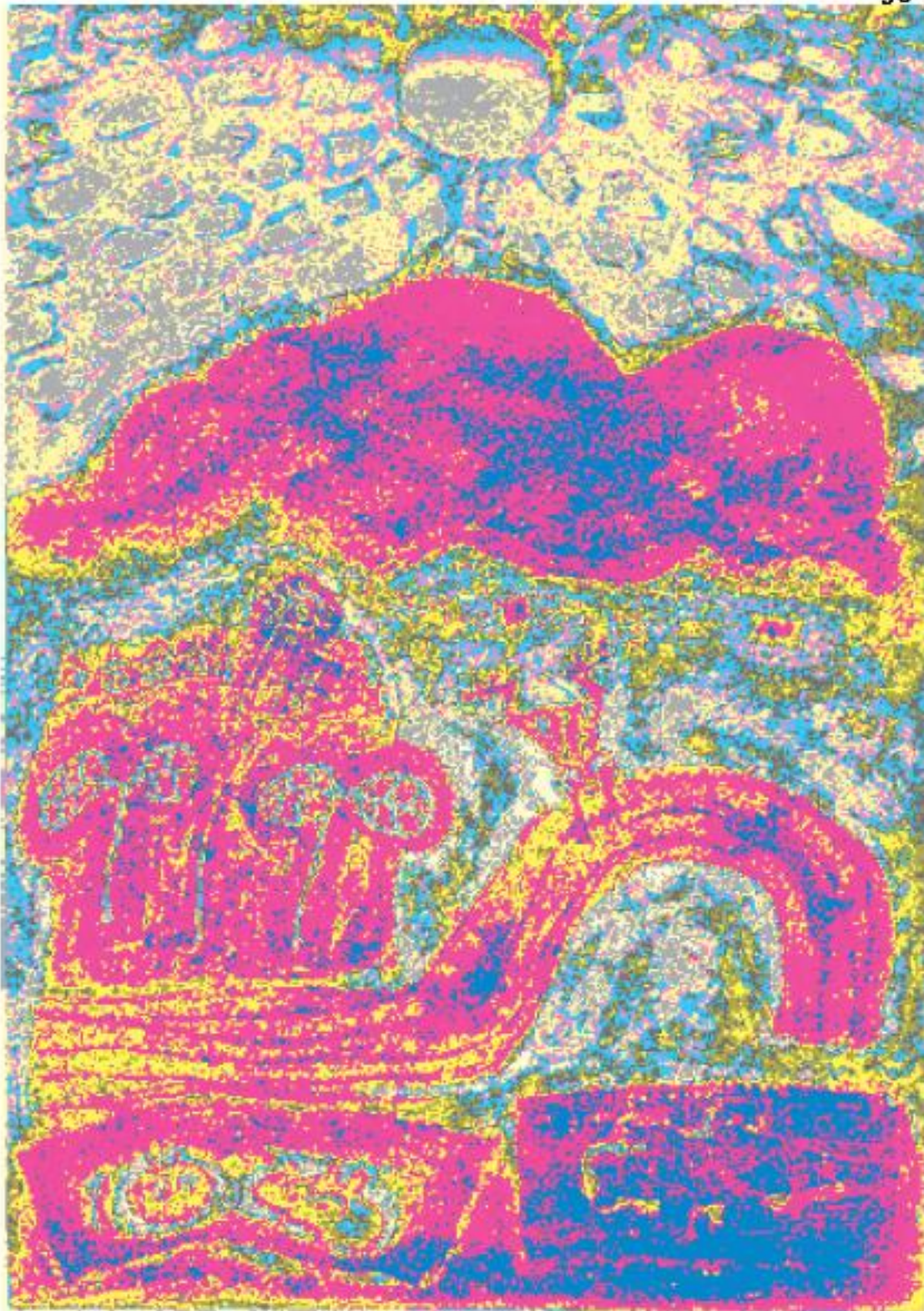
“ခုလို မြေအောက်မှာ နေရတာ အများကြီး သက်သာတယ်ကွ၊ မြေပြင်ပေါ်က ကောင်းကြောင်းတွေ နေမင်းက ပြောနေပေမယ့် တို့ပျော်တဲ့နေရာမှာ တို့နေရအောင်ကွ၊ ငါတို့ အပြင်ကိုထွက်လိုက်ရင် ကိုယ်ပေါ်မှာ အရွက်သစ်တွေ ထွက်လာပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ပန်းပွင့်လာမှာ မှန်ပေမယ့် ငါ့မှာ တစ်စက်ကလေးမှ အနားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနောက် ငါ့အပွင့်ကနေ မျိုးစေ့ကလေးတွေဖြစ်လာပြန်ရင်လဲ လေပြင်းကတိုက်ပြီး အဝေးကို လွင့်ပစ် ဦးမှာ၊ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းမသိ ဖြစ်တော့မှာကွ၊ ငါထင်တာတော့ ဒီမြေအောက်မှာ နေပြီး မလှုပ်မရှား အိပ်နေရတာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပဲလို့ ငါထင်တယ်”

တောနေကြာနှင့် ဝိတာဆိုက်တစ်ပင်တို့ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် မြေပြင် အထက်မှ ပျော်ရွှင်မြူးတူးသော အသံများကို သူတို့ကြားရသည်။ ပျော်ရွှင်သံများမှာ ပွဲတော်ကြီး တမျှ ဆူညံလျက်ရှိသည်။ အပင်ပေါက်များ၊ ပန်းပွင့်ပန်းဖူးများ၏ ပြောဆိုသံ၊ ရယ်မောသံတို့ကို ကြားရသည်။ မြောက်လေက တိုက်ခတ် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သော နေအိမ်များကို ပြန်လည် တည်ဆောက်နေကြသော တိရစ္ဆာန်များ၏ အသံတို့လည်း ကြားရသည်။ ထိုအသံများကို ကြားရသူတိုင်း စိတ်ပေါ့ပါး ကြည်လင်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် မြေပြင်အထက်မှ အသံများကို နှစ်ယောက်သား နားစွင့်ရင်း ပျော်ရသလိုလို၊ ဝမ်းနည်းရမလိုလို ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်း တန်ပိုပိုရေ . . . ငါတို့ မြေပြင်ပေါ်ကို ခဏတဖြုတ် ခေါင်းပြုကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ခဏကလေး လှမ်းကြည့်ကြရုံပေါ့၊ ငါ့အဖို့ကတော့ ငါဟာ အပင် နည်းနည်းထွားလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် လူတွေကလာပြီး ဟင်းချိုချက်ဖို့နဲ့ ချဉ်ဖတ်ထည့်ဖို့ ခူးကြတော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သိချင်လိုက်တာကွာ”

“အေး . . . ငါလဲထင်တာပဲ ဖူကီနီတို့ရာ၊ ငါလဲ အပြင်ကရှုခင်း ဘယ်လိုမြင်ရမယ်ဆိုတာ ကြည့်ချင်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏလေးမှ ဖြစ်မယ်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ထို့နောက် တောနေကြာနှင့် ဝိတာဆိုက်တစ်ပင်တို့သည် အသက်ကို ဝဝရွံ့၍ ဦးခေါင်း ပေါ်ဆီသို့ တွန်းထိုးလိုက်ကြလေသည်။ မြေပြင်ပေါ်၌ မြေမို့မို့ကလေးနှစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မြေပြင်မှာ အနည်းငယ် ဟသွားပြီးနောက် သူတို့၏ ဦးခေါင်းနှစ်လုံး ပေါ်ထွက် လာကာ ကောင်းကင်ကို မြင်ရသည်။ တန်ပိုပိုနှင့် ဖူကီနီတို့နှစ်ယောက်သား ခေါင်းပြုထွက်

လိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တောက်ပသော အလင်းရောင်ကြောင့် သူတို့မျက်လုံးများကို ဖွင့်ချိမှိတ်ချိ အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ်ရလေသည်။ သူတို့ဦးခေါင်းအထက်ရှိ နေမင်းက သူတို့ကို ကြင်နာစွာ ပြုံးလျက် ငံ့ကြည့်နေသည်။

“တန်ပိုပိုတို့၊ ဖူကီနီတို့တို့ရေ . . . မင်းတို့ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ငါတို့ အားလုံး မင်းတို့ကို စောင့်နေကြတာကွာ၊ မင်းတို့ ဘယ်တော့များ ထွက်လာပါ့မလဲလို့၊ ကဲ . . . အခုတော့ မင်းတို့ရဲ့ အိပ်ချင်မှုတူး မျက်လုံးတွေကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး ဘေးဘီတွေကို ကြည့်လိုက် ကြပါဦး”

“အို . . . မျက်စိကျိန်းလိုက်တာဗျာ”

ဟု ဖူကီနီမိုတိုက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကိုကာလျက် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“မြေပြင်ပေါ်က အလင်းရောင်က တယ်ပြီး စူးရှပါလား၊ ကျုပ်တို့မျက်လုံးတော့ ပျက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ပြီးတော့ အသံအမျိုးမျိုးကလဲ ညံ့နေတာပဲ၊ မြေအောက်မှာဆိုရင် အလင်းရောင်မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်တာ၊ ဪ . . . အင်း . . . လေပြည်ကလေး တိုက်ခတ်လာတာ ကောင်းလိုက်တာ၊ တန်ပိုပိုရေ . . . တို့အခုဘာလုပ်ကြမလဲ၊ တို့များ ခဏတဖြုတ်သာ တက်ကြည့်ချင်ကြတာ မဟုတ်လားနော်”

မကြာမီ မျက်လုံးများ ကျင့်သားရသွားသော ဝိတာဆိုက်တစ်က နီးနားဝန်းကျင်ကို ဇဝေဇဝါ ကြည့်နေလိုက်သည်။ နွေဦးရာသီ၏ လေပြည်နွေးကလေးက ဟိုဆီသည်ဆီတွင် ရွေ့လျား အလုပ်များလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အပင်များပေါ်တွင် အရွက်များ၊ အပွင့်များ ဝေဆာလာပြီး မြက်ခင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး စိမ်းလန်းလာသည်။ မြွေကလေးများ၊ ဖားကလေးများ ဟိုသည်သွားလျက်ရှိသည်။ သူတို့မျက်လုံးများကား ဆောင်းရက်ရှည်ကြာစွာ အိပ်စက်ခဲ့ရသော အရှိန်ကြောင့် နီလျက်ရှိသေးသည်။ ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကို တောင်စောင်းရှိ ချုံတောများအကြား၌ တွေ့ရသည်။ အစာမစားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေဟန်ရှိသည်။

တန်ပိုပိုသည် သူ့မျက်စိအောက်တွင် မြင်ရသမျှတို့မှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စရာချည်း ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် စိတ်ပိုင်းဖြတ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဖူကီနီတိုရေ . . . မြေအောက်မှာ သက်သက်သာသာ နေရတာတော့ မှန်တယ်ကွာ၊ တို့က အိပ်ပြီးတော့ချည်း နေရတော့လဲ သက်သာတာ မဆန်းဘူး၊ ဒီလိုအိပ်စက်နေရတာမျိုးကတော့ ဘာကိုမှလဲ မမြင်ရဘူး၊ ဘာသံမှလဲ မကြားရဘူး၊ ဘာနံ့မှလဲ ခံလို့မရဘူး၊ ဘယ်လိုခံစားမှုမှလဲ မရှိဘူးကွာ၊ တကယ်တော့ တကယ်အသက်ရှင်နေတာမျိုးတောင် မဟုတ်တော့ဘူးကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ တကယ်တော့ ငါတို့ မြေပြင်ကို ထွက်လာပြီး လေကို ဝဝရှူ၊ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးထွားလာရတဲ့အဖြစ်က ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းတာကွ”

“ဒါပေမဲ့ကွာ . . .” ဟု ဖူကီနီတိုက ဖြတ်၍ပြောပြီး -

“မင်းမှတ်မိလား၊ အပင်ကြီးလာလို့ အစေ့တွေဖြစ်လာရင် လေက တိုက်လာပြီး အစေ့တွေ လွင့်ထွက်သွားပြန်ရော မဟုတ်လားကွာ၊ ငါ့မှာ ဒါထက်ဆိုးတာက တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ကို ချက်စားမှာကွာ၊ မင်းက လေထဲမှာ တလူလူလွင့်နေတုန်းမှာ ငါက လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဗိုက်ထဲကို ရောက်နေတော့မှာ”

“ဒီမှာ . . . မင်းပြောတာ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်းနဲ့ ကြီးထွားချင်တယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင်ဆိုတာ ဘယ်ဘက်မှာရှိသလဲဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ ဆက်လုပ်မယ်ပေါ့၊ တို့က ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဆက်ပြီးကြီးထွားနေချင်တယ်ပေါ့၊ ကြီးထွားမြန်လေလေ သေတွင်းနဲ့ နီးလေလေ ပါပဲကွာ၊ ငါကတော့ သေမင်းနဲ့ သိပ်ပြီး အဆက်အဆံ မလုပ်ချင်ဘူးဟေ့”

တန်ပိုပိုသည် ကိုယ်ကိုကိုင်လှိုက်ပြီး အနည်းငယ် စဉ်းစားနေပြီးနောက် သူ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို ပြန်ပြောသည်။

“အေး . . . မင်းပြောတာတော့ ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ကြီးထွားလာတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ အိုမင်း တာပဲ၊ ပြီးတော့ သေဆုံးဖို့ပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မကြီးထွားဘဲလဲ မနေနိုင်ဘူးလေ၊ ပန်းတွေပွင့်ပြီးရင် မျိုးစေ့တွေ ထွက်မှာပဲ၊ အစေ့ကလေးတွေ ရလာပြီး အဲဒီကနေ မျိုးဆက်သစ် အပင်ကလေးတွေ ဖြစ်လာမှာပဲ၊ ဒီတော့ အလင်းရောင်ကိုခံရင်းနဲ့ ကြီးပြင်းရမယ့်ကိစ္စကို တွေးကြည့်ရင် အားရ စရာကြီးပါကွာ”

“ပြီးတော့ . . .”

တောနေကြာက ပြောမည့်စကားကို ခဏဆိုင်းလိုက်သည်။

“ကောင်းကင်ဘယ်မှာရှိလဲ ဆိုတဲ့ကိစ္စက နေရောင်ကြီး တောက်ပနေတဲ့နေရာပဲ ဖြစ်ရ မှာပေါ့၊ ကောင်းကင်ထိပ်ဖျားနေရာမှာလေ၊ မင်းကြည့်ပါလား . . . မိုးစွေငှက် ပျံနေတဲ့ လယ်ကွင်းအထက်က အင်မတန်မြင့်တဲ့ နေရာကြီးပေါ့၊ ငါထင်တဲ့နေရာပါပဲကွာ”

ဖူကီနီတိုက -

“အေးလေ . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါတော့ ဒီနေရာမှာနေပြီး ကြီးထွားမလာချင်ဘူးကွာ၊ သေဖို့လဲ စိတ်မကူးချင်သေးဘူး၊ ငါတော့ မြေအောက်မှာပဲ အမြဲအိပ်နေချင်တာပဲ”

ထိုအခါ ဝီတာဆိုက်တစ်ပင်သည် ကုန်ကုန်းကွကွဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ယက်၍ မြေကြီး အောက် ဝင်နိုင်ရန် မြေတိုတူးသည်။ သို့သော် မြေကြီးသည် မာနေ၍ သူ့ယက်တိုင်း ကျင်းမဖြစ် ကြောင်း တွေ့ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဖူကီနီတိုရယ် . . . မင်းဘယ်လိုလမ်းလွဲသွားတာလဲ၊ မင်းက သူ့ရဲဘော်မကြောင်စမ်း ပါနဲ့၊ မြေပြင်ကို ခေါင်းပြုပြီး ဟင်းလင်းပြင်ရောက်အောင် တိုးထွက်နိုင်ခဲ့တဲ့သူတိုင်းဟာ မြေအောက်ပြန်ဆင်းဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါဘူး၊ သက်ရှင်လှုပ်ရှားနေတဲ့ နေရာကြီးရောက်ပြီးမှ မြေအောက်အမှောင်ထဲကို ပြန်ဆင်းမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးဟာ အ-လွန်း၊ န-လွန်းပါတယ်ကွာ”

မြေပြင်၏အသံကို မကြားရ။ သို့သော် ဖူကီနိုမိုတို၏ ပတ်လည်တွင် “မဝင်ရ”၊ “မကျားကျော်ရ” ဟူသော စာတန်းပါသည့် ကတ်ပြားများ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအရာများကို မြင်ရသောအခါ butherbur သည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ငိုချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်တွင် သူကြားနေကျ တန်ပိုပို၏အသံကို ကြားလာရသည်။

“ဖူကီနိုမိုတိုရေ . . . ငါတို့တွေ မြေအောက်ကို ပြန်သွားကြမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို မမှပစ်လိုက်ကြရအောင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ဟာ အိပ်ပျော်ရာက နိုးနေကြပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြီး အိပ်မောကျတဲ့အဖြစ်ကို ပြန်ကြတော့မှာလဲ၊ ဒီလိုသာ ပြန်လုပ်ကြရင် ဒီမှာ အခြေအနေကြည့်ပြီး အဆင်ပြေသလို လုပ်ကြရမှာထက် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဖူကီနိုမိုတိုရယ် . . . ငါလဲ အစားခံရပြီး သေမှာကိုတော့ ကြောက်တာပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ အားလုံး ကြုံကြရမယ့်ကိစ္စပဲ၊ တကယ်တော့ အမြဲတမ်း အိပ်ပျော်နေရတာနဲ့ သေနေရတာနဲ့ ဘာများ ခြားနားလို့လဲ၊ ငါတို့ဟာ ခုလို ကမ္ဘာကြီးထဲက ထွက်ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာရင်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရာအမျိုးမျိုးကို မြင်ကြရမယ်၊ လေပြင်နဲ့ ရေပြင်တစ်ခွင်မှာ လှည့်လည်သွားလာဖို့ အခွင့်အရေးတောင် ကံကောင်းရင် ကြုံရလိမ့်ဦးမှာကွ၊ မြေကြီးအောက်မှာ အိပ်ပျော်နေကြမယ်ဆိုရင် ငါတို့ဦးခေါင်း သေးသေးလေးထဲက အိပ်မက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေကိုပဲ မက်နေရမှာ၊ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းရေ . . . တစ်ချိန်မှာ နည်းနည်းချင်း ထွားကြိုင်းလာမယ့် ကိစ္စကို လက်ခံဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ရအောင်၊ နွေးထွေးတဲ့ နေရှိရာဘက်ကို ထွားကြိုင်းပြီး တက်ဖို့ပေါ့”

ဖူကီနိုမိုတိုသည် လက်ဝိုက်၍ နားထောင်နေရာမှ သူ့ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း ညိတ်လိုက်လေသည်။

“အဲဒါမှန်တာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ အခု မအိပ်ဘဲ နိုးနေကြပြီ၊ အလုပ်တွေ စကြရအောင်၊ နေရောင်အောက်မှာ ကြီးထွားကြရအောင်၊ အင်း . . . အင်း . . . ပြောရင်းနဲ့ ငါ့မှာ အားအင်တွေ ပြည့်လာသလိုပဲ”

“အေးကွ . . . ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ဟု တန်ပိုပိုကလည်း ပြုံးပျော်စွာ ပြန်၍ပြောသည်။

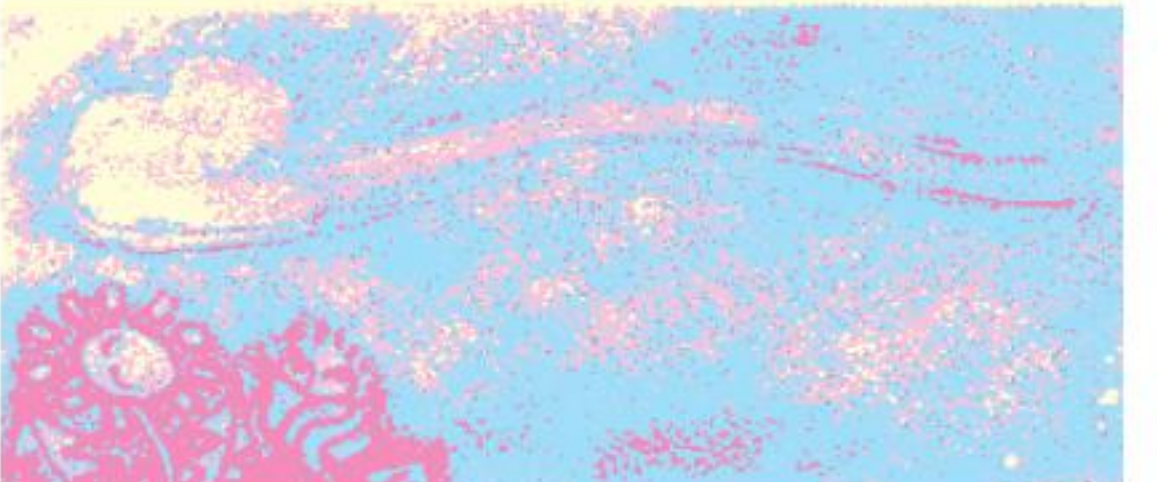

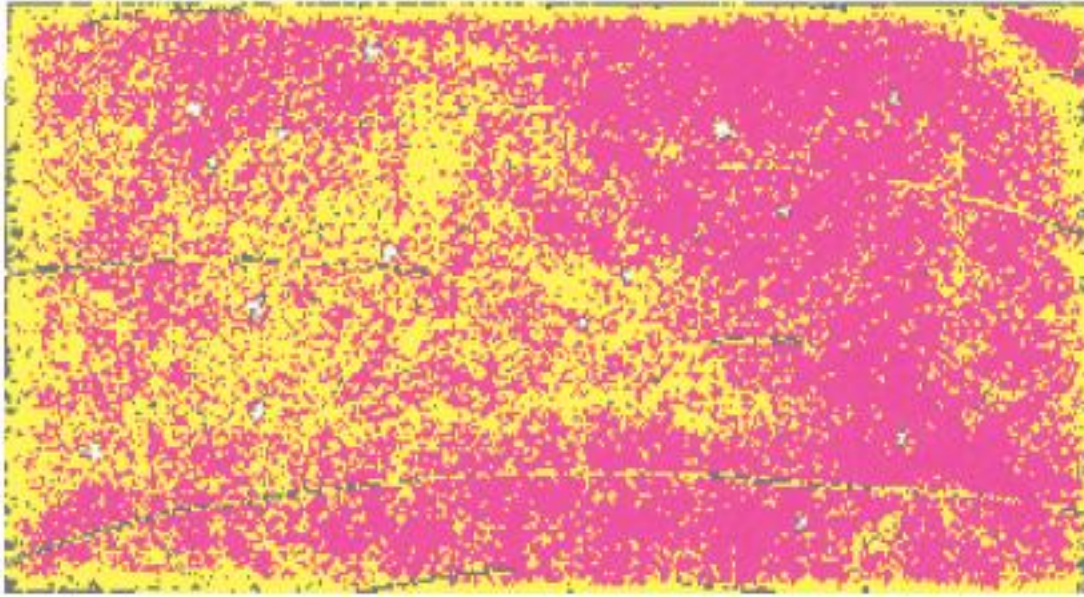
တန်ပိုပိုနှင့် ဖူကီနိုမိုတိုတို့သည် သူတို့ဦးခေါင်းမှ မြေမှုန့်များ၊ သဲများကို ခါချရင်း တခုန်ပြီး သီချင်းဆိုနေကြသည်။ သူတို့ကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာလေသည်။ ဤတွင် နေမင်းကြီးသည် သူတို့ကို ငုံ့ကြည့်လျက် ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲ ဖြူဖြူကြီးတစ်ဆုပ်သည် အဝေးရှိ စိမ်းစိုသော တောင်တန်းကြီးဆီမှ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးရှိရာသို့ လွင်ဖျော့၍လာလေသည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ တိမ်တိုက်ကြီးသည် ရပ်တန့်သွားပုံရသည်။ ထိုအခါ သူတို့မှာ ခါတိုင်းထက်ပင် ပျော်ရွှင်၍ အသံတုန်ဟစ်ကာ အားနှင့် အင်နှင့် သီချင်းဆိုနေကြလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် နေရှိရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်ကြ၏။ မျက်စိများကို တစ်ဖက်စီမှိတ်၍ နေမင်းကို ကြည့်မိကြသည်။

ထိုအချိန်၌ နွေးထွေးသော နွေဦးမိုးစက်နှစ်ခု သူတို့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်သို့ ကျဆင်းလာ၏။ ပျော်ရွှင်နေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးအတွက် ထိုမိုးစက်များ ကျရောက်၍ ချိုမြိန်ခြင်း၏ ကျေနပ်မှုကို စကားဖြင့် ဖော်ပြနိုင်အောင်ပင် မရှိတော့ပေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ တန်ပိုပိုနှင့် ဖူကီနိုမိုတိုတို့သည် နေရှိရာ ကောင်းကင်ဘက်ဆီသို့ မြင့်တက်ထွားကြိုင်းလာကြတော့သည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းအပြည့်၊ ထက်သန်မှုအပြည့်ဖြင့်။

“ဒီနှစ်ဦးအကြောင်းကို ကျုပ်ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိရင် စိတ်ထဲမှ မကောင်းလဲဖြစ်ရဲ့၊ ဝမ်းလဲသာမိရဲ့၊ တကယ်တော့ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးခြင်းဟာ နှစ်သက်စရာ ကောင်းလှပါတယ်” ဟူသော တစ်ယောက်သောသူ၏ ငြင်သာသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုသူသည် နောက်ထပ် လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကန္တာရ ခိုင်ခိဆော

လွန်ခဲ့သော များမကြာမီတစ်ရက်က ကုလားအုတ်များဖြင့် ကုန်စည်တင်ဆောင်လာသော ကုန်သည်များအဖွဲ့သည် ကျယ်ပြောသော သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်သန်း၍ သွားကြသည်။ သူတို့ သယ်ဆောင်လာကြသည်မှာ အကောင်းစား ရေမွှေးဆီများဖြစ်သည်။ သူတို့ခရီးသည် ပထမ ဦးဆုံး သွားသော ကုန်သွယ်မှုခရီးဖြစ်သည်။ သူတို့အဖွဲ့ သဲကန္တာရအလယ် ခရီးတစ်ဝက်သို့ ရောက်သောအခါ အချင်းချင်း မသင့်မတင့် အငြင်းအခွန်ဖြစ်ကြလေသည်။

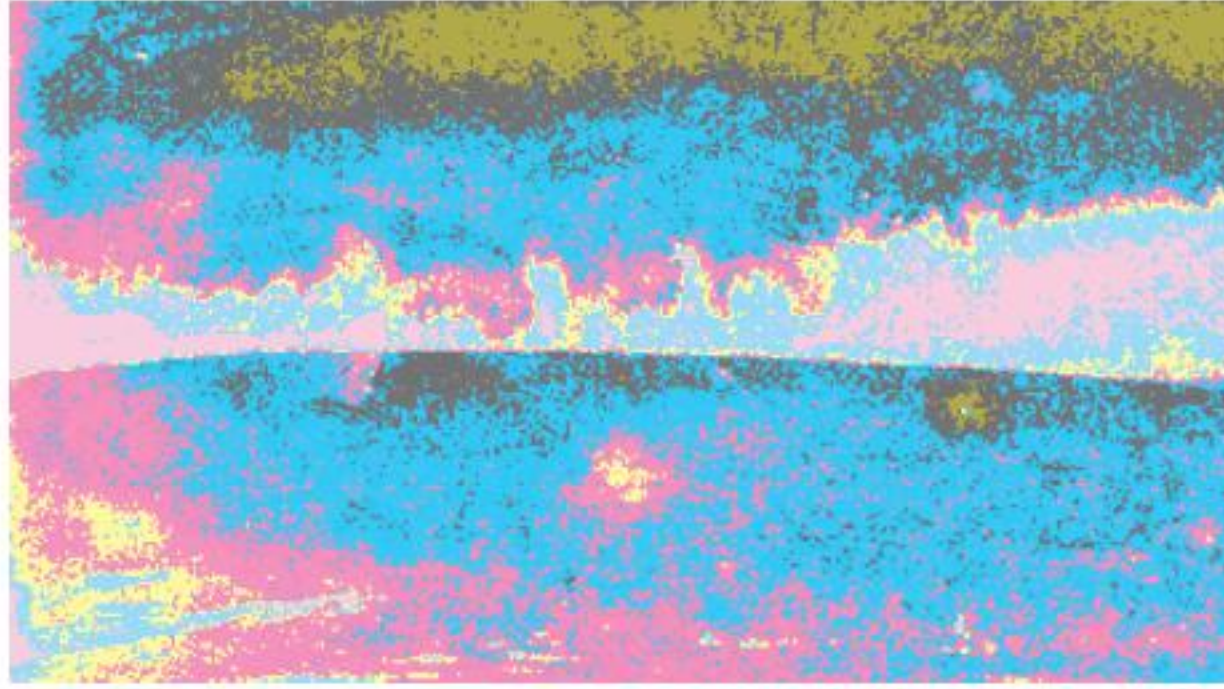
သူတို့ချင်း သဘောမမျှစရာအကြောင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ သေချာစွာ နားဆင်ပါလော့။

ကုလားအုတ်များပေါ်တွင် သယ်ဆောင်လာသည့် ရေမွှေးများကို ဈေးတွင်ရောင်းချပြီး ပါက ရရှိမည့် အကျိုးအမြတ်ငွေကို မည်သို့ခွဲဝေရမည်ဟု ညှိနှိုင်း၍ မရကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကန္တာရသဲပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ရင်းဖြင့် ဆက်လက်ငြင်းခွန်သွားကြရာ သဘောမမျှ နိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် စွန်ပလွံပင်နှင့် ရေကန်များရှိသော အိုအေစစ်နေရာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့သည် ကုလားအုတ်များကို စွန်ပလွံပင်များတွင် ချည်နှောင်ထားလိုက် ကြ၏။ ထို့နောက် မပြီးပြတ်သေးသော ပြဿနာအတွက် ထပ်မံညှိနှိုင်းရန် တစ်နေရာတွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြသည်။

ပထမဦးဆုံး စ၍ ပြောသူမှာ လက်ပြင်ကုန်းကုန်းဖြင့် မျက်လုံးဝဏှာမငြိမ်သော အဘိုးအို တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် အရာရာကို တတ်သိလိမ္မာဟန်ဖြင့် မော်ကြွားစွာ စကားစ၍ ပြောသည်။

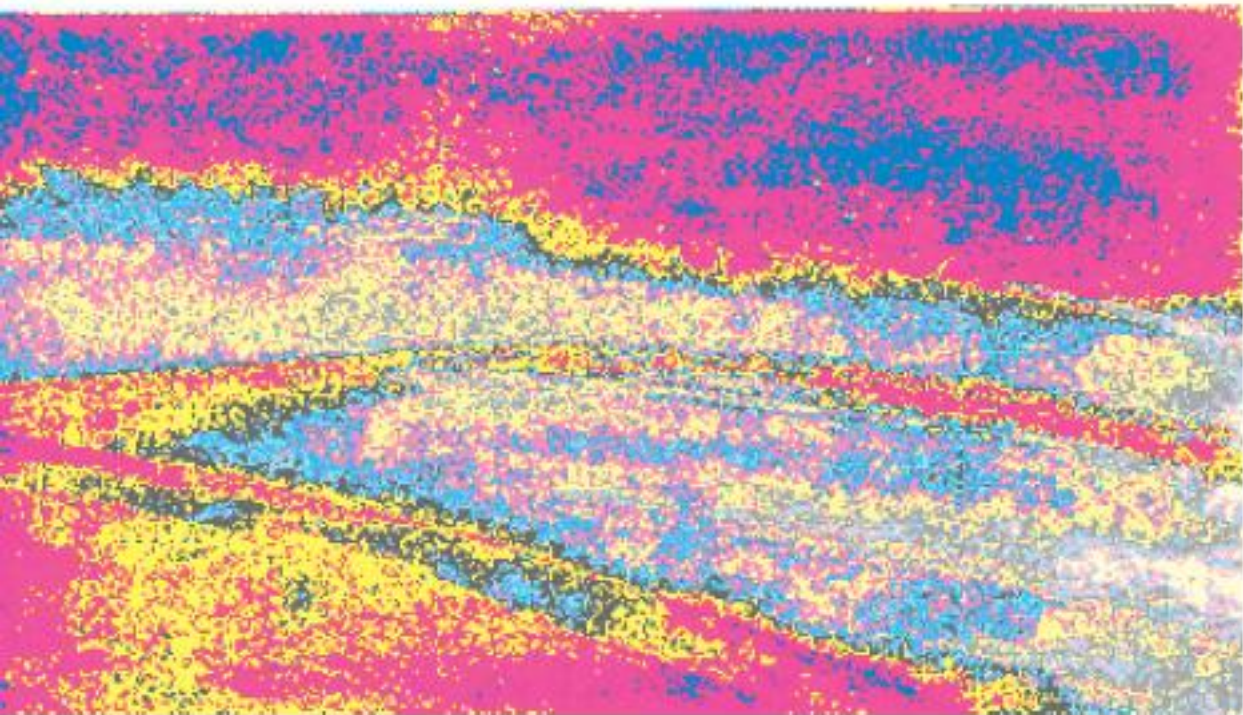
“ကဲ . . . အားလုံးပဲ၊ တို့ ရေမွှေးရောင်းရတဲ့ အမြတ်ငွေတွေကို ဒီလိုခွဲကြမယ်ကွာ၊ အသက်အကြီးဆုံးလူက ဝေစုအများဆုံးရရမယ်၊ ဒုတိယ အသက်အကြီးဆုံးလူက ဒုတိယ အများဆုံး ရစေရမယ်၊ ဒီစနစ်အတိုင်း ခွဲဝေပေးသွားမယ်၊ ဒါဟာ ဟိုးရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ဘုရားသခင်တို့ရဲ့ အဆုံးအမပဲ၊ ဟောဒီလို စဉ်းစားကြပါ၊ မင်းတို့လူငယ်တွေကို

ရောင်းရောင်းဝယ်ရောင်း သင်ပေးတာ ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒါ မင်းတို့ထက် အသက်ကြီးတဲ့ တို့လူကြီးတွေပဲပေါ့။ မမေ့ကြနဲ့၊ အခုခေတ်လူငယ်တွေဟာ ကျေးဇူးတရား သိတတ်ဖို့ လုံးလုံးနားမလည်ကြဘူး”

ထိုအဘိုး၏စကား ဆုံးသောအခါ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်က ထရပ်သည်။ သူ့မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့်။ သူ့ခေါင်းတွင် ပေါင်းထုပ်အဖြူကို ပေါင်းထားသည်။ သူသည် သဲကန္တာရအဝေးဆီသို့ သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် မျှော်ကြည့်ရင်း သူပြောမည့် စကားလုံးကို ဂရုတစိုက် ရွေးချယ်၍ပြောသည်။

“ခုန အဘိုးပြောတာကို သံသယရှိစရာ မလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီရေမွှေးကို ရောင်းချနိုင်ဖို့ အပတ်တကုပ် ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဝေစုအများဆုံး ရထိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲမှာ ပင်ပန်းလှတယ် . . . အဆစ်အမြစ်တွေ နာလှတယ် ဆိုပြီး နားမှ ဖြစ်မယ် ဖြစ်မယ်နဲ့ အိပ်ချိန်တွေ အများကြီးယူကြတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ဘာအကြောင်းကြောင့် ပေးသင့်ပါသလဲ၊ နေ့နေ့ညည ပုံမှန်မပျက် လုပ်တိုင်နေကြတာက ကျွန်တော်တို့

လူငယ်တွေပဲ၊ လုပ်အားစိုက်တာနဲ့ အချိုးကျ ဝေစုရကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ပိုင်းက ပိုပြီးတောင် ကြိုးစားပြီး လုပ်ပေးကြဦးမှာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် “ဒါပေမဲ့ဗျာ . . . ဒီလိုဆိုတော့” ဟု အသံသေးသေးတစ်သံကို ကြားရသည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ ဖျော့တော့နေပြီး လူပိုင်းကြီးအပြင်ဘက်မှထ၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အသံမှာ တုန်ယင်နေသည်။

“ကျွန်တော် အစကတည်းက ပြောသားပဲ၊ ခုလို အငြင်းပွားမှုမျိုး မဖြစ်ရအောင်လို့ လောကကြီးမှာ ရှိပြီးသား ထုံးတမ်းစည်းကမ်းတွေအတိုင်း လုပ်ကြစမ်းပါလို့၊ လူတွေမှာ အမျိုးအနွယ်တို့ အတန်းအစားတို့ဆိုတဲ့ အစဉ်အလာ စောင့်ထိန်းမှုတွေဟာ ဘာကြောင့်ရှိလာရတာလဲလို့ တွေးမိကြရဲ့လားဗျာ၊ အဲဒီတော့ သေချာတာက အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် ကောင်းတဲ့သူတွေ၊ အတန်းအစားအားဖြင့် မြင့်မြတ်တဲ့သူတွေဟာ ဝေစုအများဆုံး ရသင့်ကြတာပါပဲ။ မိတ်ဆွေတို့ . . . တကယ်တော့ ငွေရေးကြေးရေးမှာ ခုလို မသင့်မမြတ်နဲ့ ညှိနှိုင်းမရ ဖြစ်နေတာဟာ ရှက်ဖို့တောင် ကောင်းပါတယ်၊ ဪ . . . ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးက အဖေဘက်ကဆိုရင် မဟာရာဇာများရဲ့ ဒေသမှာ ဘုရင်တစ်ပါးက တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်တာဗျ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နောက်ထပ် တစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့” ဟု စတုတ္ထလူက အော်ပြောလိုက်သည်။

ထ၍ပြောသူမှာ ပိန်ခြောက်ခြောက်ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်ကို စုတ်ပြုသော အဝတ်များ ဝတ်ထားသည်။ သူ့ဆံပင်များ ဖွာလန်ကြဲလျက်ရှိသည်။

“ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့မှာ ကြင်နာသနားစိတ်ရှိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ကြင်နာစိတ်ကလေး တစ်စွန်းတစ်စ ရှိရင်တောင် ဒီလို မစာနာတဲ့စကားမျိုး၊ ကိုယ်ကျိုးကြည့်တဲ့စကားမျိုး ပြောကြမှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာကြည့်လေ . . . ချမ်းသာတဲ့လူတွေက ရေမွှေးဆီရောင်းပြီးလို့ ငွေကြေးများများစားစား မရရင်တောင်မှ ငတ်ပြီးမသေနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေမှာတော့ ဒီလိုနေသာမှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူဟာ သူ့ဝေစုကို မရခဲ့ရင်တော့

သေဖို့ပဲရှိတော့တာ၊ ဒီတော့ကာ သမိုင်းအစဉ်အဆက်မှာ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေဆိုတာ အင်မတန် သနားစရာတွေ့ရမှာ၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ မွေးလာရတာနဲ့ ဝမ်းဗိုက်ပြည့်အောင် မစားဘဲ နေရတော့ မှာလားဗျ”

ထိုသူက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွေးနွေးပြီးချိန်တွင် အဝေးရှိ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၌ နေလုံးကြီး ကွယ်စပြုလေပြီ။ ထိုအခါ ဝိုင်းထိုင်နေကြသောလူစု၏ အရိပ်တို့သည်လည်း ရှည်လျားသွားခဲ့ ပေပြီ။ သဲကန္တာရ၏ သဲမြေပြင်မှာ ခဏချင်း၌ပင် လျင်မြန်စွာ အေးမြ၍ သွားလေပြီ။ ထိုအချိန်ကျမှ ရေမွှေးကုန်သည်တို့မှာ သူတို့အဖို့ ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ကြ တော့သည်။

ပဉ္စမလူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ထ၍ ရပ်ပြန်သည်။ သူသည် သူ့ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ဖိသပ်ချလျက် -

“ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုငြင်းခုံနေလို့တော့ ပြီးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ တော်တော်ဉာဏ်နည်းကြတယ် ထင်တယ်ဗျ။ ဉာဏ်အမြော်အမြင် မရှိတာဟာ ဘဝမှာ ဆုံးရှုံးမှု အမျိုးမျိုးနဲ့တွေ့ဖို့ တာစုနေတာပဲလေ။ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ကြပါ။ အားလုံးလဲ ကျေနပ် သွားအောင် ကျုပ်တို့အားလုံး အပင်ပန်းခံပြီးမှ ရတဲ့ငွေတွေကို ကျုပ်တို့ပဲ အညီအမျှ ခွဲဝေယူ သင့်တယ်။ ဒါဟာ ပြဿနာဖြေရှင်းဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ် မိုက်မိုက်မဲမဲနဲ့ အမြော်အမြင် မကြီးကြရင်တော့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးကုန်တော့မှာ သေချာတယ်”

သူသည် ထိုသို့ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြင့် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောကြားလိုက်ပြီးနောက် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

ရုတ်တရက်အားဖြင့် ပါးသိုင်းမွှေးမည်းမည်းနှင့် လူဝဝကြီးတစ်ယောက် လူဝိုင်းထဲမှခုန်၍ ထလိုက်သည်။ သူသည် သူတို့လူစုထဲတွင် ဗလအကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူ့ဓားအိမ် ထဲမှ ဓားကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ “ကိုင်း . . . အားကြီးတဲ့လူက ဝိုင်းခွဲကြစတမ်း လားဟေ့” ဟု အသံသြသြကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ပြောရင်းဖြင့် သူသည် အဖွဲ့ဝင်အားလုံးဆီသို့ ကိုယ်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆည်းဆာနေရောင်ထိုးထားသည့် သူ့မျက်နှာမှာ နေရောင် ကြောင့် ပို၍ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား၊ သဲကန္တာရထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ မြို့လယ်ခေါင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် လက်ရုံးလက်မောင်း သန်တဲ့သူ၊ ဓားထက်တဲ့သူက ဘုရင်တစ်ဆူပဲဗျ။ ဘယ်သူက စီမံ အုပ်ချုပ်ရမလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အလွယ်ကလေးပဲ။ ကဲ . . . ကြာတယ်၊ ဓားထုတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ ကြစမ်း” ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ ပါးသိုင်းမွှေးမည်းမည်းနှင့်လူသည် သဲပြင်ပေါ်တွင် ကသလို ခုန်သလို ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲလုပ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိလူက ဓားကိုထုတ်မည် အပြုတွင် သူက ဓားဖြင့်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ယခုတော့ သူတို့ချင်း မကျေမလည်ဖြစ်နေသောကိစ္စမှာ နှုတ်ပြောဖြင့် ပြီးစရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။ အားကြီးသူရော၊ အားနည်းသူတို့ပါ အားလုံးကိုယ်စီ ဓားများကို ထုတ်ကြလျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပရမ်းပတာ ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ကာ လုံးလားထွေးလားဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ဖြစ်လိုက်ကြသည့် ရန်ပွဲကြီးမှာ အော်ဟစ်သည့် အသံဗလံများ ဆူညံလျက် သူ့လူကိုယ်လူ မရွေးနိုင်တော့။ ကုလားအုတ်ဖြင့် လာကြသော ကုန်သည်အုပ်စုထဲမှ နီးရာလူကို ခုတ်ကြ ဝိုင်းကြတော့သည်။ လူတွေမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျ သေဆုံးကုန်လေသည်။ အားအင်ချို့တဲ့သူတို့ကအရင် အတုံးအရုန်းဖြစ်ကြသည်။ ကန္တာရသဲပြင်ပေါ်တွင် သွေးများ တဖြည်းဖြည်း စီးဆင်းစိမ့်ဝင်သွားလေသည်။

ကုန်သည်လူတစ်စု အော်ကြဟစ်ကြနှင့် နေဝင်ရီတရောတွင် ဓားတလက်လက်ဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကြစဉ်၌ စွန်ပလွံပင်များတွင် ချည်နှောင်ထားသော ကုလားအုပ်များလည်း လန်ဖျပ်ကာ မငြိမ်ကြတော့ဘဲ သဲပြင်ကို ခွာနှင့်ရှုပ်၍ ဟိုရုန်းသည်ဖယ် ပြုလုပ်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ ကုလားအုတ် ကုန်းနှီးပေါ်တွင် တင်ထားသော ရေမွှေးဆီအိုးများမှာလည်း အောက်သို့ ပြုတ်ကျကွဲကာ ရေမွှေးဆီတို့ သဲပြင်ပေါ်၌ လောင်းချသကဲ့သို့ နစ်သွားတော့သည်။ ထိုအဖြစ်ကို မည်သူကမှ သတိမထားမိ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အနိုင်သတ်ရန်သာ အာရုံရှိနေသဖြင့် ဆီမွှေး အိုးတို့ကို သူတို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေကြလေသည်။

သူတို့တွေ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ထိုးခုတ် သတ်ဖြတ်နေကြသည်မှာ မည်မျှကြာမြင့်သည်ဟု မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးကုန်တော့ရာ သဲပြင်ပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ်မည်းမည်းလူကြီးနှင့် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အဝတ်ဖြူ ပေါင်းထုပ် ပေါင်းထားသောသူတို့သာ နှစ်ယောက်သာရပ်လျက် ကျန်လေသည်။

နေလည်းဝင်၍ မှောင်ရီဖျိုးဖျါဖြစ်ချေပြီ။ ထိုအချိန်၌ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဓားသွားချင်းဆုံရာမှ လင်းခနဲ လက်ခနဲ မီးပွင့်သွားသော အရောင်တို့ကိုသာ တစ်ချက်တစ်ချက်၌ မြင်ရတော့သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ချင်းယှဉ်၍ ဓားခုတ်သော အသံများသည်ပင် မကြာမီ ပျောက်၍ သွားလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဓားထိထားသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အမျိုးမျိုးကြောင့် လဲကျသွားပြီး စကားပင် မပြောနိုင်လောက်အောင် ခြေကုန်လက်ပမ်းကျသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လထွက်လာ၏။ ကောင်းကင်တွင် မရေမတွက်နိုင်သော ကြယ်တာရာများလည်း လင်းလက်၍လာသည်။ သဲကန္တာရအလယ်တွင်ကား တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်။ ကုန်သည်တို့၏ အလောင်းများ၊ ရေမွှေးဆီအိုးကွဲများနှင့် ကုလားအုတ်များသာ စွန်ပလွဲပင်တွင် ချည်နှောင်ထားလျက်သား ကျန်လေသည်။ သူတို့သည် လရောင်ဖြူပြာပြာအောက်တွင် ဝိုးတဝါး ကျန်လျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်၌ အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ် ပေါ်လာချေသည်။ သဲကန္တာရမြေပြင်သည် အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြွ၍တက်သည်။ မကြာမီ သဲပုံတောင်ကုန်းကြီးဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် တန်ခိုးများစွာရှိသော သဲများကို ရုန်းထွက်လာသည့် အသံကြီးကို ကြားရပြီး သဲများ ဘေးသို့ ဖွာကျလျက် ဒိုင်နိုဆော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ထိုသဲပုံတောင်ကုန်းကြီးထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

ထိုဒိုင်နိုဆော သတ္တဝါကြီးမှာ နက်ရှိုင်းလှသော သဲပြင်အောက်တွင် နှစ်ပေါင်းထောင်နှင့် ချီ၍ အိပ်စက်နေရာမှ နိုးလာခြင်းဖြစ်၏။ အိပ်စက်နေစဉ်၌ သူ့မှာ အစာရေစာ ဆာလောင်ခြင်း မရှိ။ အကြောင်းမှာ သဲပြင်လွှာအောက် သူ့ဦးခေါင်းတည့်တည့် အထက်တွင် အိုအေစစ် ရေအိုင်ကွက်ကြီး ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အိုအေစစ်၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ထာဝစဉ် ပန်းထွက်နေသော ရေကြည်ရေသန့်များ ရှိနေသည်။ ထိုရေစင်တို့သည် ဒိုင်နိုဆော သတ္တဝါကြီး၏ ခံတွင်းထဲသို့ တိုက်ရိုက်ကျရောက်လေသည်။

ထိုသတ္တဝါကြီး၏ ကျောကုန်းအထက်၌ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်တော့မည်လားဟု ထင်ရလောက်သည့် ဆူးချွန်ကြီးများရှိသည်။ လရောင်တွင် ထိုဆူးတောင်ကြီးများ ခပ်ဆန်းဆန်း ပြောင်လက်၍ နေလေသည်။ ဒိုင်နိုဆောကြီး၏ ဦးခေါင်းတွင် မျက်လုံးနီနီကြီးနှစ်လုံးမှာ ရဲတွတ်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ခံတွင်းထဲတွင်ကား မြွေစွယ်ကဲ့သို့ အစွယ်များ အတန်းလိုက် ပေါက်နေကြ၍ ကျောက်ခဲကျောက်စိုင်ကြီးများကိုပင် ကြိတ်ဝါးပစ်နိုင်လောက်အောင် သန်မာလေသည်။

ဒိုင်နိုဆောကြီးသည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်၍နေပြီး သဲပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသော အလောင်းများကို သူ့နှုတ်သီးကြီးဖြင့် လှည့်ပတ်၍ စောင်းဝဲကြည့်သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်ကြီးဟလျက် ကုန်သည်တို့၏ အလောင်းများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဝါးစားနေသည်။ အချို့ သေဆုံးသူများမှာ နောက်ဆုံးထွက်သက်နှင့်အတူ အော်ဟစ်ညည်းညူသံ တစ်ချက်မျှ ကြားလိုက်ရသည်။ အချို့ကား ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ရထားသော်လည်း အသက်မသေသေးဘဲ လူးလိမ့်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဒိုင်နိုဆောကြီးမှာ ဘာကိုမှ သတိမထားဘဲ သူတို့ကိုလည်း တဖျပ်ဖျပ်ဝါးဖျက်ကာ တကြွပ်ကြွပ်စားလျက်ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံး လူတစ်ဦးကို ဝါးစားပြီးသောအချိန်၌ ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့် နှာချေလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောဆိုနေသည်။

“အိမ်း . . . တကယ့်ဗရုတ်သူကွကြီးပါလား၊ လူတွေဆိုတာလဲ ဒီလို ဆူဆူပူပူ သတ္တဝါတွေ ပါပဲလား၊ သူတို့အချင်းချင်း ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းခုန်နေကြရသလဲ မသိဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ခိုက်ရန်ဒေါသနဲ့ အကြမ်းဖက်ပြီး ပြီးဆုံးကြရလေ့ရှိကြတယ်၊ ငါတော့ သဲလွှာအောက်မှာ နောက်ထပ် နှစ်ငါးထောင်လောက် အိပ်နေဦးမှ၊ အဲဒီလောက် ကြာသွားပြီးရင် ကမ္ဘာကြီးလဲ တော်တော်လေး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိကောင်းပါရဲ့”

ဒိုင်နိုဆောကြီးက ဟေ့ခနဲ အသံကျယ်ကြီးဖြင့် နှုတ်မှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အင်း . . . ဒါမျိုးဟာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထပါပဲ၊ ဒီလူတွေဟာ ငါ့ဦးခေါင်းအထက်မှာ ဆူဆူပူပူ ငြင်းခုန်ကြတော့ ငါ့မှာ ရုတ်တရက် နိုးကြားလာရတယ်။ တော်တော်လေးလဲကြာရော မြေပေါ်မှာ ပြေးသဲလွှားသဲတွေနဲ့ ဓားချင်းခုတ်သံခတ်သံတွေကို ကြားရပြန်တယ်၊ ထုံကြိုင်တဲ့ ရေမွှေးနံ့က ငါ့နှာခေါင်းကို လာပြီးကလိတယ်၊ ဒါတွေ ဒီလိုကြုံရတော့ ငါလဲ အိပ်လို့မရတော့ပါဘူး၊ ငါလဲ တက်လာရော ဒီအတုံးအရုန်းတွေကို ပက်ပင်းတွေ့တော့တယ်”

ဒိုင်နိုဆောကြီးသည် သူ့ခါးကြီးကို ကုန်းလိုက်ပြီးနောက် သဲပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့အမြီးကို သူ့ဆူးတောင်များနှင့် မဖိမိစေရန် သတိထား၍ ဘေးကိုကွေးပတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြည်လင်သော မိုးကောင်းကင်ထက်တွင် ထွန်းပနေသော ကြယ်စင်မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်တို့ကို မော်၍ကြည့်နေလေသည်။

“ဪ... ကောင်းကင်က ကြယ်တွေကတော့ ဘာမှမပြောင်းလဲပါလား၊ ငါတို့ ဝိုင်နီဆောတွေ ကမ္ဘာကြီးကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်နေခဲ့တဲ့အချိန်ကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ တို့တွေ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ အချိန်မှာလဲ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ပြီး ရန်ပြုကြရတဲ့အလုပ်တွေ မပြတ်ရှိခဲ့တာပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အတော်များများလဲ အချင်းချင်းလက်ချက်နဲ့ သေဆုံးကုန်ခဲ့ကြတယ်၊ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ အားလုံးကုန်ပါပဲ”

ဝိုင်နီဆောကြီး ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“သေဆုံးကုန်ကြပြီ၊ ငါ့အစ်ကို... ငါ့နှမ... ငါ့မိတ်ဆွေတွေ... သူတို့အားလုံး မရှိကြတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း မိတ်ဆွေလို သဘောမထားဘဲ ရန်သူလို သဘောထားပြီး အသေသတ်ခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက် ငါ့မှာလဲ မိတ်ဆွေလို ခေါ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ငါလဲ တိုက်ခိုက် ရန်ပြုမှုတွေ အားလုံးအေးသွားတဲ့အထိ ဒီသဲကန္တာရကြီးအောက်မှာ အိပ်နေလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့ရတော့တယ်၊ အင်း... အခုတော့ လူတွေကိစ္စ လာပြန်ပြီ၊ ဒီခြေနှစ်ချောင်းသမားတွေဟာ စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှပါလား၊ သူတို့တွေ ပွားများလာလိုက်တာ ကမ္ဘာကြီးမှာ အနှံ့အပြား ဖြစ်လာတော့တယ်၊ အခုတော့... သူတို့တစ်တွေဟာ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ထပြီးရန်ဖြစ်နေကြပြန်ပြီ၊ ရှေ့ကို သူတို့ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ့စိတ်မှာ သိနေလောက်ပြီ၊ ဒီအတိုင်းသွားမယ်ဆိုရင် သူတို့မျိုးဆက် ပြုတ်ကြတော့မှာပဲ၊ ဪ... သနားစရာ ကောင်းလိုက်ပါတီ”

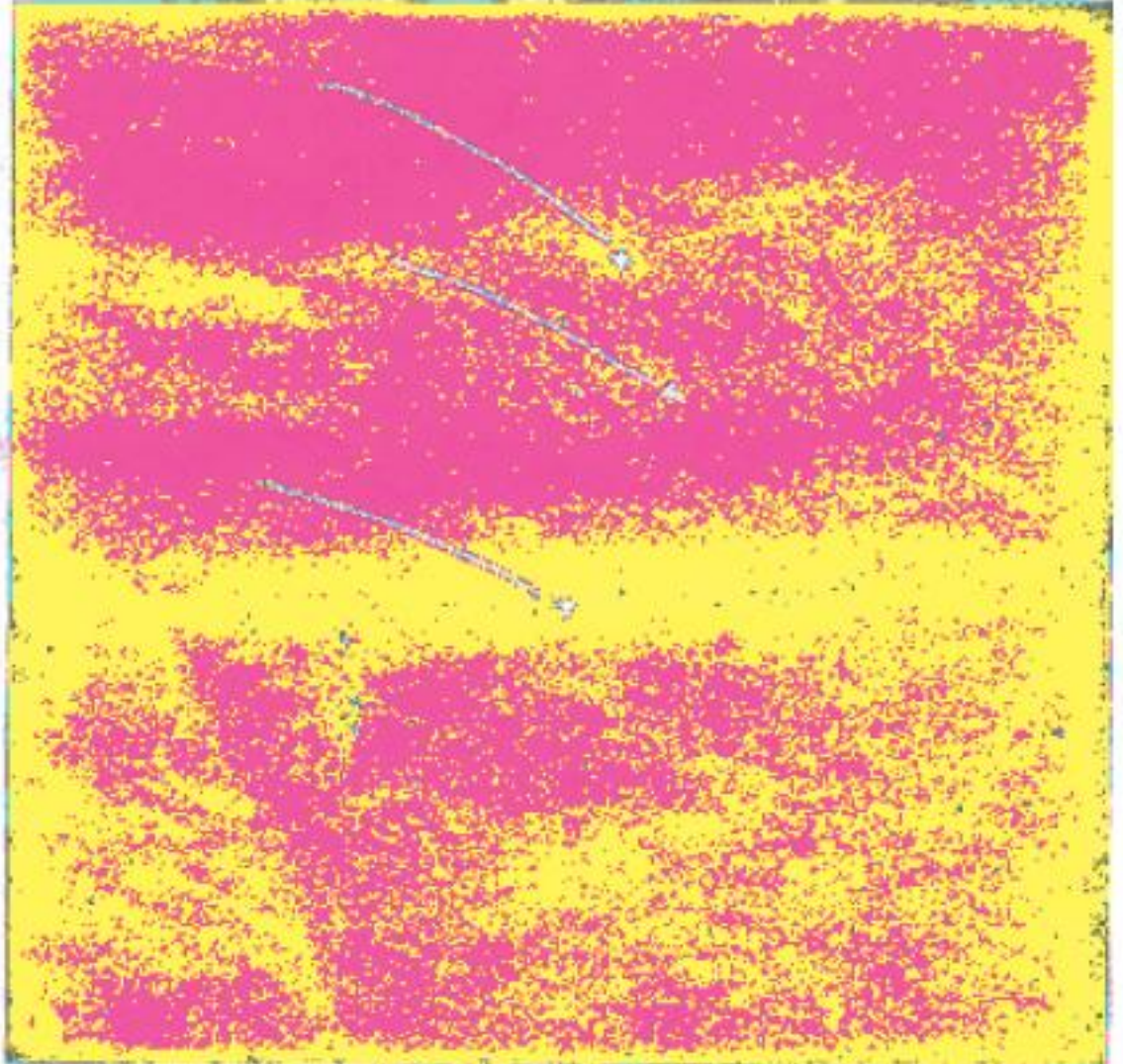
ဝိုင်နီဆောကြီးသည် သူ့မျက်လုံးများကို တဖြည်းဖြည်း မှိတ်လိုက်သည်။ သူ့ဝမ်းခေါင်း ထဲမှ ဟေ့ခနဲ လေချဉ်တက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးနီကြီးများဖြင့် ကလယ်ကလယ် ပြု၍ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်တွင် ရှေးကအဖြစ်အပျက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ လိုက်သလိုရှိသည်။

သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ သူသည် အသက် ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီးနောက် သဲပြင်ပေါ်တွင် ဘုံးခနဲမြည်သော အသံကြီးနှင့်အတူ လဲကျသွားတော့သည်။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် ထိုနေရာ၌ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း အလား တောင်ပူစာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ကျန်ရစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရုဏ်တက်လေပြီ။ သဲကန္တာရအထက် မိုးကောင်းကင်၌ အံ့ဖွယ်အဆင်းနှင့် သက်တံကြီးတစ်စင်း စို၍လာသည်။ ထိုသက်တံကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာသဖြင့် ကောင်းကင် နှင့် ကြယ်များကို ဝါးမျိုတော့မည်အလားရှိတော့သည်။

“ခါကြီးဟာ တံလျှပ်ကြီးလားဟင်”

ထိုတီးတီးသံကြီးသည် ကန္တာရကောင်းကင်ထက်၌ လွင့်ပျံတက်သွားကာ ကမ္ဘာမြေအဆုံး၏ ဟိုမှာဘက်သို့ပင် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်၏ ဇာတ်လမ်း

ဝေးလံသော နဂါးငွေ့တန်းကြီး၏ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာတွင် “အံ့ဖွယ်” ဟူ၍ခေါ်သော ဂြိုဟ်ငယ် တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုဂြိုဟ်သည် လူတို့နေရာ မြေကမ္ဘာနှင့် ဝေးကွာလှ၏။ အံ့ဖွယ် ဂြိုဟ်သည် ဝင်ရိုးပေါ်တွင် တဖြည်းဖြည်း လည်ပတ်ရင်း အာကာသထဲ၌ ပေါလောဖျော့လျက် မှောင်မိုက်သော အဓမ္မာပြင်ကြီးအတွင်း၌ အခြားကြယ်ပေါင်းများစွာတို့နှင့်အတူ တည်ရှိနေ လေသည်။ ဤဂြိုဟ်ကို သာမန် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်၍ မရနိုင်ပေ။ အမှန်အားဖြင့် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို သုံးပင်သုံးရသော်လည်း အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ကို ကြည့်မြင်နိုင်ရန် အရေး အကြီးဆုံးအချက်မှာ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား၍ ကြည့်ရှုရန်ဖြစ်သည်။ ယခု စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားလျက် အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ကို အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းမှတစ်ဆင့် ကြည့်ကြပါစို့။

ပထမဦးစွာ အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်သည် ဤအမည်ကို မည်သို့ရခဲ့သနည်းဟု စူးစမ်းကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။

ထိုဂြိုဟ်ပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသောသူတို့မှာ အစဉ်သဖြင့် အံ့ဖွယ်ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်ကိုင်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုသို့လုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် “အံ့ဖွယ်” “အံ့ဖွယ်” ဟူသော အသံတို့ကိုလည်း ပျော်ရွှင်စွာ ဟစ်ကြွေးလျက်ရှိကြသည်။ ဂြိုဟ်ပေါ်တွင် ထိုအသံတို့ကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကြားရလေ့ ရှိသည်။ “အံ့ဖွယ်” ဂြိုဟ်ပေါ်တွင် အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံး အချက်မှာကား ထိုသူတို့၏လက်များ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုလက်များသည် အလွန်ပင် ထူးဆန်းလှ၏။ လူတစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို လုပ်တော့မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုလက်များက လုပ်ပေးပြီးသားဖြစ်သွား ကြသည်။ သူတို့ပြုလုပ်သော အရာဝတ္ထုများမှာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း၊ သုံးစွဲရန် ငွေစက္ကူ၊ စာပို့တံဆိပ်ခေါင်း၊ စက်ဘီး၊ ဘီစကွတ်မုန့်၊ လက်ပတ်နာရီ၊ ဇာဂနာ စသည်ဖြင့် မရေမတွက် နိုင်သော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။

သူတို့ပြောသော ဝေါဟာရ စာလုံးများသည်လည်း အလွန်အံ့ဖွယ်ဖြစ်၏။

“စကားလုံး ဝေါဟာရတွေဆိုတာ အင်မတန် အသုံးဝင်တဲ့အရာတွေပဲ”

“စကားလုံးတွေဆိုတာ ကျုပ်တို့ မမြင်ရတဲ့ အရာတွေကို ပြုလုပ်နိုင်တယ်၊ စကားလုံးတွေကို အကြောင်းပြုပြီး လက်တွေ့က မြင်သာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်တယ်”

ဤသို့ဖြင့် ထိုဂြိုဟ်ပေါ်မှလူများသည် အံ့ဖွယ်ဖြစ်သည့် စကားမျိုးကိုပြော၍ အံ့ဖွယ်အလုပ် မျိုးကို လုပ်လျက် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကျင်လည်လာခဲ့ကြရာ ထိုဂြိုဟ်ကို အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ဟူ၍ အမည်တွင်စေလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူများအတွက်ကား ဤသို့ဖြစ်သည်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ဆိုရဖွယ်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ပေါ်၌မူ “အံ့ဖွယ်” “အံ့ဖွယ်” ဟူသော အသံများကို နေ့စဉ်ပင်ကြား၍ ထိုအသံများဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိလေသည်။

အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်မှလူများသည် စိမ်းလန်းပြီး တောက်ပသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကို ရှေးယခင်အဆက်ဆက်မှစ၍ ချီးမွမ်းမဆုံး ရှိခဲ့ကြ၏။ သူတို့ကို ကမ္ဘာဂြိုဟ်အကြောင်း မည်သူက ပြောလေသည်မသိ။ သို့သော် သူတို့နှုတ်ဖျားတွင် ကမ္ဘာဂြိုဟ်အကြောင်းမှာ အခြားအရာ များထက် ပြောစမှတ်ဖြစ်နေလေသည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာဂြိုဟ်မှာ အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်နှင့် ခြားနားလှ၏။ အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်တွင် ခြောက်သွေ့သော ကန္တာရများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ အာကာသ တစ်ခွင်တစ်ပြင်ကြီးအတွင်းရှိ ဂြိုဟ်အားလုံးတို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်သာလျှင် ရေပြင်ပြာပြာ၊ သစ်တောစိမ်းစိမ်းနှင့်အတူ လေထုလွှာတို့ ရှိနေလေသည်။

စကြဝဠာအတွင်း၌ အံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော လူသားများ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသည် ဟူသော အဆိုသည် ထင်ရှား၏။ ထိုလူသားများကို ကမ္ဘာသားများဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုကြသည်။ အထူးသဖြင့် အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ကမ္ဘာသားတို့ပြောသော စကားကြီး စကားကျယ်များနှင့် သူတို့လက်များဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် လုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ စကြဝဠာအတွင်း၌ တကယ်ပင် အံ့မခန်း အခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။

အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ပေါ်တွင် နေကြသောသူတို့သည် ပျော်ရွှင်ကြ၏။ ပူပန်သောက ကင်းရှင်း ကြ၏။ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းမရှိဘဲ အသက်ရှည်ကြ၏။ သို့သော် ထိုအရာများထက် သူတို့ လိုလားသော အရာတစ်ခုသည် ရှိသေး၏။ ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်။ ကမ္ဘာသားတို့နှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရေးပင်ဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏ ကြီးမားသော ထိုဆန္ဒမှာ ကံအကြောင်းမလှသဖြင့် လွယ်လွယ်နှင့် မပေါက်
မြောက်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ အကြီးဆုံး ပြဿနာကား အာကာသ ဟင်းလင်းပြင်မှ ဖြတ်သန်း၍
အလင်းနှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော ကမ္ဘာဂြိုဟ်သို့ သူတို့လာရောက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့်
အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ပေါ်တွင် နေထိုင်သော အုပ်ချုပ်သူများ၊ ပြည်သူများ၊ ခွေးများ၊ ကြောင်များနှင့်
သတ္တဝါငယ်များအထိ ကမ္ဘာဂြိုဟ်မှ ရောက်လာမည့် သတင်းများကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်စား
မျှော်လင့်နေကြရလေသည်။

အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာဂြိုဟ် ပြက္ခဒိန်အရ ၁၉၉၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၉
ရက်နေ့ ရက်စွဲဖြစ်သည်။ အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်၏ မိုးကောင်းကင်မှာ ကြည်လင်တောက်ပလျက်ရှိပြီး
ထိုကောင်းကင်အမြင့်၌ ထုံးစံအတိုင်း တိမ်ဖြူတိမ်လိပ်များ ဆင်လျက်ရှိပေသည်။

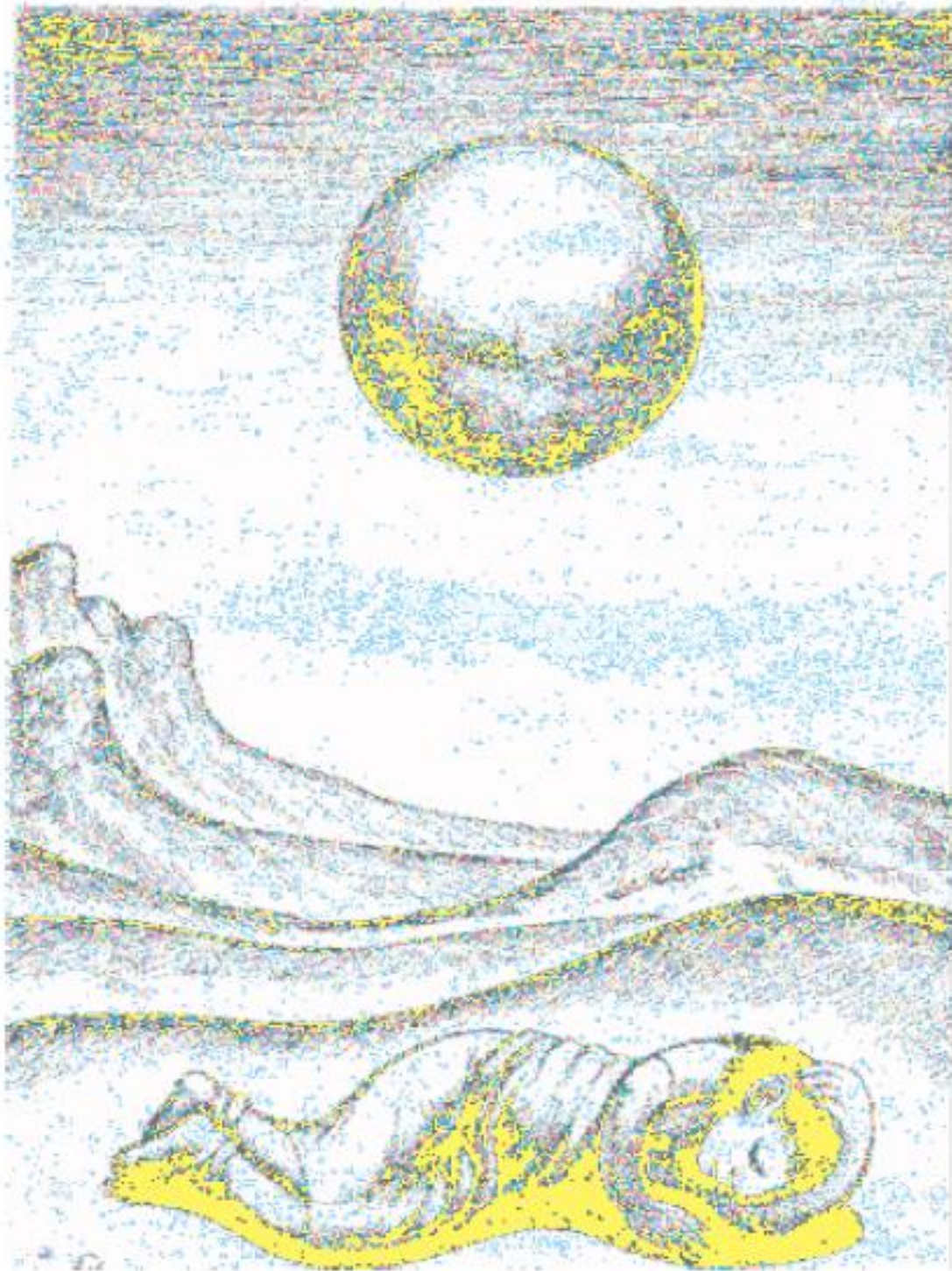
ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်၏ အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်ဆီမှ အလွန်မြင့်သော
နေရာတွင် အလွန်လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ငွေရောင်တောက်ပသော ဒုံးပျံတစ်စီး ပျံသန်း၍
လာသည်။ ထိုဒုံးပျံကို ပထမဦးဆုံး မြင်ရသူမှာ နက္ခတ်မျှော်စင်တွင် တာဝန်ကျလျက်ရှိသည့်
ဒေါက်တာအိုင်းလက် ဆိုသူဖြစ်သည်။

“ဟေး . . . အံ့ဖွယ်ပဲဟေ့” ဟူ၍ သူသည် နက္ခတ်မျှော်စင်မှ တယ်လီဖုန်းကို
ကောက်ကိုင်လျက် အော်ဟစ်ရင်း သတင်းပြန်ကြားရေးဌာန တာဝန်ခံသို့ ဆက်သွယ်သည်။

“ဘာဖြစ်တာတုန်း ဒေါက်တာအိုင်းလက်ရဲ့ . . . ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်းပါ။ အသေးစိတ်
ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားအသံက မူမမှန်တော့ ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်တို့ နားမလည်ဘူး။
စိတ်လှုပ်ရှားနေလေလေ ဂရုတစိုက် အသံကိုထိန်းပြီးပြောစမ်းပါဗျာ” ဟု တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ငွေရောင်တောက်နေတဲ့ အရာကြီးလေ၊ အဲဒီအရာကြီးကို
ပြောတာ၊ လာပုံကလဲ မြန်ပါတာနဲ့၊ ကျုပ်တို့ဆီကိုလဲ ဦးတည်ပြီးလာနေတော့ ဒီဒုံးပျံလို အရာ
ကြီးဟာ ကမ္ဘာဂြိုဟ်က လွတ်လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ လူကြီးမင်းခင်ဗျား . . . ရှေးက
စာဆို အဟောအပြောနဲ့တော့ အခုဖြစ်ပုံနဲ့ ညီသွားပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်” ဟု ဒေါက်တာ
အိုင်းလက်က နဖူးမှချွေးများကိုသုတ်ရင်း တုန်တုန်ရင်ရင် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်း . . . ဒီလိုဆိုရင် သူ ကောင်းကင်ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေသလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ။
ဒါလောက်မြန်တဲ့အရာကြီးကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလှမ်းပြီး ဆွဲယူနိုင်မလဲ”

“လူကြီးမင်းခင်ဗျား . . . ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတာက ဒီအရာဝတ္ထုကြီးဟာ အံ့ဖွယ် ပြိုဟ်ရဲ့ ပတ်လမ်းထဲကို ဝင်ရောက်လာနေပါတယ်”

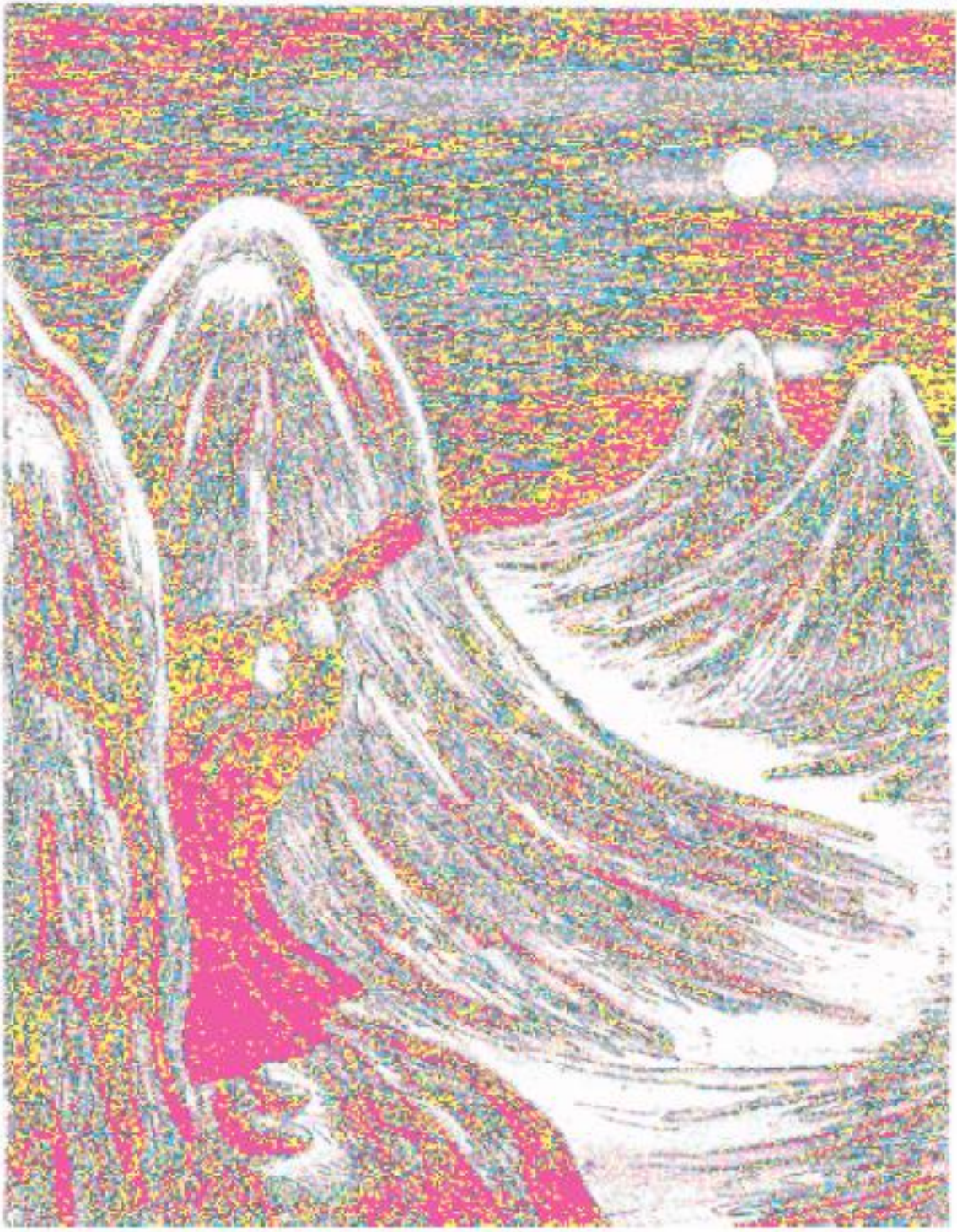
သတင်းပို့ချက်ကို ရရှိသော သတင်းဌာနမှ တာဝန်ခံကြီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားလှသဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်ပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲတွင် မျောက်ဝံကြီးကဲ့သို့ လှည့်ပတ်၍ လျှောက်နေ လေသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကြီးနီလျက် သူတို့ပြိုဟ်ကို အုပ်ချုပ်သူထံသို့ အပြေးအလွှား သွားတော့သည်။ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ခစားနေသူ အများအပြားရှေ့တွင် ထိုကိစ္စကို တင်ပြလိုက်ရာ လူအများ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် မြေကမ္ဘာမှ ဆက်သွယ်လာရောက်မည့်ကိစ္စကို နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် မျှော်လင့်စောင့်စားနေ ခဲ့ကြသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုပြိုဟ်ကို အုပ်ချုပ်သော မင်းကြီးကား သတင်းပြန်ကြားရေးဌာနမှ တာဝန်ခံကြီးနှင့်လည်း မတူ။ သူ့လက်အောက်မှလူများနှင့်လည်း မတူဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိနေလေသည်။ ထိုသို့ ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းနိုင်သောကြောင့်ပင် ဘုရင်အဖြစ် အုပ်ချုပ်ရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူသည် ဘာမျှမပြောဘဲ သူ့လက်အောက် တာဝန်ခံ၏ တင်ပြချက်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။

အုပ်ချုပ်သူ မင်းကြီး၏အနီးတွင် ခစားနေကြသောသူတို့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု မပြုရကြသဖြင့် သူတို့မျက်လွှာများကို ချထားလျက်ရှိ၏။ သူတို့နားများကို ဝါဂွမ်းနုများဖြင့် ဆို့ထားကြရသည်။ သူတို့နှုတ်များကို ဝိတ်ထားကြရသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကိုကား ဆို့ဝိတ်ထား၍ မရကြပေ။

သတင်းပြန်ကြားရေးဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အစီရင်ခံပြီးသောအခါ မင်းကြီးသည် ရေဒီယိုမှ နေ၍ အထူးမိန့်ကြားချက်တစ်ရပ်ကို ပြုလုပ်သည်။

“အံ့ဖွယ်ပြိုဟ်မှ တိုင်းသူပြည်သားတို့ . . . ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ရှည်လများ စောင့်စားလျက် ရှိသောနေ့သို့ ယနေ့ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ပြိုဟ်ကမ္ဘာနှင့် ပတ်သက်သော အစဉ်အလာ အပြောအဆို ရှိသည့် အချက်များလည်း ပြည့်ဝပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပြိုဟ်ကို လှည့်ပတ်လျက်ရှိသော ကမ္ဘာမြေ၏လက်ဆောင်ပစ္စည်းကြီးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စီးနင်းသယ်ဆောင်၍ ယခုပင် မြေပြင်သို့ ယူခဲ့ပါလော့။ ထိုသို့ယူဆောင်နိုင်သောသူအား အံ့ဖွယ်ဆုကိုပေးမည်” ဟု ပြောလိုက် လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ပေါ်မှ လူအများသည် လေဟုန်စီး၍ ကောင်းကင်သို့ ယုံတက်နိုင်သော လေတံခွန် အာကာသယာဉ်ကြီးတစ်မျိုးကို တည်ဆောက်လိုက်ကြ၏။ ထိုလေတံခွန်ကြီးဖြင့် ခုံးပျံကြီးကို အရှိန်သတ်၍ ဆောင်ယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ခုံးပျံကြီး ကျရောက် လာသောနေရာတွင် အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်ကို ချက်ချင်းစိုက်လိုက်ကြပြီး အောက်ပါ ကမ္မည်းများ ထိုးထားလေသည်။

“မြေကန္တာဂြိုဟ်မှ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သောပစ္စည်းကို ဤနေရာတွင် လျင်မြန်စွာဖြင့် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာ ဂြိုဟ်သားများ စုပေါင်းဆောင်ရွက်မှု အားဖြင့် မြေပြင်သို့ ဆောင်ကြဉ်းနိုင်ခဲ့ပြီ။ ထိုအချက်ကို အသိအမှတ်ပြုသော အားဖြင့် အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်သားအားလုံးတို့သည် ယနေ့မှစ၍ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ ကော်မတီ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးများဖြစ်သတည်း”

နောက်တစ်နေ့တွင် အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်မှ လူများအားလုံးသည် ခုံးပျံကြီး မြေပြင်သို့ ကျရောက် သော နေရာသို့ လာရောက်စုဝေး ကြည့်ရှုကြ၏။ ထိုနေရာတွင် သူတို့သည် နေ့စဉ်ရက်ဆက် လာရောက်ကြည့်ရှုရင်းက ဤအံ့ဖွယ်ကြီးကို ကျေနပ်နေကြလေသည်။ ရှိရှိသမျှလူများ တစ်နေရာ တည်းသို့ စုပုံရပ်လိုက်သောကြောင့် အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်မှာ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုသို့ စောင်း၍လည်ပတ်ရသောကြောင့် နေ့အခါ၊ ညအခါတို့တွင် အလင်းနှင့် အမှောင်တို့မှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားကြ၏။ လူအများမှာကား အံ့ဖွယ်ကိစ္စကြီးကို ကြည့်ရှုနေရ သောကြောင့် ထိုအချက်ကို သတိမထားမိကြပေ။

တိမ်မှောင်ကင်းစင်သော ညတစ်ည၌ နဂါးငွေ့တန်းကြီးအတွင်းမှ ကြယ်များ ပြိုင်တူ တောက်ပလျက်ရှိနေချိန်တွင် သူတို့ဂြိုဟ်ကို အုပ်ချုပ်သော မင်းကြီးသည် ထိုကွင်းကြီးထဲ၌ တည်ဆောက်ထားသော စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်လေသည်။ ထိုစင်ပေါ်တွင် ထားရှိသော ပြောင်လက်သည့် ခုံးပျံကဲ့သို့ အရာဝတ္ထုကြီးကိုကြည့်၍ အရိုအသေပြုပြီး သူ၏ ညာဘက်လက်ကို မြှောက်လျက် စကားဆိုသည်။ သူပြောသောစကားကို အောက်ရှိမြေပြင်ပေါ်မှ ပရိသတ်ကြီးက ဝရုစိုက်၍ နားထောင်နေကြသည်။ ကုန်သည်များ၊ စက်ပြင်ဆရာများ၊ ကျောင်းသား လူငယ်များ၊ လူအိုလူမင်းများ အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

“နှစ်ပေါင်းများစွာ ချည်ကြာသော ကာလကပင်လျှင် အံ့ဖွယ်ပြိုဟ်မှ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေကမ္ဘာဟုခေါ်သောပြိုဟ်ကို အလွန်သံယောဇဉ်တွယ်တာခဲ့ကြသည်။ သင်တို့သိကြသည့် အတိုင်း မြေကမ္ဘာကို တလေးတစား ရှိကြပြီးလျှင် မြေကမ္ဘာသားတို့နှင့် အဆက်အသွယ် တစ်စုံတစ်ခု ရနိုင်ရန်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့ကြသည်” ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ အောက်မှ ပရိသတ်တို့က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ကြ လေသည်။ မင်းကြီးဖြစ်သူက ဆက်၍ပြောသည်။

“စိမ်းမြလန်းဆန်း၍ တောက်ပလျက်ရှိသော ကမ္ဘာပြိုဟ်တွင် တိမ်များ၏အောက်ဆီ၌ သမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်ပြာကြီးများကိုလည်း မြင်နိုင်သည်။ စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ကြီးများ အတွင်း၌ အံ့ဩဖွယ် များပြားသော သတ္တဝါတို့လည်းရှိသည်။ ဤအခြင်းအရာမှာ စကြဝဠာ ကြီး၏ ကြီးမားသော ပုံပြင်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ကျယ်ပြောလှသော စကြဝဠာကြီးအတွင်း၌

လှပသော သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသည်။ ဤမြေကမ္ဘာနှင့် ယှဉ်နိုင်သောနေရာဟူ၍ အခြား မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ကမ္ဘာကြီးများ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၌ မျက်စိတစ်ဆုံး ဖုံးအုပ်နေသော အခြေအနေဖြင့်ကား ကွာခြားလှပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိသော သဘာဝ တရားကြီးထက် ပိုမိုအံ့ဩဖွယ်ရှိသောအရာသည် ရှိသေး၏”

ထိုအချိန်တွင် အံ့ဖွယ်ပြိုဟ်မှ လူသားများက ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ သံပြိုင်အားဖြင့် အောက်ပါတို့ကို ဆိုလိုက်ကြ၏။

“သူတို့သည် လူသားများဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကမ္ဘာသားများဖြစ်သည်။

စကြဝဠာတွင်ရှိသမျှ သတ္တဝါအားလုံးအနက် ထူးခြားသည်။

သူတို့လက်ဖြင့် ထူးဆန်းသော အံ့ဖွယ်အရာဝတ္ထုများကို ပြုလုပ်နိုင်ကြသည်။

သူတို့စကားလုံး ဝေါဟာရများဖြင့် ဉာဏ်အမြော်အမြင်တို့ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ကြသည်”

အထက်ပါ ကြွေးကြော်ချက်များ ဘဝင်ညံ့လျက်ရှိသော အချိန်တွင် မျက်စိသုငယ်နှင့် အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦးမှာ စင်မြင့်အနားမှ ရပ်နေရင်းက စိုးရွံ့စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်းကြီး . . . ကျွန်မဟာ မြေကမ္ဘာသားတို့ရဲ့ ဦးနှောက်အကြောင်းကို အခုထက် ပိုပြီးသိချင်ပါတယ်။ ဦးနှောက်ဆိုတာဟာ လက်ကိုလှုပ်ရှားစေတဲ့အရာပါ။ ဦးနှောက်ဆိုတာဟာ ပြောစကားတွေကို သင့်မြတ်မှန်ကန်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ အရာတွေပါ”

ထိုအခါ မင်းကြီးက -

“အင်း . . . ဟုတ်တာပေါ့။ အခုဆိုရင် ငါတို့ဟာ မြေကမ္ဘာက ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင် ကြီးကို အထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ ဖွင့်ကြည့်ကြမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ မြေကမ္ဘာသားတွေရဲ့ မျက်နှာဟာ တို့မျက်နှာလိုပဲလို့ အထောက်အထားတွေချင် တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သူတို့ခြေလက်တွေဟာ တို့လိုပဲ လှုပ်ရှားကြတယ်လို့ တွေ့ချင်တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ကို လှုပ်ရှားစေတဲ့ ဦးခေါင်းများဟာ တို့ထင်တာထက်ပိုပြီး အံ့ဩစရာတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ကျုပ်လဲပဲ လူတွေရဲ့ဦးနှောက်ဆိုတာကို သိပ်သိသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် မြေကမ္ဘာတလာတဲ့ ဒီလက်ဆောင်ကြီးကို တို့အားလုံး ဖွင့်ကြည့်ကြ မယ်ဟေ့”

မင်းကြီးသည် အနီးတွင်ရပ်နေသူတို့အား ထိုအရာကြီးကို ဖွင့်ကြည့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ရေပိုက်နှင့်ပက်၍ ဖွင့်လှစ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မင်းကြီးသည် ရှည်လျားလှသော အမှာစကား ကြီးကို ဆက်ပြောပြန်လေသည်။

“မြေကမ္ဘာဆိုတဲ့ ဂြိုဟ်စိမ်းကြီးပေါ်က ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဘယ်လို ထူးထူးဆန်းဆန်း အရာဝတ္ထုကိုများ ပို့လိုက်မလဲလို့ သိချင်ကြမှာပဲ။ ဒီတော့ အားလုံးရှေ့မှာပဲ ဒါကြီးကို ဖွင့်လိုက် ကြရအောင်၊ ဒီနေ့ကစပြီး နက်ဖြန်တာကျရင် ကျုပ်တို့ဂြိုဟ်ရဲ့ အနာဂတ်လဲ ပိုပြီးတောက်ပ သွားပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဖွယ်ဂြိုဟ်ဆိုတာဟာ ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကြီးပါပဲ”

မင်းကြီး၏စကား ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူသည် သူ့ဦးခေါင်းမှ ဦးဆောင်းကိုချွတ်၍ ပရိသတ်ဆီသို့ မြှောက်တင်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ငွေရောင်အရာဝတ္ထုကြီးကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်သောနေရာတွင် သွား၍ ထိုင်လေသည်။

“ရှေ့ကိုတိုးကြပါ အတိုင်ပင်ခံ တော်ဝင်အမတ်ကြီးများ”

ထိုအခါ ဝတ်ရုံအဖြူ ဝတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးသည် မင်းကြီးကို ဦးညွှတ်အလေး ပြုလျက် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ သူတို့အိတ်ထဲတွင် ဝတ်အူလှည့်များ၊ စူးများ၊ လွန်များ၊ လွှများ အပြည့်ပါလာလေသည်။ ထိုလေးဦးစလုံး၌ တတ်သိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မှတ်စုစာအုပ်များကိုလည်း ကိုင်၍လာကြ၏။ သူတို့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ခူးတုန်နေကြ လေသည်။

ထို့နောက် စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဖုန်မှုန်ကင်းစင်ရန် ရှင်းလင်းထားကြလေသည်။

ထိုအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လေးဦးတို့သည် သူတို့ဆောင်ယူလာသော အဏုကြည့် မှန်ဘီလူး များကိုထုတ်၍ ထိုအရာဝတ္ထုကြီးကို ဦးခေါင်းမှ အဖျားအထိ ဝရုတစိုက် စမ်းသပ်၍ လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် ထိုအရာဝတ္ထုကြီးကို လွှများဖြင့် တိုက်ဖြတ်ရာ စင်မြင့် ပေါ်တွင် မီးများ တလက်လက်ပွင့်သွားလေသည်။ အတန်ကြာ လွှတိုက်နေသောအခါ အတွင်း၌ မာကြောသောပစ္စည်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်နှင့် လေးဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် မှတ်စု စာအုပ်များကို ထုတ်ကိုင်ကာ ညှိနှိုင်းကြလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့တွင်ပါလာသော ကိရိယာ တန်ဆာပလာများဖြင့် လွန်ပူနှင့်ထိုးခြင်း၊ လွှတိုက်ခြင်းတို့ကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ကြရာ အခေါင်း ပေါက်တစ်ခု ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခါ၌ ပရိသတ်ထဲမှ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ အသံပြုသော အံ့ဩသည့်အသံများကို ကြားကြ ရ၏။

နောက်ထပ် ဘာဖြစ်လာဦးမည်နည်း။ ထိုအခေါင်းပေါက်ထဲမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြောင်ပြောင်လက်လက်ဖြစ်သော အဖြူရောင် ပေါင်ဒါမှုန့်များ ယိုကျလာသည်။ ထိုအခြင်း အရာကို မင်းကြီးက ဦးစွာမြင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထလျက် အဖြူမှုန့်များကို လက်ခုပ် နှစ်ဖက်ဖြင့်ခံကာ ပရိသတ်ကို ဝင့်ကြွားစွာ ပြလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လေပြင်းတစ်ချက် ဟူးခနဲ တိုက်ခတ်လိုက်၏။ အဖြူမှုန့်များ လေထဲတွင် လွင့်ပါသွားလေသည်။ ပေါင်ဒါမှုန့်အချို့မှာ မင်းကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သွား၍ကျရောက် သဖြင့် သူသည် ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်၌ လဲကျသွားလေသည်။

အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် သုံးဦးက မင်းကြီးအား စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသောကြောင့် မေ့မြော သွားသည် ထင်ကြ၏။ သူတို့သည် ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍ ပေါင်ဒါမှုန့်များကို မြှောက်၍ ပြလိုက်သည်။ သူတို့လည်း မကြာခင် ခိုင်းခနဲ ခိုင်းခနဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွား တော့သည်။

ပရိသတ်ထဲမှ “အို” “ဟာ” “ဟင်” ဟူသော အာမေဋိတ်သံများဖြင့် ပြိုင်တူအော်ဟစ် ကြသော အသံများကို ကြားရ၏။

“လူသားတွေ . . . လူသားတွေ . . . လူသားတွေ”

“နဂါးငွေ့တန်းကို အုပ်ချုပ်သူတွေ”

စင်မြင့်ပေါ်တွင် ကျန်ရှိသော အကြံဉာဏ်ပေးပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင် ကောင်းစွာရှိပုံမရ။ သို့သော် ပါးနပ်သူဖြစ်ပုံရသည်။

အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ပေါ်တွင် အကြံဉာဏ်ပေးပုဂ္ဂိုလ် နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ တစ်မျိုးမှာ သိပ္ပံ ပညာရှင်များဖြစ်၏။ အခြားတစ်မျိုးမှာ တွေးခေါ်ပညာရှင်များဖြစ်၏။

သိပ္ပံပညာရှင်များသည် ဝတ္ထုပစ္စည်းများစွာတို့အကြောင်းကို သိရှိသူများဖြစ်၍ တွေးခေါ် ပညာရှင်များသည် လူတို့အဖို့ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စေရန် နည်းလမ်းကို ရှာကြံတတ်သူများ ဖြစ်သည်။ အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ပေါ်ရှိ လူသားများ အဖွဲ့အစည်း၌ အဆိုပါ ပညာရှင်နှစ်မျိုးတို့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် သာယာစည်ပင်လျက်ရှိသည်။ အလွန်တရာ စိတ်လှုပ်ရှားရသော ဤနေ့တွင် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသောကြောင့် တွေးခေါ်ပညာရှင်တစ်ဦး၏ အကြံပြု ချက်ကို အခြားပညာရှင်သုံးဦးတို့က နားမထောင်ခဲ့ကြပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ရောက်ရှိလာသော အရာဝတ္ထုကြီးကို စမ်းသပ်ရာတွင် ဂရုတစိုက်နှင့် သတိထားလျက် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီးမှ လုပ်ဆောင်ရန် အကြံပြုခဲ့လေသည်။

အောက်တွင် အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်မှလူများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပြောဆိုနေကြစဉ်၌ ကျန်ရစ်သော တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီးသည် မင်းကြီးနှင့်တကွ အခြား အကြံဉာဏ်ပေးပုဂ္ဂိုလ် သုံးဦးတို့ ဘာကြောင့် နာကျင်ခံစားရသော မျက်နှာပေးဖြင့် သေဆုံးကြရသည်ကို စစ်ဆေး ရမည် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် မင်းကြီးအား သူ့လက်၊ သူ့နား၊ သူ့ရင်ဘတ်တို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု

စမ်းသပ်ပြီးနောက် နှလုံးခုန်သံ မကြားရတော့ကြောင်း၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးတွင်လည်း နှလုံး ခုန်သံ မကြားရတော့သောအဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ဘာကြောင့် နှလုံးခုန်သံ ရပ်ဆိုင်းသွားပါသနည်း။ သူတို့၏ အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ပေါ်တွင် မည်သူမျှ အိုမင်းခြင်းမရှိ။ နာဖျားခြင်း မရှိ။ သေဆုံးခြင်းလည်း မရှိသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အလွန်တရာ ကြီးကျယ်သော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိသည်။

ထိုပညာရှင်ကြီးသည် ခေတ်အမီဆုံးဖြစ်သော အနုကြည့် မှန်ဘီလူးကြီးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုမှန်ဘီလူးကြီးသည် အာကာသတွင်းရှိ အင်ဒရိုမီဒါဂြိုဟ်မှ အလင်းရောင်ကို ခံယူ၍ အသုံးပြုနိုင်သော အနုကြည့် မှန်ဘီလူးကြီးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပြောင်လက်နေသော ဖြူဖြူအမှုန့်များကို ထိုကိရိယာခံပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ သူ၏မှန်ဘီလူးကြီးမှာ နှယ်နှယ် မဟုတ်။ ပြင်ပ အာကာသထဲမှ ရေဒီဇေးရှင်းရောင်ခြည်များကိုပင် တိုင်းတာကြည့်နိုင်သော မှန်ဘီလူးကြီးဖြစ်၏။ ထိုမှန်ဘီလူးကို ပေါင်ဒါမှုန့်များအနီးသို့ ကပ်လိုက်သောအခါ တိုင်းတာသော အိမ်မြောင်လက်တံမှာ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်ပင် ဆယ်ပတ်လောက် လည်သွား၏။ မှန်ဘီလူးကို ဖုံးထားသောမှန်မှာ ကွဲကြေ၍သွား၏။ လက်တံပြ အိမ်မြောင်မှာပင် ကြမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား လေသည်။ စင်မြင့်အနီး၌ ရပ်လျက်ရှိသောသူများမှာ ဘာကိုနားလည်ရမှန်းမသိဘဲ အသက်ပင် မရှူနိုင်အောင် အံ့ဩငေးမောစွာ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိကြသည်။

ထို့နောက် ပညာရှင် အမတ်ကြီးသည် အိမ်မြောင်လက်တံ အကျိုးကလေးကို ကောက်ကိုင်ကာ ကွဲသွားသော မှန်စများကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် -

“ဒီနေရာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။ တိုင်းတဲ့ အိမ်မြောင်လက်တံလဲ သူ့အလိုလို ပွင့်သွား တယ်။ ဒီအိမ်မြောင်လက်တံမျိုးကို သူ့ထက်မြင့်မားတဲ့ အတိုင်းအဆတွေအတွက် အဆင် ပြေအောင် လုပ်ထားရလိမ့်မယ်။ အိမ်မြောင်လက်တံဟာ ဘယ်နှကြိမ်လည်လည် မပျက်စီးစေ ရဘူး။ အင်း . . . ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်ကလူတွေဟာ ဒီလို အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်ကိုတော့ ငါတို့ဆီ ပို့ကြမှာမဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ တွေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်ခဏ၌ သူသည် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်မှလူများသည် သူတို့အဖို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့ကို စိတ်ကူးပင် မရှိခဲ့သူများဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မိမိတို့ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ကြဘဲ အော်ဟစ် ပြေးလွှားလျက် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

မကြာသေးမီက မင်းကြီးအား လှမ်း၍ မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သော မိန်းကလေးငယ်သည် အမိလက်မှ ထွက်လျက် စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်ကာ ထူးဆန်းသော အရာဝတ္ထုကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

“အဲဒီလူတွေဆိုတာဟာ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုအံ့ဩအောင် လုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ နည်းလမ်းကို သိကြတယ်၊ သူတို့ခေါင်းထဲက စိတ်ကူးအကြံအစည်တွေဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ မင်းကြီးကို လဲကျအောင်တောင် လုပ်နိုင်ကြသလား၊ ကျွန်မတော့ . . .”

ထိုသို့ပြောရင်းက မိန်းကလေးသည် လူငါးဦး လဲကျနေသောနေရာသို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

“ဟာ . . . တယ်လှတဲ့ အမှုန့်တွေပါလား”

ထိုသို့ အသံပြုပြီးနောက် လက်ခုပ်ဖြင့် ကျုံးလျက် ပေါင်ဒါမှုန့်အချို့ကို သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ပွတ်လိမ်းလိုက်သည်။

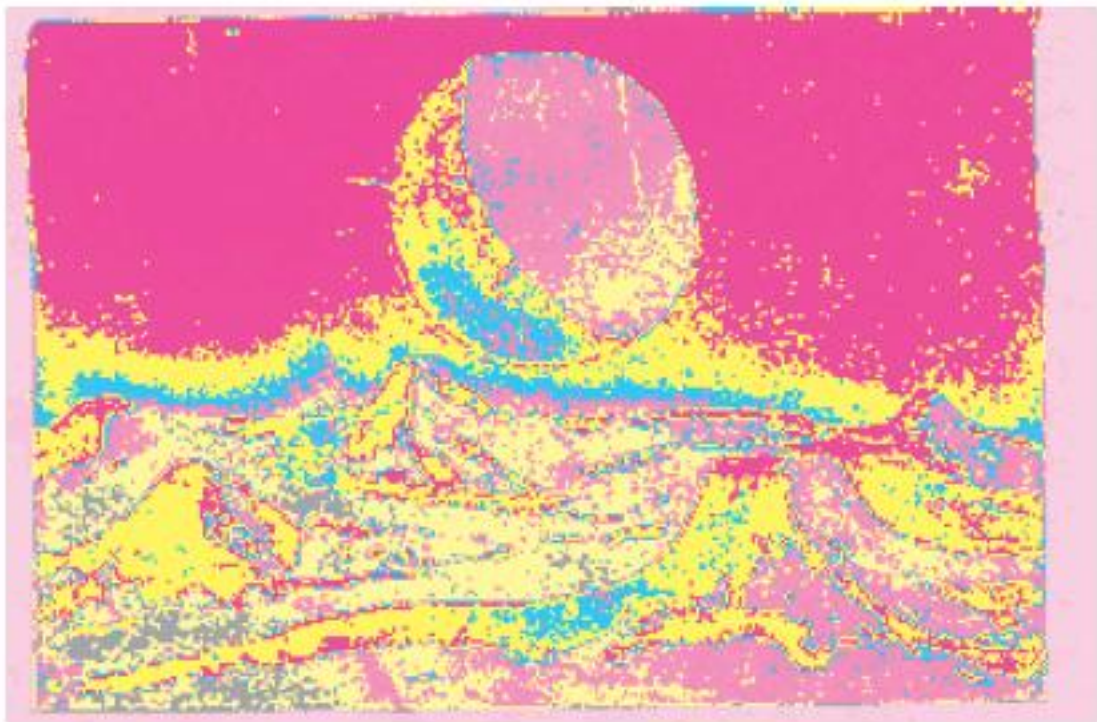
“ငါ့မျက်နှာကို တခြားလူတွေမြင်ရင် ဘယ်လိုများ သဘောကြောမှာပါလိမ့်” ဟု ဆိုလျက် ပရိသတ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ရှေ့တွင် လဲနေသော မင်းကြီး၏ မျက်နှာမှာ ယောင်တိုင်းထလျက် ခရမ်းရောင်ပေါက်လျက်ရှိသည်။ အရေပြားပေါ်တွင် အနက်ကွက်များ ပျံ့နှံ့နေသည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေးဦး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း အလားတူ အနက်စက်များ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုစဉ် မိန်းကလေး၏ လက်များ၌ အနက်စက်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရလေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်၍လာသည်။ ထို့နောက် အသက်ရှူ၍ မရတော့။ သူသည် ကြောက်လန့် နာကျင်စွာဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင် လဲကျသွားလေသည်။

စင်မြင့်အောက်ဆီမှ မိန်းကလေး၏ မိခင်သည် သမီးရှိရာသို့ ပြေးတက်လာသည်။ သူ့သမီး၏ ရင်ခွန်သံကို အမောတကြီး ကြည့်သည်။

“ဟင် . . . ဘာမှမကြားရဘူး၊ ဘာမှမကြားရတော့ဘူး၊ လုံးလုံးကို မကြားရတော့ဘူး၊ ကျွန်မသမီးလေး နှလုံးခုန်တာ ရပ်သွားပြီ၊ ကျွန်မသမီးလေး ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်” ဟူ၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကို ပရိသတ်က ကြားရသောအခါ အံ့ဖွယ် ပြိုဟ်သားများအဖို့ ဝိုင်း၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ဖြစ်ရတော့သည်။ အံ့ဖွယ်ပြိုဟ်သား ပရိသတ်ဆီမှ တုတ်တုတ်လှုပ်သံမျှပင် မကြားရတော့ပေ။

ထိုထိတ်ဆိတ်မှုမှာ ကြာရှည်မခံချေ။ အကြောင်းမှာ ပြိုဟ်ပေါ်မှလူများသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပြောင်လက်သော ပေါင်ဒါမှုန့်များသည် လေတွင် လူးလာဝဲပျံလျက် ပရိသတ်ဆီသို့ ရောက်လေတော့သည်။ ပျားအုပ်ကြီးတစ်ခုက လူတွေရှိရာသို့ လာသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ထိုအမှုန့်များသည် လူအတော်များများထံ မျက်လုံးများ၊ နားများ၊ ပါးစပ်များအတွင်းသို့ ရောက်ရှိကုန်တော့သည်။ ထိုသို့ ခံစားရသောသူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲပြို၍ ကျသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လူအုပ်ကြီးမှာ အကွဲကွဲအပြားပြားဖြင့် ထွက်ပြေးကြတော့သည်။ ထိုသို့ထွက်ပြေးစဉ် “တို့ဆီကို ကမ္ဘာပေါ်က ပေါင်ဒါမှုန့်တွေ ဖျက်ဆီးဖို့ ရောက်လာတယ်ဟေ့” ဟူ၍ တစ်ယောက်က အော်လိုက်၏။

လူအုပ်ကြီးမှာ ထိုသို့ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေကြ၏။ ပေါင်ဒါမှုန့်အဖြူများမှာလည်း များသထက် များလာ၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားတော့ရာ အပင်များ၊ အကောင်များ၊ မြေပြင်၊ ရေပြင်များ ဟူသော သက်ရှိဟူသမျှ ပေါ်သို့ ကျရောက်တော့သည်။

အစပထမတွင် လူအများသည် မြေတွင်းများတူး၍ ထိုပေါင်ဒါမှုန့်များရန်မှ ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ သို့သော် ပေါင်ဒါမှုန့်များ သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်ချည်းသာဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူတို့သည် လွတ်လိုလွတ်ငြား အံ့ဖွယ်ပြုဟန်၊ သေးငယ်သော ပင်လယ်အတွင်းသို့ လှေငယ်များဖြင့် ဆင်းပြေးကြ၏။ သို့သော် ပင်လယ်ရေသည် ထူးထူးခြားခြား ခရမ်းရောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုရေထဲတွင် ငါးသေတို့မှာ ဝမ်းဗိုက်သားဖြူဖြူပေါ်လျက် ပေါလောဖြစ်နေ ကြသည်။

အံ့ဖွယ်ပြုဟန်ပေါ်၌ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းရှာဖွေ နေရာမရှိတော့သည်နှင့် ကျန်ရစ်သူ တို့သည် လေတံခွန်ကဲ့သို့ အာကာသယာဉ်ကြီးတစ်ခုကို လေဟုန်စီးပြီး ထွက်ပြေးရန် စိတ်ကူး ရကြ၏။ “လေတံခွန် အာကာသယာဉ်ကြီး တည်ဆောက်ရမယ်၊ အာကာသ လေဟုန်စီးပြီးတော့ လေဟာပြင်ကို ထွက်ရမယ်၊ ခရီးက ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲမသိ၊ လူအတော်များများ စီးနိုင် မှာမို့ ရိက္ခာတွေလဲ အများကြီးယူသွားဖို့ လိုလိမ့်မယ်” ဟု တစ်ယောက်ကပြောသည်။

သူတို့သည် ဆယ်ရက်ကြာမျှ နေနေညည အားတက်သရော ကြီးကြီးစားစား လေတံခွန် အာကာသယာဉ်ကို ဆောက်လိုက်ကြရာ ပြီးသွားလေသည်။ အံ့ဖွယ်ပြုဟန်မှ ကျန်ရစ်သူ အားလုံးတို့ ထိုယာဉ်ကြီးပေါ်သို့တက်ကာ ခရီးလွင့်ကြလေတော့သည်။ အာကာသယာဉ်ကြီး အံ့ဖွယ်ပြုဟန်အထက်သို့ လေဟုန်စီး၍ တက်သောအခါ၌ အောက်တွင်ကျန်ရစ်သော ပြုဟန်ငယ် ပေါ်တွင် ကြောက်ဖွယ် အဖြူမှုန့်လုံးများ ဖုံးလွှမ်းလျက် အနက်စက်များ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် နေရာတကာတွင် လှမ်း၍တွေ့နေရလေသည်။

“တို့တော့ လွတ်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပါလာတဲ့လူက ဦးရေနည်းလှတယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ဒါအကုန်ပဲလား” ဟု တစ်ယောက်ကမေးသည်။

အာကာသယာဉ်ပေါ်တွင် ကလေးငယ် အနည်းငယ်သာ ပါလာ၏။ လူကြီးများမှာ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သူတို့မျက်စိအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော သူတို့ဇာတိပြုဟန်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ တွေးခေါ်ပညာရှင်သည် အသက်ကို တဝရှုလျက် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် စ၍ပြောသည်။

“လူလေးတို့ . . . ငါတို့ဟာ တို့ရဲ့ အံ့ဖွယ်ပြုဟန်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး တွေ့ရမယ် မထင်တော့ဘူး၊ တို့ပြုဟန်ပေါ်ကို ငွေရောင်အရာဝတ္ထုကြီး ဘာဖြစ်လို့ ကျရောက်လာတယ် ဆိုတာလဲ ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ဒါကြီးကို ဖွင့်မကြည့်ခင် တို့ဟာ ဂရုတစိုက် စနစ်တကျ စူးစမ်းပြီးတော့မှ ဖွင့်သင့်တယ်၊ ဒီစကြဝဠာကြီးထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို အခုလို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘာမှလဲ မသိခဲ့ရဘူး”

ထိုအချိန်တွင် လူငယ်တစ်ဦးက -

“ကဲ . . . ဒီတော့ ဒီလို အာကာသပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ကျန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားကြ မှာလဲ၊ အံ့ဖွယ်ပြုဟန်ကို ပြန်ပြီးမနေနိုင်တာတော့သိပြီ၊ ပြီးတော့ အဆိပ်သင့်တဲ့ ပေါင်ဒါမှုန့်တွေဟာ အာကာသထဲအထိ တဖြည်းဖြည်း လွင့်လာနေတယ်၊ ဪ . . . ဒါတွေ ဘယ်ကများ ရောက်လာတာပါလိမ့်ဗျာ” ဟု ညည်းလိုက်သည်။

“မြေကမ္ဘာပေါ့” ဟူ၍ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးက ပြောသည်။

“တခြားပြုဟန်တစ်ခုခုကလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အင်းလေ . . . ဒါပေမဲ့ သူလာတဲ့လမ်းကြောင်းနဲ့ အရှိန်ကို ကြည့်ရင်တော့ ကမ္ဘာပြုဟန်က လာတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟာ . . . ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်က လူတွေဆိုတာဟာ ဒီလိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေ ဆိုတာ ကျုပ်တို့လို မအိုမနာဘဲ နေနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့သေရမယ့်အတူတူ ဒီလိုအလုပ် မျိုးကို ဘယ်လုပ်ကြပါ့မလဲ၊ ရှေးတုန်းက စာဟောင်းပေဟောင်း ပုံပြင်တွေထဲမှာဆိုရင် ကျုပ်တို့ သိရတာက ‘စိမ်းစိုလန်းဆန်းပြီး နေရောင်ကြောင့် နွေးထွေးတဲ့နေရာ’ ဆိုပြီးတော့ ပြောလေ့ ရှိကြတယ်၊ သူတို့ဆိုမှာ ဘာများအဆင်မပြေကြလို့ပါလိမ့်”

ထိုအခါ၌ တွေးခေါ်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဖြည်းညင်းစွာပြောသည်။

“အဲဒါပဲကွ . . . ကမ္ဘာပေါ်ကလူတွေမှာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာ၊ တို့အပေါ်ကို ကျလာတဲ့ ခုံးပျံကြီးမှာ ရေးခြယ်ထားတဲ့ စာတွေက ကမ္ဘာပေါ်က အသုံးအနှုန်း ဘာသာစကားတွေဖြစ်တာ သေချာပါတယ်၊ ရေးထားတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒီအထဲက ပေါင်ဒါမှုန့်တွေ အပြင်ရောက် သွားလို့ရှိရင် ဖြစ်နိုင်တဲ့ ပျက်စီးမှုဟူသမျှကို ကမ္ဘာသားတွေလဲ မတတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ရေးထား တာဗျ” ဟုဆိုသည်။

အားလုံး ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် တွေးခေါ်ပညာရှင်က ထ၍ စကားပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ လူတွေကို အခုထက်ပိုပြီး ယုံကြည်စိတ်ချမှုထားရမယ်၊ စကြဝဠာထဲမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မယုံကြည်ကြရင် ကြယ်တွေ၊ ဂြိုဟ်တွေ၊ သက်ရှိတွေ ဘယ်လို ဆက်လက်ပြီး ရပ်တည်ရှင်သန်နိုင်ပါ့မလဲ၊ စကြဝဠာထဲမှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေဟာ ကလာပ်စည်း တစ်ခုနဲ့တစ်ခု စိတ်ချယုံကြည်မှုနဲ့ ပူးပေါင်းမိကြလို့သာ အခုလို ဖြစ်တည်လာတာပဲလို့ ကျုပ်တော့ တွေ့ရှိရတယ်။ ဟိုတုန်းက ဒီစကားကို ဘယ်သူမှ မပြောခဲ့ကြဘူး”

ထိုအချိန်တွင် လူငယ်တစ်ယောက်က -

“ဟာ . . . အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ချွေးထွက်နေသော သူ့ကိုယ်မှ အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး အောက်သို့ပစ်ချလိုက်တာ နဂါးငွေ့တန်းကြီးရှိရာဘက် ပြတင်းပေါက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ လူတွေအကြောင်းကို ကျုပ်တို့သိအောင် စုံစမ်းရမယ်၊ စကြဝဠာထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အဖြေရှာရမယ်” ဟူ၍ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် အာကာသခရီးသွား လေတံခွန် ယာဉ်ယုံကြီးအတွင်း၌ တစ်ပြိုင်နက် အော်ဟစ်သံကို အောက်ပါအတိုင်း ကြားရလေသည်။

“ကမ္ဘာသားတွေအကြောင်းကို ရှာဖွေစူးစမ်းကြည့်ရမယ်”

“ကမ္ဘာသားတွေအကြောင်းကို ရှာဖွေစူးစမ်းကြည့်ရမယ်”

“ကမ္ဘာသားတို့ဆိုတာဟာ စကြဝဠာရဲ့ အကြီးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

“ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ အဖိုးတန်တယ်”

“ဒါကိုသိရင် ကျုပ်တို့ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ဖို့အကြောင်းပဲ”

အထက်ပါ ကြွေးကြော်သံများကို သံပြိုင်အော်ဟစ် သီဆိုနေကြစဉ် လေတံခွန်ယာဉ်ယုံ ကြီးသည် ကမ္ဘာဘက်သို့ ဦးတည်၍ လွင့်ပါလျက်ရှိသည်။ အရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ပိုမြန်လာ ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက်အားဖြင့် “ဟဲ့ . . . ဘာပါလိမ့်၊ ဘာပါလိမ့်” ဟူသောအသံကို ကြားရသည်။

အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အာကာသ ဟင်းလင်းပြင်ထဲတွင် အာကာသယာဉ် များသည် တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း နီးကပ်စွာ ပျံသန်းရွေ့လျားနေကြသည်။ ထိုအပြင် သူတို့သည် သက်ရှိသတ္တဝါများသဖွယ် သူတို့ကိုယ်ထည်မှ သတ္တုမောင်းတံကြီးများကိုထုတ်လျက် တစ်စင်းနှင့် တစ်စင်း ဆွဲငင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

“အဲဒါဟာ ကျုပ်တို့ကြားဖူးတဲ့ အဝေးထိန်းစနစ်နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ အာကာသစစ်ယာဉ်ယုံ တွေလား မသိဘူး” ဟူ၍ တွေးခေါ်ပညာရှင်က ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီအထဲမှာ ဘယ်သူမှ စီးနင်းလိုက်ပါလာတာမရှိဘူး၊ ကွန်ပျူတာဆိုတဲ့ စက်တွေပဲ အထဲမှာထည့်ထားတယ်၊ ဒါဟာ ယန္တရားတွေရဲ့ စစ်ပွဲပေါ့၊ လူဆိုတဲ့ ကောင်းတဲ့သတ္တဝါတွေ တစ်ဦးမှ အဲဒီအထဲမှာ ပါလာကြတာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် ကလေးများက ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ . . . ဟိုမှာ ကမ္ဘာမြေကြီးဆိုတာပေါ့၊ အစိမ်းရောင် တောက်ပနေလိုက်တာ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း” ဟူသောအသံကို ကြားရသည်။

သို့ရာတွင် ကမ္ဘာမြေမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါသနည်း။ အာကာသ လေတံခွန်ကြီး မြေကမ္ဘာနှင့် နီးသထက် နီးလာသောအခါ စက်ရုံကဲ့သို့ အဆောက်အအုံများဆီမှ ကွန်ပျူတာ အပိုင်းအစများနှင့် ခုံးပုံများ အာကာသထဲသို့ ပျံ၍ပျံ၍ တက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤတွင် ကလေးများ “ဟာ . . . ဒါတွေအားလုံးဟာ ကမ္ဘာက တက်လာတာပဲ၊ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မြေကမ္ဘာရဲ့ အခြေအနေကိုလဲ ကြည့်ကြပါဦး၊ တောင်တန်းတွေ၊ မြစ်ချောင်းတွေ၊ ပင်လယ်တွေဟာ အမှိုက်တွေနဲ့ ရှုပ်ပွပြီးတော့ ညစ်ညမ်းနေတယ်၊ ရေဒီရော့ရှင်းရောင်ခြည်တွေလဲ ထနေတယ်၊ ကမ္ဘာသားတွေအဖို့ အာကာသထဲသို့ ပျံတက်ဖို့အကြောင်းသာ ရှိတော့တာပေါ့။”

ထိုအချိန်တွင် မှန်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခုံးပုံကြီးတစ်စင်းသည် အာကာသ လေတံခွန်ကြီးအနီးမှဖြတ်၍ အပေါ်သို့ တက်သွား၏။

အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်သားတစ်ဦးက -

“ဟယ် . . . ကြည့်ကြပါဦး၊ စီးသွားတဲ့ ခုံးပုံထဲကလူတွေဟာ လူအိုတွေချည်းပဲ၊ လူအိုတွေကို သူတို့ အဝေးကို ပို့ပစ်နေသလားမသိဘူး၊ မြေကမ္ဘာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဤတွင် တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီးက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် လေးလေးဆေးဆေး စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ကမ္ဘာဂြိုဟ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ဟာ ဒါမျိုးတွေလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ပေါ်မှာနေတဲ့ သက်ရှိတွေကသာ လုပ်နေကြတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အခုတွေ့ရတဲ့ အရာတွေကိုလဲ သူတို့လက် သူတို့ခြေနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတာ၊ အင်း . . . ကျုပ်တော့ လူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထားခဲ့တဲ့ အထင်အမြင် လွဲသွားပြီလို့ ဝန်ခံရတော့မှာပဲ”

သူတို့မျက်စိအောက်တွင် ခုံးပုံများ၊ ကွန်ပျူတာ အစိတ်အပိုင်းများ အထက်သို့ ပျံ၍ပျံ၍ တက်လာသည်။ ထိုအခါ အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်မှ လူများသည် ကမ္ဘာဂြိုဟ်သားများအပေါ် အထင်အမြင် တစ်မျိုး ပေါက်သွားကြလေသည်။ ခုံးပုံကြီးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အပေါ်သို့ ထိုး၍ ထိုး၍ တက်လာရာတွင် ကိုယ်ထည်ဘေးတွင် “အန္တရာယ်ရှိသော ရေဒီယိုသတ္တိကြွ အမှိုက်သရိုက်များ” ဟူသော စာတန်းကြီးများ ထိုးထားသည်။ ထိုခုံးပုံမျိုးပင် မိမိတို့ အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်

မဟုတ်လား၊ နောက်ထပ်လည်း မြေပေါ်တွင် အလားတူ အန္တရာယ်ရှိသော အမှိုက်သရိုက်ခုံးပုံတို့ တောင်လိုပုံလျက်ရှိသည်။ ခုံးပုံကြီးများအတွင်းသို့ ပေါင်ဒါမှုန့်အဖြူများကို ပိုက်ကြီးများဖြင့် ဖြည့်တင်းထည့်နေသည်ကိုပင် ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

“အဲဒါ မြေကမ္ဘာသားတွေပေါ့၊ သူတို့ရဲ့ လက်တွေဟာ ဒီအလုပ်မျိုးတွေနဲ့ မအားလပ်အောင် ရှိနေကြတယ်၊ ကြားရတဲ့အသံတွေဟာလဲ သူတို့အသံတွေပါပဲ” ဟူ၍ တွေးခေါ်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တုန်လှုပ်စွာ ပြောလေသည်။

“ငါတို့ရဲ့ အံ့ဖွယ်ဂြိုဟ်ဟာ သူတို့တွေဖန်တီးတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အမှိုက်အမဲပြိုင်ပွဲမှာ ကြားဝင် ခံရတာပဲ၊ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီလိုလုပ်ကြပါလိမ့်၊ တို့ဆီကို ရောက်လာတဲ့ ခုံးပုံကြီးဟာ စင်စစ်တော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သေမင်းမြို့မှုန့်တွေပဲဖြစ်တယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီအမှုန်တွေ စွန့်ပစ်စရာနေရာမရှိရင် သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ . . .”

“ငါတို့ဟာ ဒီအမှုန်တွေနဲ့ ဝေးအောင်နေရမယ်၊ လွင့်ပါးနေတဲ့ အာကာသပြင်ကျယ်ကြီးနဲ့ ဝေးတဲ့ဆီသွားရမယ်၊ လူတွေနဲ့ပါ ဝေးအောင်နေကြရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ပါ ဝေးအောင်နေကြရလိမ့်မယ်”

ဤတွင် အာကာသ ယာဉ်ပျံကြီးသည် နဂါးငွေ့တန်းဆီသို့ ဦးတည်၍ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။ ထိုယာဉ်ကြီး ကမ္ဘာကို လျင်မြန်စွာ ကွေ့လှည့်သွားစဉ်၌ တစ်ဦးသောသူက -

“ကြည့်ကြပါဦး . . . နာမည်ကြီးတဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ် ဒဏ္ဍာရီရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့လေ၊ ကောင်းကင်ပြာအောက်မှာ တောက်ပတဲ့ ပွင့်လက်မှုကြီးတစ်ခုဖြစ်သွားတယ်၊ ထူးဆန်းတဲ့ တိမ်ပွင့်ကြီးပဲ၊ အဲဒါဟာ လျှပ်စီးမိုးကြိုးမဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝ တိမ်လုံးကြီးလဲ မဟုတ်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ အာကာသ လေတံခွန်ပေါ်မှလူများသည် တိမ်စိုင့်တိမ်ဆုပ်ကဲ့သို့ အရာကလေးတစ်ခု အလွန်ကြီးမားသော မှိုပွင့်အလား ပြန့်ကား၍လာပြီး အလားတူ မှိုပွင့်တိမ်ဆိုင်များ ထပ်၍ပေါ်လာသောဆီသို့ မှန်ပြောင်းမှတစ်ဆင့် ပြေးကြည့်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် စိမ်းလန်းသော ကမ္ဘာဂြိုဟ်သည် ရုတ်တရက် ညိုမှောင်၍သွားသည်။ ထို့နောက် နီရဲသော ဖီးလျှံများက ရစ်ပတ်သွားလေသည်။ အာကာသ လေတံခွန်ကြီးသည် ကမ္ဘာနှင့်ဝေးရာအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကမ္ဘာဂြိုဟ်သည် နီရာမှ ခရမ်းရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ထို့နောက် မကြာမီ အနက်ရောင်သို့ ပြောင်းသွားလျက် အာကာသအမှောင်ထဲတွင် ကွယ်ပျောက်ကာ မမြင်ရတော့ပေ။

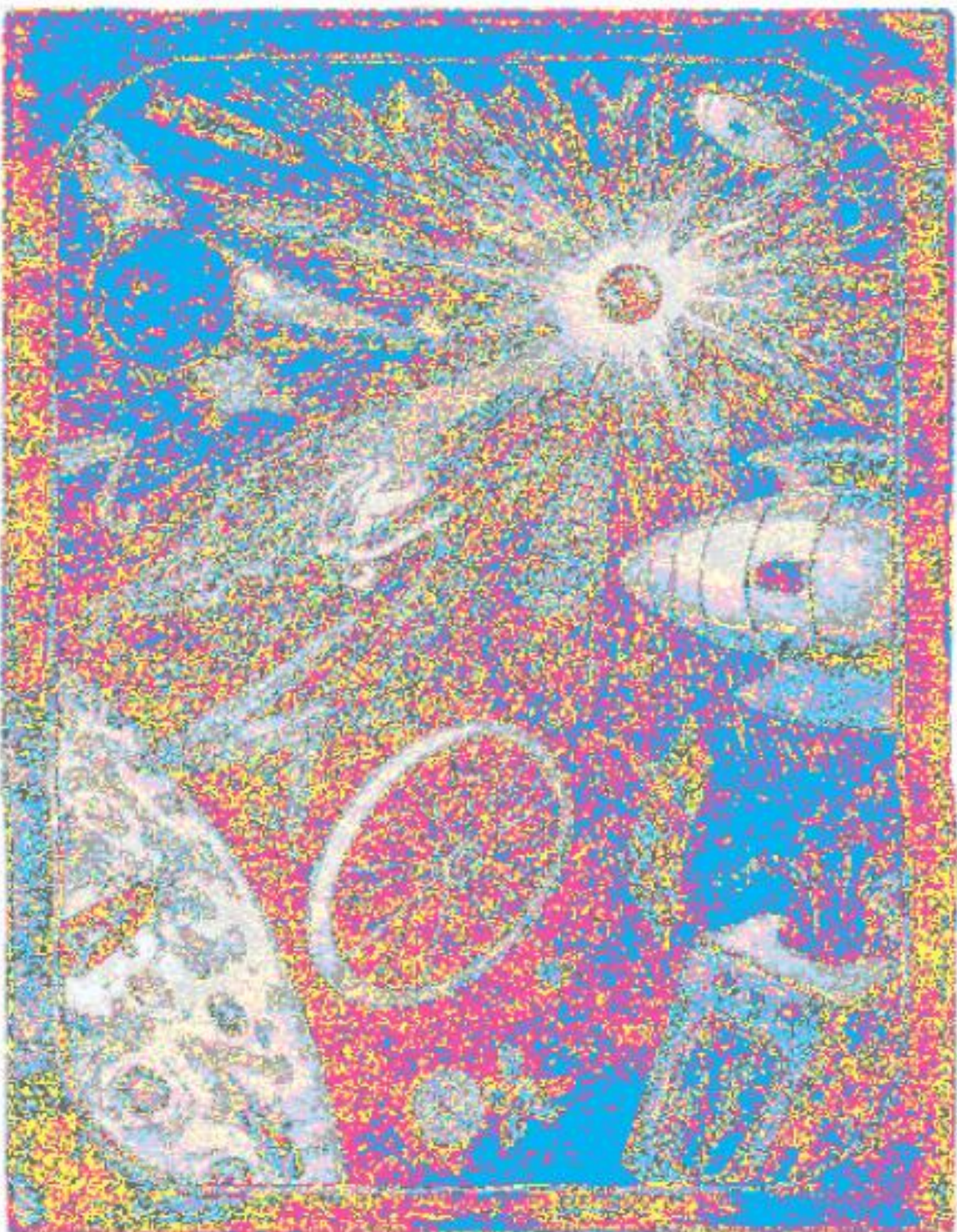
“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကမ္ဘာပြိုဟ်သားတို့ရယ် . . . စကြဝဠာထဲမှာ ခင်ဗျားတို့လောက် အံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ သက်ရှိတွေ မရှိကြပါဘူး၊ အာကာသဆိုတာ အကန့်အသတ် နယ်နိမိတ်ရှိတဲ့ နေရာမဟုတ်ပေမယ့် ကမ္ဘာမြေသားတို့ရဲ့ အကန့်အသတ်နိဂုံးကိုတော့ ရောက်ပြီလို့ ထင်ရတယ်၊ မြေကမ္ဘာပေါ်က ယဉ်ကျေးမှုဟာ ပွားများမှု အလွန်မြန်ပြီး ပြောင်းလဲမှုလဲ အလွန်မြန်ခဲ့တယ်၊ စကြဝဠာထဲက ကျုပ်တို့တွေကတော့ ဒီအပေါ်မှာ အများကြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားခဲ့ကြတယ်၊ နှစ်ပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုဟာ သူ့ဘာသာသူ ပြန်ပြီးတော့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်၊ ဒီတော့ တိုးတက်ခဲ့သမျှတွေဟာ အချည်းအနီးဖြစ်သွားပြီး ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့၊ အို . . . အသင်လူသားတို့၊ သင်တို့ဟာ သင်တို့လက်နဲ့ ဖန်တီးလိုက်တဲ့ အရာတွေထက် သင်တို့ကိုယ်တိုင်က အံ့ဖွယ်တွေဖြစ်ကြပါတယ်”

ဤတွင် တွေးခေါ်ရှင် ပညာရှိကြီးသည် သူ့လူများဘက်သို့လှည့်လျက် ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေရာကနေ ကျုပ်တို့မသိတဲ့ တစ်နေရာရာကို သွားကြမယ်၊ စကြဝဠာပြင်ကျယ်ကြီး ထဲက တစ်နေရာရာမှာ ပြိုဟ်တစ်လုံး ရှိနိုင်သေးတယ်၊ အဲဒီပြိုဟ်ပေါ်မှာ မှန်ကန်တဲ့ စကား တွေကိုသာပြောပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ လက်ဖျားနဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို ညင်ညင်သာသာ ထုတ်လုပ်ကြ လိမ့်မယ်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ မပျက်ကြနဲ့၊ မျှော်လင့်ချက်ထားကြ၊ သက်ရှိသတ္တဝါတို့အားလုံးမှာ အရေးအကြီးဆုံးက မျှော်လင့်ချက်ပဲ၊ အထူးသဖြင့်တော့ နောင်ကြီးလာမယ့် လူငယ်တွေပဲ၊ မျှော်လင့်ချက်ရယ်လို့ မရှိသေးရင်လဲ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုခုရှိအောင် ကိုယ့်ဘာသာ အားထုတ် ဖန်တီးကြ၊ စကြဝဠာကြီးထဲမှာ အံ့ဖွယ်ဆိုတဲ့အရာထက် မျှော်လင့်ချက်ဆိုတဲ့အရာက ပိုပြီးတော့ အရေးကြီးလှတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် အံ့ဖွယ်ပြိုဟ်မှလူများသည် အာကာသထဲတွင် ဆက်၍ဆက်၍ ပျံသန်းရင်း ပြိုဟ်သစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေနေကြလေသည်။ သူတို့သည် အာကာသ ဟင်းလင်းပြင်ထဲ၌ မည်သည့် နေရာဒေသဆီသို့ သွားနေသည်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်၊ အာကာသထဲ၌ တစ်ကျွန်းတစ်နေရာ တွင် ဆိုက်ရောက်သွားသည်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

မည်းမှောင် တိတ်ဆိတ်သော အဇ္ဈာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲတွင် မရေတွက်နိုင်သော ကြယ်များသည် ထွန်းလင်းမြဲ ထွန်းလင်းလျက်ရှိလေသည်။ သူတို့၏ ကြယ်ရောင်မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လက္ခဏာများသည် အံ့ဖွယ်ပြိုဟ်တွင် ကြုံခဲ့ရသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို ဘာမျှမသိသလို ဖြစ်ပေတော့သည်။

သုန္ဒရီသီလဝတ်

Man-made Plants

ကျီးကလေး ကန်ကို

“ငါ့နှုတ်သီးကို ဘယ်သူချိုးပစ်တာလဲဟင်” ဟု ကျီးကလေး “ကန်ကို” က တောင်ပံခတ်ရင်း အသံအာ၍ပြောသည်။ သူသည် နျူကလီးယားစက်ရုံ၏အထက် မိုးကောင်းကင်တွင် ပျံပဲလျက် ရှိနေသည်။

သည်နေ့လည်း နေ့တိုင်းကဲ့သို့ပင် ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကြီးသည် လေပြင်းတိုက်နေသည့် အကြားတွင် စက်သံတစ်ဖီဖြင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားများကို ထုတ်လုပ်ပေးလျက်ရှိသည်။ ထိုစက်ရုံကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတွင် အလွန်ပူလောင်သော အတွင်းသား အမြုတေနေရာကြီးရှိသည်။ သူ၏အပူရှိန်မှာ နေမင်းကပင် အရှုံးပေးလောက်သည်။ ထိုအတွင်းခံ အတွင်းသားနေရာကြီးမှာ သူ့ဘာသာ ဝင့်ထည်နေမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် “အဟမ်း . . . အဟမ်း” ဟူသော ချောင်းဟန်သံမျိုး အသံကြီးကိုပြုသည်။ ထိုအသံကြီးကို ကြားရပြီဆိုလျှင် စက်ရုံဦးခေါင်းနှင့် အပေါက်များထဲမှ ပြာပူများ အလုံးလိုက် အလိပ်လိုက် ထွက်၍လာသည်။ ထို့နောက် ကောင်းကင်ဆီသို့ ပျံလွင့်၍ တက်သွားလေသည်။

ကန်ကိုသည် ကျီးသတ္တဝါတို့တွင် ဩဇာရှိသူဖြစ်၏။ ဤကမ်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် နေထိုင်ကြသော ကျီးတို့အလယ်၌ အကောင်အထည် ကြီးမားပြီး လေးစားရုံသေခြင်းကိုလည်း ခံရသူဖြစ်သည့် ကန်ကိုသည် ဤအရပ်၌ရှိသော မီးခိုးခေါင်းတိုင်များတွင် ဟိုနေရာ သည်နေရာတို့၌ အသိုက်ပြုလုပ်သော ကျီးသတ္တဝါ အတော်များများနှင့်လည်း သိကျွမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် အသိုက်နေရာကို သူ့စိတ်ကြိုက် အကောင်းဆုံးနေရာ၌ ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာ အကြီးဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်သည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီးများအနက် အမြင့်ဆုံးနေရာဖြစ်သော တစ်တိုင်တည်း တလူလူ လွင့်တက်ကာ မင်းမူလျက်ရှိသည့် နျူကလီးယား ဓာတ်အားပေးရုံမှ ခေါင်းတိုင်ကြီး၏အထက်တွင်ဖြစ်သည်။

ကျီးကလေး ကန်ကိုနှင့် မိသားစုတို့ ထိုအိမ်သစ်တွင် နေရာတကျ ဖြစ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့မိသားစုများဘဝတွင် ပြိုဟ်ဆိုးဝင်ခဲ့လေသည်။ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မထင်မှတ်သော အပြောင်းအလဲများ ရှိလာပုံကို သတိပြုမိသည်မှာ ကန်ကို ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်၏။

နောက်မွေးလာသော သူ၏ကျီးကလေးများမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဥမှထွက်လာသောအခါ၌ ခြေထောက်များ မပါလာချေ။ ပါလာသော အမွေးအတောင်တို့မှာလည်း လွယ်လွယ်နှင့် ကျွတ်ကျ ကုန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် “ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ဘယ်လိုပျံနိုင်ပါတော့မလဲ” ဟူ၍ ကန်ကိုက တွေးမိသည်။ ထိုသို့စဉ်းစားမိသော်လည်း အကြောင်းမထူးကြောင်း သူ မကြာမီ တွေ့ရှိလာ ရသည်။ ကျီးကလေးများ၏ အတောင်မှာ မြောက်လေပြင်း တိုက်ခတ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ကျွတ်ထွက်သွားကြပြီး အသိုက်ထဲ၌ပင် အတောင်ငယ်ကလေးများ သေဆုံးသွားကြရှာသည်။

ကန်ကိုအဖို့ ဤစိတ်မချမ်းသာဖွယ် ကြံရသောတိစ္ဆာမှာ သူတို့ အိမ်လုပ်ထားသည့် မီးခိုး ခေါင်းတိုင်ကြီးတွင်ပင် အကြောင်းရင်းရှာ၍ ရနိုင်မည်ဟု သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာအကြောင်းရင်းပါလိမ့်ဟု ပြဿနာ၏အဖြေကိုရှာရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဤမျှကြီးမားလှသော ခေါင်းတိုင်ကြီး၏အတွင်း၌ ဘာပြဿနာရှိလိမ့်မည်ဟု ကျီးငှက်တစ်ကောင် က မည်ကဲ့သို့ သိနိုင်ပါမည်နည်း။ လူသားတွေထဲမှာပင် ယခုလို နျူကလီးယား ဓာတ်အားပေး စက်ရုံကြီး၏အတွင်း၌ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သိရှိနိုင်သူ အနည်းငယ်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်က ကန်ကို၏ အဘိုးဖြစ်သူသည် မြောက်ဘက်ကမ်းရိုး၌ နေထိုင်စဉ် တောထဲရှိ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ ပြတင်းနံဘေးမှ ထွက်လာသော အသံဝါကြီးတစ်သံကို ကြားခဲ့ရသည်။ ထိုအသံမှာ “နေထက်ပိုလင်းတဲ့ အလင်းရောင်ကြီးပဲ၊ နေထက်လဲ ပိုပြီး စွမ်းအင် ကြီးမားတယ်၊ အဲဒါကို တို့တွေ့ပြီဟေ့” ဟူ၍ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဘာဘာညာညာ စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ထိုခေါင်းတိုင်အမြင့်ကြီး၏ထိပ်တွင် ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ အသိုက်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မကြာမီပင် သူတို့အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြ၏။ သေဆုံးပုံမှာ သူတို့၏ ပြောင်ချွန်နေသော နှုတ်သီးများ ဖြူလျော်သွားကြပြီး အမွေးအတောင်များ ကွေးကိုင်၍ကျပြီးမှ သေဆုံးသွားကြ၏။ ထိုစက်ရုံအနီးတွင် နေထိုင်သောလူတို့မှာလည်း သူတို့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတို့ကို မသုံးစွဲနိုင်တော့ဘဲ မကြာမီပင် ဆေးရုံ ခုတင်ပေါ်သို့ ပတ်လက် အနေအထားဖြင့် ရောက်ကြရတော့သည်။

ယခုတော့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာခဲ့လေပြီ။ တောင်ဘက် ကီလိုမီတာ ၂၀၀ အရပ်တွင် ဖြစ်၏။ ကန်ကိုသည် သူ့အဘေးကိုယ်တိုင် ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်ကို မတွေးမိလေ သလော။ သူ့အဘေး၏အဖြစ်ကို သူ့အဘိုးနှင့် အဖေတို့ကလည်း မသိခဲ့ကြသလော။ သူတို့ သိကောင်းသိဖွယ်ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ပြောရမှာ ရှက်သောကြောင့်ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကန်ကိုသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိနိုင်သော အဖြစ်အပျက်များ သူ့မိသားစု တွင် လက်တွေ့ဖြစ်ပျက်နေပြီး ရှေးကဖြစ်စေ၊ ယခုပင်ဖြစ်စေ မည်သူ့ထံကမှ အကူအညီ မရနိုင်တော့သည်ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် တစ်ညသောအချိန်တွင် ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကြီးအတွင်းမှ ကြီးမားသောအသံ မြည်ဟည်း၍ ပေါက်ကွဲတော့သည်။ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော ပြာမှုန်လုံးကြီးသည် ကောင်းကင် အထိ ထိုးတက်၍သွားသည်။ ကြယ်တာရာတို့ရှေ့သို့ ထိုပြာမှုန်များ လွင့်တက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ထိုပြာမှုန်များသည် အောက်ရှိ သစ်တောနှင့် မြို့ငယ်ကလေးပေါ်သို့ နှင်းခဲနှင့်ဖတ် များသဖွယ် တဖွဲဖွဲ ပြန်၍ကျလာပြန်လေသည်။

“ခုလိုအခြေအနေတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အရင်နဲ့မတူတဲ့ အခြေ အနေတွေ ဖြစ်လာနေရသလဲ” ဟု တွေးမိကာ ကန်ကိုသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ အဖြစ်အပျက် များကို နားမလည်နိုင်အောင်ရှိလေသည်။

ကန်ကိုသည် ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝ အခြေအနေကြီး ပျက်စီးသွားသည်ကို သူ့မျက်စိ အောက်တွင် မျက်မြင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ လေထဲမှ ငှက်များ၊ ကုန်းပေါ်မှ သတ္တဝါများ၊ ရေထဲမှ ငါးများနှင့်အတူ သစ်ပင်များ၊ ပန်းပင်များနှင့် လောကကြီးအတွက် အလှဆင်သော၊ အာဟာရကို ပေးသော၊ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကိုဖြစ်စေသော ပတ်ဝန်းကျင် အရာများအားလုံး ပျက်ပြုန်းကုန်ကြ တော့သည်။

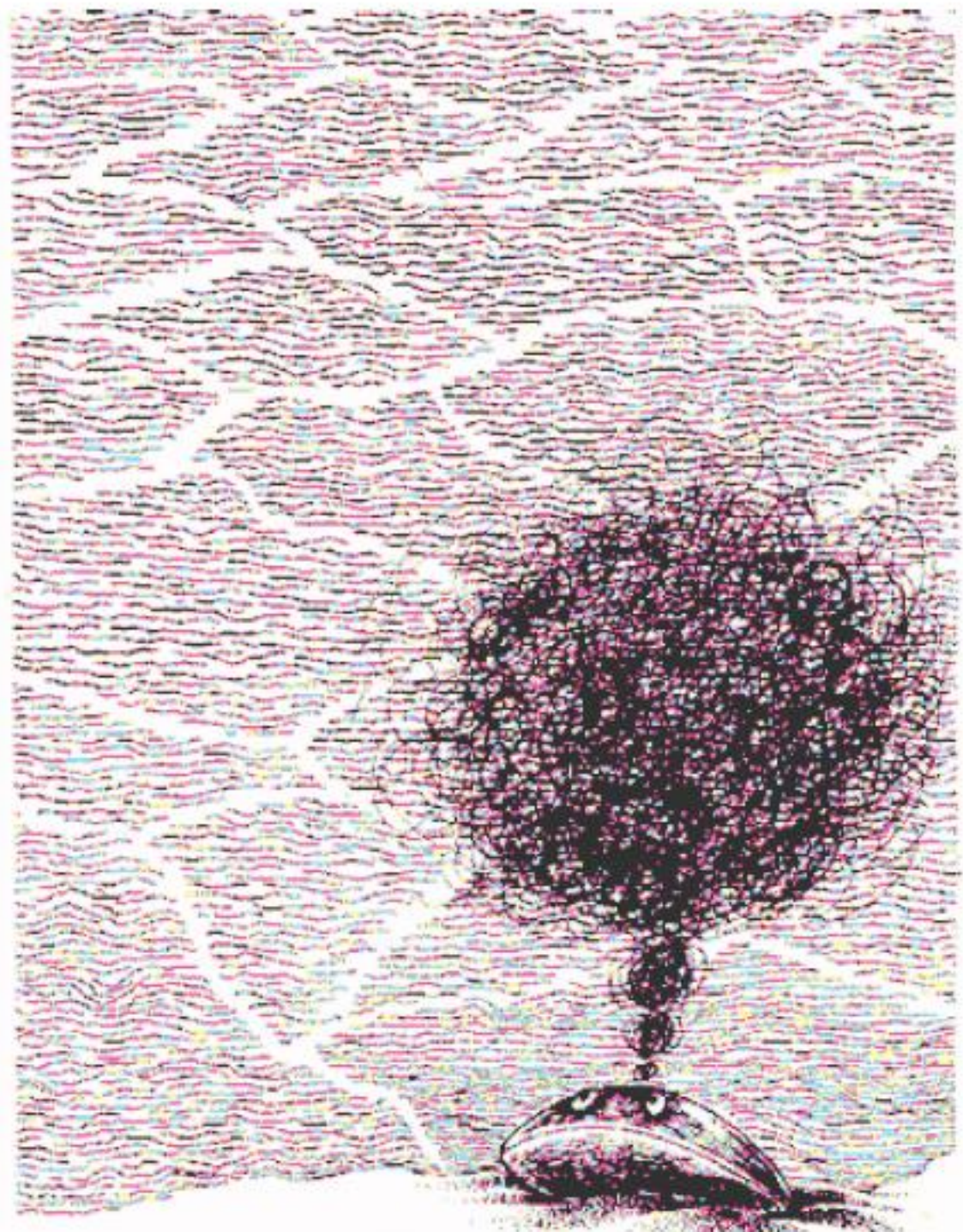
“ဒီလိုသေလောက်တဲ့ အဆိပ်ဒဏ်ကို ဘယ်အရာက ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ နောက်ထပ် သက်ရှိ အသစ်တွေ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ထွန်းလာနိုင်ပါတော့မလဲ၊ ကျီးတိုးကျဲတဲ့ သစ်တောကြီးအတွင်းမှာ လေပြင်း တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေတဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ငါ ဘာကြောင့်အသက်ရှင်နေနိုင်ပါတော့မလဲ” ဟူသောအတွေးဖြင့် ကန်ကိုသည် မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီး၏ ထိပ်တွင်ရပ်ကာ သူ့အဖို့ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးနေသောအဖြစ်ကို တွေးမိလျက်ရှိနေလေသည်။ သူသည် နှုတ်သီးကိုဖွင့်လျက် နောက်ဆုံး ကန်တွက် ဆန္ဒပြုသည့် လေပြင်းရှိရာသို့ “ကော . . .” ဟု အော်ဟစ် ကြုံးဝါးမည်ကြံကာ ထ၍ ဟစ်လိုက်သည်။ ထိုအသံကား ထွက်မလာ။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ “ဟွန်း . . .” ဟူသော အသံခြောက်ကြီးသာ ထွက်လာလေသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့လည်ချောင်းထဲ၌ သူ့မျက်လုံး အရွယ်မျှရှိသော ကင်ဆာ အကျိတ်အလုံးတစ်ခု ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ထိုအလုံးသည် မကြာမီပင် သူ့လည်ပင်းကို ပိတ်ဆို့လျက် သူ့ကို အသက်ဇီဝိန် ချုပ်ငြိမ်းအောင် ပြုလုပ်ပေးဦး တော့မည်။

ကမာကောင်၏ ပန်ကြားချက်

ယနေ့လည်းပဲ လေပြင်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ လှိုင်းလုံးကြီးများ တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ကမာကောင်ငယ်တစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကမ်းစပ်သဲပြင်ကြားတွင် ကျွန်တော် လွတ်လပ်စွာ ဆော့ကစားလျက်နေပါသည်။ ကျေးဇူးပြု၍ မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက် ပျက်ပြယ်သွားသော ကမာကောင်တစ်ကောင်၏ အကြောင်းကို နားဆင်ကြည့်ပါ။ ထိုကမာကောင်မှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ပါသည်။ ပျက်ပြယ်သွားသော အိပ်မက်မှာ ကျွန်တော်၏ မြင်မက်လိုသော အိပ်မက်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ကမာတစ်ကောင်၏ တမ်းတချက်ဇာတ်လမ်းကို ဤသဲဖြူသောင်ကမ်းပေါ်တွင် လှိုင်းနှင့်လေတို့အကြား၌ပင် ဇာတ်စုံခင်းရပါတော့မည်။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် အားကျစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။ ကျွန်တော့်ဖခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ အဘိုးနည်းတူ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် တည်တည်တံ့တံ့ ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားလာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူသားတို့က သူတို့ကို ဖမ်းဆီးရမိသောအခါ၌ စိတ်တိုင်းကျ စားသုံးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဖုတ်ကင် ပြီးသား သူ့ကိုယ်ထဲမှအသားကို ကော်ထုတ်၍ စားသုံးရသည်မှာ မွေးမြူသောရနံ့ကို ရခဲ့ပါသည် ဟု ပြောကြပါသည်။ ဪ... ယခုတော့ ထိုအချိန်မျိုးကို ကျော်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ကမာသားကို အရသာရှိရှိ စားသုံးရသည်ဟု ဆိုနိုင်သော ခေတ်ကာလလည်း အတိတ်တွင် ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ အေးနေကျ မအေးဘဲ သိသိသာသာ ပူနွေးလှသော ပင်လယ်ရေကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိ ရိုက်ခတ် ပြီးကတည်းက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ပျက်ပုံတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့လာရပါသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့၏ကမ်းစပ် ကုန်းရိုးတစ်လျှောက်၌ စာတန်းပါသော ဆိုင်းဘုတ်တွေ အစီအရီ စိုက်ထောင်ထားသည်ကို တွေ့နိုင်ကြသည်။ ထိုစာသားများမှာ “ဖြတ်သန်း မသွားရ”၊ “အန္တရာယ်ရှိသည်။ အနီးသို့ မလာရ” ဟူသောစာမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ကွန်ကရစ်နှင့် တည်ဆောက်ထားသော မီးခိုးရောင် လှိုင်းကာအုတ်တန်း ညိုညိုကြီးများလည်း ကမ်းရိုးအထက်နှင့်အောက် မျက်စိတစ်ဆုံးဖြစ်ပါတော့သည်။

Plea from the Would-be Baked Clam

မြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း ဤဒေသတွင် အဏုမြူစက်ရုံတစ်ခု လာ၍ ဆောက်လုပ်ပြီး ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ကမာကောင်တွေ၏ဘဝမှာ ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။ မြို့ထဲ၌ လျှပ်စစ် စွမ်းအား ပိုမိုရရှိ၍ လမ်းသစ်များ၊ ဈေးသစ်များ ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့လျှင် လူတွေ၏ဘဝမှာ အဘက်ဘက်က တိုးတက် အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟူသော သူတို့၏အပြောမှာလည်း မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း ပင်လယ်စပ်တွေနေရသော ကျွန်တော်တို့ ကမာကောင်များအတွက်ကား ဘယ်သို့ဖြစ်ပါမည်နည်း။ စက်ရုံ၏ အတွင်းပိုင်းကို အအေးဓာတ် ပေးရန် စုပ်ယူသွားသော ပင်လယ်ရေများကို ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာဝန်းကျင်သို့ ပြန်ပြီး စွန့်ထုတ်၍ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရေသန့်ရေအေး မဟုတ်တော့ပြန်ပေ။ ရေမှာ ပူနွေးလျက် ရှိပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံလည်း ပြောင်းလဲလျက်ရှိနေပါသည်။ ထိုရေသည် ရေတိမ်ကမ်းစပ်တွင် ရှင်သန်ပွားများရသော ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်လောက်သော အပြောင်း အလဲများကို ဖန်တီးပေးပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကမာများ၏ တင်ပြ လိုသော ပန်ကြားချက်ကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် လက်ခံပါရန် မေတ္တာရပ်ခံရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဘိုးများလက်ထက်က ပြောဖူးသော စကားတချို့ရှိပါသည်။ သူပြောသော အကြောင်းအရာမှာ သူတို့မျိုးဆက်က ကမာကောင်များ၏ နေထိုင်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော အဖြစ် အပျက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ လူတို့ဝမ်းခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ရသောခရီး ဖြစ်သည်။ ကမာသားသည် စားသုံးရသူတို့အဖို့ သူမတူအောင် အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ခံတွင်းတွေကြလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဘိုးနှင့် အဖေတို့မှာ လူတို့ခံတွင်းသို့ ဝင်ရသည် အချိန်၌ အနံ့အရသာ ပြည့်စုံစွာရှိခဲ့ကြောင်းပြောသည်ကို ကြားရဖူးပါသည်။

ယခုအခါ၌မူကား ကျွန်တော်တို့ကို စားသုံးလိုသူများ မရှိကြတော့ပါ။ ကလေးငယ်တစ်ဦးက ပင်လျှင် ကမ်းစပ်သဲသောင်ပေါ်၌ တွေ့ရသည့် ကမာတစ်ကောင်ကို ကောက်ယူရန် မဝံ့ရဲ တော့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဟု မေးလိုလျှင် မေးသင့်ပါသည်။ ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကိုပဲ ကြည့်စမ်းပါတော့။ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိရိုးရှိစဉ်အရွယ်ထက် သုံးဆမျှ ပိုကြီး နေပါသည်။ ထိုသို့ ကိုယ်ထည်ကြီးထွားနေသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းသောသဘော ရှိကြောင်း သိရှိနေကြသူ များပါသည်။ အကြောင်းမှာ စက်ရုံမှ စွန့်ထုတ်သော ပြန်ရေပူများတွင် ပါရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်ရှိလာသည့် ဓာတ်ပြာတစ်မျိုးက နူးညံ့သော ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွင်းသို့ စိမ့်ဝင်ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။ ဤအကြောင်းကို သိထားသူတို့အနက် မည်သူက ကမာကောင်၏ အသားကို မြိတ်ရေယှက်ရေ စားရဲပါတော့မည်နည်း။

ထိုစက်ရုံအထက် မိုးကောင်းကင်အရပ်၌လည်း လေထဲ၌ ကြမ္မာဆိုးတွေ ပါ၍လာသည်။ ပင်လယ်လေညင်းကို လေဟုန်စီးရင်း လှပစွာ ပျံသန်းလေ့ရှိသည့် ပင်လယ်စင်ယော်တို့မှာလည်း လေမှာပျံဝဲကြခြင်းမရှိတော့။ တောင်ပံကိုအုပ်လျက် ကျောက်ဆောင်စွန်းတွင် အငုံ့သား နားနေ ရင်းသာ အချိန်ကုန်ကြရသလို ရှိနေသည်။ ထိုအခြေအနေတွင် သက်ဆိုင်သူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် စက်ရုံခေါင်းတိုင်မှ ဘေးဖြစ်တတ်သော ပြာပူများကို မှုတ်ထုတ်နေကြပါ သနည်း။ ကျွန်တော် ရှင်းပြဖို့ လိုပါမည်လား။ ပင်လယ်ရေပူ၏ ဒဏ်ချက်သင့်ထားသော ကျွန်တော်တို့လို ကမာကောင်များကို ဖမ်းယူစားသုံးမိသောသူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် အခြေအနေ ပျက်ပြားကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ဟု တင်စားပြောဆိုရသည်မှာ အခြား မဟုတ်ပါ။ ကမာတို့မှာ ကမာခွံနှစ်ခုကြားတွင် ငုံ့ပိတ်လျက် လက်တွေ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တသီးတခြားရှိပြီး အပေါ်ယံအားဖြင့် အမူအရာ မပြသာဘဲ ငြိမ်သက်နေလေ့ရှိသည့်အဖြစ်ကို ဆိုလိုပါသည်။ ဤသူတို့မှာလည်း သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သို့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေမိသည်ကို မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်ကြ၍ ပါလော့။

ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာ သူတို့၏စိတ်ထဲတွင် ဘာတွေစဉ်းစားထားသည်၊ နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်မည်ဟူသည်ကို မစဉ်းစားတတ်ပါ။ သူတို့ပြုလိုရာကို ပြုကြပါစေတော့။ သို့သော် သူတို့မှ ပင်လယ်မှ ရနိုင်သော မည်သည့်သတ္တဝါကိုမှ စား၍ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ သူတို့တည်ထောင်သော အဏုမြူစက်ရုံမျိုးကို စတင်၍ တည်ဆောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၅၀ မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲ လျက်စီးလျက်ရှိပါပြီ။ ထိုအထဲတွင် လူတို့၏ သက်ရှင်နေထိုင်မှုကိုပါ ထိပါးလျက်ရှိလေပြီ။

လူတို့၏ စားကောင်းသောက်ဖွယ်အဖြစ် မီးမြှိုက် မီးကင်ထားသော ဟင်းလျာတစ်မျိုးမှာ ယခင်က ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုရမည့် ဒဏ္ဍာရီအလားဖြစ်ပေတော့မည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ ကျန်းမာသော ပုံမှန်ကမာတစ်ကောင်သာ ဖြစ်လိုက်ချင်တော့ဟု တမ်းတနေမိပါသည်။ ယခင် ယခင်များကမူ မီးကင်ထားသော ကမာကောင်၏အသားကို အရသာခံ စားသုံးနိုင်ဖို့ အချင်းချင်း အလှအယက်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုကမာကောင်မျိုး၏ သင်းယုံယုံ အနံ့အရသာ မည်သို့ရှိမည်ကို စဉ်းစား၍သာ ကြည့်စေချင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစား ကြည့်ဖေဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ ပန်ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရှိလှသော ကမာကောင်အဆက်ဆက်တွင် မျိုးပြတ်သွားခဲ့ရသော အမွေခံမျိုးဆက်တစ်ခု ဖြစ်ပါတော့သည်။

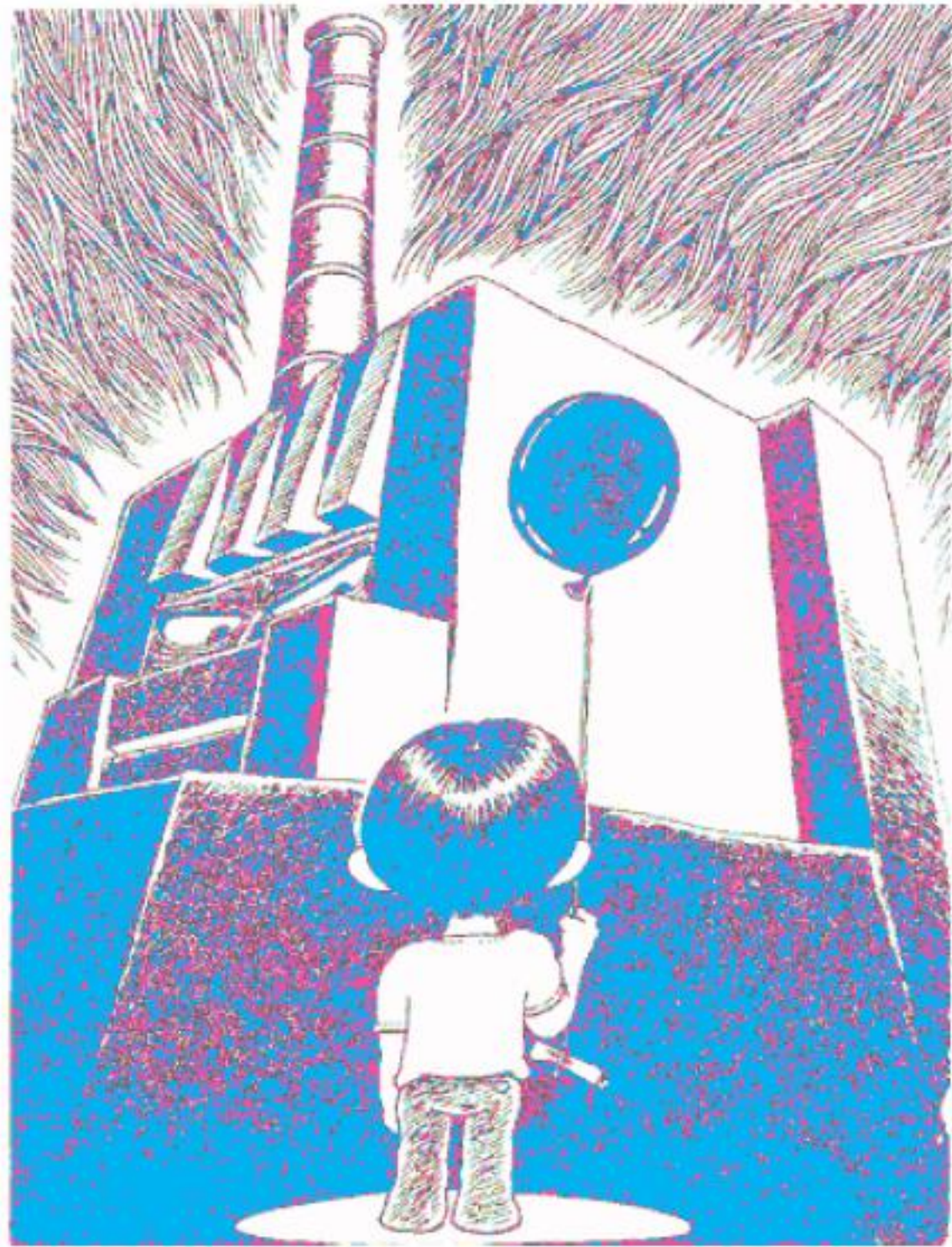
အနက်ရောင် ပူဖောင်းကလေးများ

ဆောင်းဥတု၏ ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ထက်ဆီက ဖြာကျလျက်ရှိသော နေရောင်ခြည်မှာ တောက်ပလှသည်။ ထင်းရှူးတောကိုဖြတ်ကာ တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည်ကလေးများနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ လှိုင်းခတ်သံများကလည်း စည်းနုရီအလိုက် သံစဉ်များသဖွယ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ယင်းသံစဉ်များကြားကပင် ကမ်းခြေတစ်နေရာရှိ နှုတ်ကလေးများက အသံပေါင်းစုံကြီးမှ တစ်ခုခု အော်သံကြီးကလည်း တစ်မှောင့်ဖြစ်သည်။ ယင်းအော်ပေါင်းစုံကြီးက အမြဲလိုထုတ်လုပ်လျက်ရှိသည့် အပူဒဏ်နှင့် အလင်းအားကို နေမင်းကြီးကပင် အံ့အားတသင့်ဖြစ်စရာ ရှိနေလေသည်။

သန့်စင်အေးမြသောလေပြည် ဆော့ကစားနေသည့် ထင်းရှူးတောအလယ်မှ လူကလေးတစ်ဦး ဖြတ်လျှောက်လာစဉ်၌ ဓာတ်ပေါင်းစုံကြီးမှာ ဘာမျှမထူးခြားဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အနားယူလျက်ရှိသည်။ လူကလေး၏ လက်တွင်း၌ အနက်ရောင် လေပူဖောင်းတစ်လုံးကို ကိုင်ဆွဲလာခဲ့သည်။ ပူဖောင်းကြီး၏အခြေ၌ စာလိပ် တစ်လိပ်ကို ချည်နှောင်ထားပြီး ပူဖောင်းကောင်းကင်သို့ လွှတ်တင် ပျံတက်သွားသည်နှင့် စာခေါက်မှာလည်း တစ်ပါတည်း ပါသွားလေသည်။ စာမှာ “ကောင်းကင်အဝေးမှ ဖေဖေသို့” ဟူ၍ တစ်နေရာရှိ ဖခင်သို့ လိပ်တင်ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်သောဖေဖေခင်ဗျား -

သားတို့ဆီကို ဖေဖေ ပြန်လာပါဦးမလား၊ ဒီနေ့တော့ လေထုသန့်စင်လှတဲ့ ဒီတော့ကြီးထဲကို သားတစ်ယောက်တည်းပဲ လာခဲ့ပြန်ပြီ။ ဒီအကုသိုလ်ဓာတ်ပေါင်းစုံကြီးမှာ ဖေဖေ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ ထင်ရတယ်နော်။ တကယ်တော့လဲ ဒီနေရာဟာ သားတို့လူသားတွေရဲ့ အိပ်မက်တွေ၊ နှလုံးသား မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ။ သိပ္ပံပညာခေတ်သစ်ရောက်လာလို့ ဖေဖေဂုဏ်ယူခဲ့တာတွေ၊ သားတို့ခေတ်ရဲ့ အနာဂတ် အိပ်မက်တွေကို အဖေ မျှော်တွေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့တာတွေကို မှတ်မိသေးရဲ့လား။

သားကတော့ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ကို သတိရနေပါတယ်။ သားလမ်းလျှောက်ခါစအရွယ်မှာ ဖေဖေဟာ ဖေဖေရဲ့ အကျမြူဓာတ်ပေါင်းဖိုလုပ်ငန်းက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ ဇယားတွေ၊ ပုံတွေကို ယူပြီး အိမ်မှာတောင် အလုပ်ယူလုပ်နေခဲ့တာလေ။ အထူးသဖြင့်တော့ “ခဲနိုင်ရည်အဆင့်” လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ပုံပြ ဂရပ်မျဉ်း ထူထူမည်းမည်းကြီးကိုပေါ့။ အဲဒီအဆင့်ဆိုတာရဲ့ တကယ့်အဓိပ္ပာယ်စစ်စစ်ကိုတော့ သားလည်း သေချာမစဉ်းစားမိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မျဉ်းကြောင်းဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်လိုထိုးထိုးတက်တက်လာတယ်ဆိုတာတော့ အာရုံစိုက် မိတယ်။ သားကိုယ်တိုင်လည်း ဒီသုံးနှစ်လောက်အတွင်းမှာ ၁၁၀ စင်တီမီတာကနေ ၁၄၀ လောက်ထိ အရပ်အမောင်း ထွားကျိုင်းလာခဲ့တာမို့ သားနဲ့ အဲဒီ ဇယားမျဉ်းကြောင်းလိုင်းနဲ့ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ပတ်သက်မှာပဲလို့ သားထင်နေမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဖေရယ် . . . အဲဒီလိုင်းတွေဟာ ဇယားပေါ်မှာ တစ်စတစ်စ ပိုပိုပြီး တိုးတက်နှုန်းမြင့်ပြီး များလာသလိုပဲလို့ သားထင်မိတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီဂရပ်လိုင်း ထူထူဟာ တစ်ဟုန်ထိုး ရောက်သွားပြီး ဇယားရဲ့ထိပ်ဆုံးက အမြင့်ဆုံးပြ မျဉ်းနီကိုတောင် ကျော်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ တစ်ပတ်လောက်လည်းကြာရော အဖေတို့ မျက်နှာထားတွေမှာ ပူပင်သောက ရှိနေပြီဆိုတာ ပေါ်လွင်လာတာပါပဲ။ ပြီးတော့ နံရံပေါ်က ဂရပ်ဇယားတွက်ကြီးကို အစိတ်စိတ် အမြှာမြှာ ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး ဖေဖေ အမှိုက်ခြင်းတောင်းထဲ ပစ်ချလိုက်တာ သားမှတ်မိ ပါတယ်။

ဖေဖေဟာ ပုံမှန်ပဲ နေ့စဉ်အလုပ်ခွင်ကိုသွား၊ အလုပ်ကို အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ဒဏ်ပိုပြီး အဖေရဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ပါးစပ်က သွေးတွေလျှံကျလာတာ လူတွေက ဆေးရုံကို တန်းတင်ပေးလိုက်ရတာ။ အဲဒီကတည်းက ဖေဖေ အိမ်ပြန်မလာခဲ့တော့တာပါပဲ။

နှစ်တွေကြာခဲ့ပေမယ့်လည်း အဖေရဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ အကျမြူဓာတ်ပေါင်းဖိုက ကျွန်တော် နေ့လယ်စာ သွားပိုရင်း သားကျောကို ချောသပ်ပြီး ရယ်မောပြောခဲ့တဲ့စကားလေးကို ယနေ့အထိ သားတော့ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိနေပါတယ်။

“သား အရွယ်ရောက်လို့ လုပ်ငန်းခွင် ရွေးချယ်ရင် နှုတ်ခမ်းနဲ့ အကျမြူဓာတ်ပေါင်းဖိုမှာ ဂရပ်မျဉ်း မည်းတွေဆွဲတဲ့ ဖေဖေလိုအလုပ်မျိုးကို မရွေးမိစေနဲ့ကွ၊ ဒီလိုစက်ရုံမျိုးဆို ဝေးဝေးသာရွာင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစက်ရုံကြီးနဲ့ဝေးဝေး တကယ့် မိုးထိုးအဆောက်အအုံကြီးမှာ ရုံးထိုင်ပြီး အချက်အလက် တွေကို စီစဉ်ခန့်ခွဲရမယ်၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ညွှန်ကြားရမယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ”

ခုအခါမှာတော့ သားသဘောပေါက်လာခဲ့တာတွေ ရှိပါပြီ ဖေဖေ။ အကျမြူနဲ့ ကစားရင် ကောင်းကင်မှာ မှီပွင့်တွေလို တိမ်တောင်တွေ ပေါ်ပေါက်ပြီး မျဉ်းအမည်းကြီးတွေလည်း ထိုးတက်လာတဲ့ ဒုက္ခကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေနဲ့ တိုင်းပြည်နိုင်ငံတွေရဲ့ အကြောင်းပေါ့။

ဖေဖေရေ . . . သားတစ်ယောက်တည်းအနေနဲ့တော့ ဒီမျဉ်းမည်းကြီးတွေ ရှည်လျား မြင့်တက်မလာအောင် တတ်စွမ်းသမျှ အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်း တားဆီးသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား တာကိုလည်း ဖေဖေသိစေချင်ပါတယ်။

လူလေးငါးစာမှာ ဤမျှသာဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းနဲ့ အကျမြူဓာတ်ပေါင်းဖို ထင်းရှူးတောထဲသို့ လာသူတစ်ဦးဦးက ဤစာကို တွေ့သွားပါစေ။ ထိုသူသည် သူ၏မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများကို ခေါ်လျက် ပူဖောင်းနက်ကလေးများကို ကောင်းကင်သို့ ဆက်လက်လွှင့်တင်ပေးနိုင်ပါစေဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ ထိုပူဖောင်းလေးများမှတစ်ဆင့် ဖေဖေ၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုကို လူကလေး အမြဲနာခံ လိုက်နာ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း ကောင်းကင်ဘုံက ချစ်သောဖေဖေ သိသွားပါစေ။

ထိုသို့ဆုတောင်း ရေရွတ်ရင်း လွတ်တင်လိုက်သည့် ပူဖောင်းလေးကို မိမိမြင်ကွင်းမှ ပျောက်သည်အထိ ကောင်းကင်ပြာသို့ မျက်စိတစ်ဆုံး လူကလေး စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ထင်းရှူးတောဆီမှ လျှောက်လှမ်းထွက်ခဲ့သည့် လူကလေး၏ ရင်ထဲမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို တွေ့ရသူတိုင်း မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူလျှောက်လှမ်းသွားပုံက တစ်နည်းတစ်ဖုံ အားတက်သရော ရှိနေသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ အကျမြူဓာတ်ပေါင်းဖိုကြီးကမူ သူ့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ယင်း၏ မရိုးနိုင်သည့် ပုံစံအတိုင်း အင်တိုက်အားတိုက် တစ်ခုစွဲအော်မြည်နေပေသည်။

ထိုအချိန်၌ မြို့ထဲရှိ မိုးထိုးအဆောက်အအုံကြီး၏ လေအေးစက်အခန်းတွင်းမှ အမှုဆောင် အရာရှိများကလည်း သူတို့၏ လုပ်ငန်းကြီး ပိုမိုအင်အားတိုးချဲ့ အားဖြည့်ထုတ်လုပ်နိုင်ရန် စီမံကိန်းချ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိနေကြလေသည်။

ကြောင်ကြီး ဘစ်တလာ

ကျွန်တော့်နာမည် “ဘစ်တလာ” ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သိက္ခာရှိသော ကြောင်တစ်ကောင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဤနာမည်ကို အလွန်နှစ်သက် ဂုဏ်ယူပါသည်။ ဤနာမည်မျိုး ကျွန်တော်တို့ကြောင်များထဲတွင် မကြားဖူးပါ။ များသောအားဖြင့် ကြောင်နာမည်များမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများ၏ နာမည်ကဲ့သို့ “ထာမား” သို့မဟုတ် “ဆတူရား” ဟူသော အမည်များဖြစ်သည်။ လူတွေက ကြောင်များကို ထိုနာမည်မျိုးသာပေးရန် စိတ်ကူးရမိတတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤအသက်အရွယ်အထိ ကြွက်တစ်ကောင်တလေကိုမှ မစားရဖူးပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံလို စားကောင်းသောက်ဖွယ် ပေါများသောနိုင်ငံတွင် မည်သူက ကြွက်ကိုစားဖို့ စဉ်းစားမိပါမည်နည်း။ ဒါပေမဲ့ ကြွက်ကလေးများမှာ ချစ်စရာကောင်းကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ခေါင်မိုးစွန်တွင် ပြေးလွှားနေတတ်ကြပြီး အပြစ်ကင်းသော ကျိုးကျိုးကြွပ်ကြွပ် အသံကလေးများကို ပြုနေတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ကြောင်တစ်ကောင်ဖြစ်နေသော်လည်း ကြွက်များကို စားမိရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ယခုအချိန်မျိုးမှာ ကြွက်တို့သည် လူတွေကပေးသော ကျွန်တော်တို့၏ ကြောင်စာများကိုစား၍ ဝဝလင်လင် နေနိုင်သောအကြောင်း ရှိနေပါသည်။

ဤသို့ဆိုနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်သခင်ဖြစ်သော “ချူဘေး” မှာ လူတစ်မျိုးဖြစ်၍ သူ့စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်သခင်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ချပေးသော ကြောင်စာကို ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်အား ကျွန်တော်ပေးကျွေးနေသည်ကို သူတွေ့သွားသည်။ ဒါကြောင့် သူက ကျွန်တော့်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲမှ လွတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ သစ်တောအစပ်၊ ပင်လယ်ဘေးနားတွင် ကိုယ့်ဘာသာ နေစရာအိမ်ကို အခြေချ၍ နေရတော့သည်။ ထိုနေရာမှာ အနုမြူဓာတ်အားစက်ရုံအနီးမှာဖြစ်သည်။

A Question from Bitler the Respectable Cat

အနုမြူစက်ရုံများမှာ လူတွေမဖို့ အခြားအရာများထက် တန်ဖိုးထားကြသည့်အရာများ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ထိုစက်ရုံတို့သာ စက်ရပ်သွားလျှင် မြို့တွင်းဒါသုအခါ ထွန်းညှိထားသော နီယွန်လျှပ်စစ်လမ်းများငြိမ်းသွားလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ထိုအချိန်၌လူတွေကို မိုးထိုးတိုက်ကြီးများ၏ အမြင့်သို့ ပို့ပေးလေ့ရှိသော ဓာတ်လှေကားများမှာလည်း ရပ်တန့်သွားလိမ့်မည်။ ထိုမျှမက လူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်များအတွင်း၌ သားငါးတို့ကို ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းထားသည့် ရေခဲသေတ္တာ တို့မှာ အလုပ်လုပ်တော့မည်အဟုတ်။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ အပုပ်နံ့တွေ လွင့်ပျံ့၍ ထွက်နေတော့မည်။

ဤသို့ဖြစ်မည်ကိစ္စများကို စဉ်းစားမိသူမှာ ဓာတ်အားပေးရုံ မန်နေဂျာကလွဲလျှင် အခြားသူ တစ်ဦး မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူသည် အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်အချိန်များတွင် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ တောစပ်မှ ဖြတ်သွားလေ့ရှိသဖြင့် သူ့နှုတ်မှ သီချင်းတကြော်ကြော်ကို အသံကုန်ဟစ်သွားလေ့ ရှိသည်ကို ကြားရလေ့ရှိသည်။ သူ့သီချင်းမှာ-

“တို့ အနုမြူစက်ရုံကြီး xx အရာရာကို လှုပ်ရှားစေခဲ့ပြီး xx ဒီစက်ရုံကြီးဟာ အားလုံးရဲ့ အခရာ xx မိခင်ပါ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အားလုံး ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေခဲ့ကြသည်။ မမျှော်လင့်သော တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ရပ် ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ကြွက်များသည် ဤကိစ္စ၌ အစကတည်းက ပါဝင်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။

ချစ်စရာကောင်းသည့် ထိုကြွက်ကလေးများသည် ဓာတ်အားပေးစက်ရုံအနီးရှိ သစ်တော မြေကွက်လပ်၌ တစ်ပုံတပင်ကြီးရှိနေသော စည်ပုံးကြီးများထဲမှ စည်အချို့ကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ကိုက်ဖောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစည်ပုံးများထဲမှ သူတို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးသော ပေါင်ဒါမှုန့် တစ်မျိုး ထွက်ကျလာသည်။ ထိုအမှုန့်များမှာ နူးညံ့လွန်းသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရဘဲ လေတိုက်၍ လွင့်ပါသွားတော့မှ မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအမှုန့်များသည် လေနှင့်အတူ ဝေဝေလွင့်လွင့်ပါး၍ သွားကြ၏။ ထိုအမှုန့်များ တောတွင် မြေပေါ်သို့ကျဆင်းသောအခါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကြွက်ကလေး “ထားမာ” နှင့် “ဆာကူရား” တို့၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လေသည်။

နေရောင်ခြည်တွင် ထိုအမှုန့်ကလေးများ အရောင်တလက်လက်ဖြင့် လွင့်ပါးလျက် ရှိသည်ကို “ဆာကူရား” တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုယ်ပေါ်သို့ကျလာသော အမှုန့်များကို လျှာဖြင့်

လျက်သည်။ ထို့နောက် ဖုန်မှုန့်များဖြင့် မျက်နှာနှင့်ကိုယ်ပေါ်တို့တွင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လိမ်းလိုက် တော့သည်။ လူတို့သည် ပြောင်ပြောင်လက်လက်အရာများကို တန်ဖိုးထားကြသည် မဟုတ် ပါလော။ သူ၏သခင်မ ဖြစ်သူများလည်း မျက်နှာကို အမှုန့်များလူးလေ့ရှိသည်ကို သူမကြာခဏ တွေ့ထားသည်။ သို့သော်လည်း “ဆာကူရား” အဖို့ မကြာမီပင် ဦးခေါင်းထက်မှ ဆံပင်များ ကျွတ်ကျသွားလေသည်။ နောက်တော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လှပသည့် အမွှေးအမှင်များမှာ လုံးလုံးမရှိ တော့ပေ။

အချိန်ရာသီတို့မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲသွားလျက်ရှိသည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီ၌ ကြောင်မကလေး “ဆာကူရား” တွင် ကြောင်ကလေးငါးကောင် ပေါက်လာသည်။ ကြောင် ပေါက်စကလေးများကို ဘူဇပတ်ပင်ကြီးအနီးမှ ထင်းရှူးခက်များအကြားတွင် အသိုက်ပြုလုပ်၍ ထားပေသည်။ သို့ရာတွင် မွေးလာသော ကြောင်ပေါက်ကလေးများမှာ မျက်စိနှစ်ကွင်းမပါဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်ကြီးမှာ သူ့ကြောင်ကလေးတို့၏ အမူအရာမပါသော မျက်ကွင်း များကိုကြည့်၍ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ ထိုကြောင်ကလေးများ လမ်းလျှောက် တတ်လာကြသောအခါ သူတို့သည် ကမ်းခြေဘက်သို့ မမြင်မကန်း စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်သွားမိ ကြပြီး ရေစပ်သို့ ဆင်းမိကာ ရေနစ်သေဆုံးကြရလေသည်။

ယခုအခါမှာ အသက်ရှည်နေသောကြောင်ဆို၍ ကျွန်တော်တစ်ကောင်တည်းသာ ရှိတော့ သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တောတွင်းရှိ သတ္တဝါများကို ထိုစည်ပုံးကြီးများနှင့် ဝေးဝေး ရှောင်ကွင်းကြရန် အော်ဟစ်သတိပေး ပြောကြားနေရသည်။ သို့သော် နောက်ထပ်မွေးလာသမျှ ကြွက်ကလေးများကား ထိုစည်များကို ကိုက်ဖဲ့ကြတုန်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်းက ကြွက်ငယ်တို့၏ အရွယ်အစားမှာ အဆမတန် ကြီးထွားလာသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဘာအကြောင်းကြောင့်ဟု မစဉ်းစားတတ်ပေ။ သူတို့အရွယ် ကြီးမားလာသောကြောင့် ကြောင်တို့မှာပင် ကြွက်ထက် သေးငယ်သောအရွယ် ဖြစ်သွားတော့သည်။ တစ်နေ့သောအခါတွင် ကြွက်တို့က ကြောင်တို့ နေရာတွင်ယူ၍ ကြောင်များကို တစ်လှည့်ခြိမ်းခြောက်ကြတော့မည်ကို စိုးရိမ်နေကြရလေသည်။

သိက္ခာရှိသော ကြောင်တစ်ကောင်ဖြစ်သည့် ကျွန်တော် “ဘစ်တလာ” က လူတွေကို မေးကြည့်ချင်နေမိပါသည်။ ထိုသံစည်ပုံးကြီးများတွင် ဘယ်လိုအရာဝတ္ထုများ ထည့်ထားခဲ့ကြ ပါလိမ့်ဟု ဖြစ်သည်။

သမုဒ္ဒရာအောက်မှ အတွေ့များ

ရေပင်လယ်အောက်မှ ကြမ်းပြင်သည် သမုဒ္ဒရာ၏ နက်ရှိုင်းသောနေရာတွင်ရှိသဖြင့် နေရောင်ခြည် ဟူ၍ လုံးလုံးမရောက်နိုင်သောနေရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာကြီးအကြောင်းကိုလည်း လူတွေ ကောင်းကောင်းသိကြလိမ့်မည် မထင်ပေ။ ကျွန်တော်အဖော်များနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို သင်္ဘောကြီးနှင့်တင်ပြီး နက်ရှိုင်းသော သမုဒ္ဒရာအလယ်သို့ သယ်ယူလာခဲ့သောအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ ပျော်ရွှင်၍မဆုံးနိုင်။ ထို့ကြောင့် သီချင်းသံပြိုင် သီဆို၍ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ပင်လယ်အနက်ထဲသို့ ပစ်ချဖို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့မှာ တောင်ထိပ်မှာ ဘဝစတင်ခဲ့သော ထုံးကျောက်တုံးများဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာလာရာ ခရီးအစမှာ ထရပ်ကား နောက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်၏။ ထိုကားသည် တောင်ပေါ်လမ်းကြမ်းတစ်ခုကို ကွေ့ပတ်၍မောင်းပြီး နျူကလီးယားစက်ရုံတစ်ခုသို့ရောက်သည်။ ထိုစက်ရုံရှေ့တွင် ရောင်စုံစာတန်းကြီးတစ်ခု ရေးသားထားသည်။ စာမှာ “အလင်းရောင်၊ စွမ်းအင်နှင့် ဓာတ်အားတို့ ပြည်သူများအတွက်” ဟူ၍ စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ရေးသားထားပြီး ထိုစာတန်းကြီးက စက်ရုံတံခါးပေါက်ဝတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မကြာမီ သိလာရသည်မှာ လူတို့လိုချင်သော ဓာတ်အားစွမ်းအင်ထဲမှ သေမင်းတမန်ပြာများ ထွက်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပြာများသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မသိဖူး၊ မကြုံဖူးသော မီးလျှံကြောင့်၊ အပူကြောင့် ပေါ်ထွက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုပြာဆိုးများ မပျံ့နှံ့အောင် တားဆီးထားရေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိုပြာဆိုးများကို ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ကျောက်တုံးများထဲတွင် ထွင်းဖောက်၍ထည့်ပြီး ဓာတ်အားပေးရုံအောက် မြေအောက်ခန်းအနက်၌ အများအပြား သိမ်းဆည်း၍ထားသည်။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာလာသောအခါ ထိုနေရာမှာ ပြည့်လျှံသွားပြီး ကျောက်တုံးသေတ္တာများကိုထားရန် နေရာသစ် ရှာရတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျောက်တုံး

သေတ္တာကြီးများသည် ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ စတင်၍ ခရီးထွက်လာကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုလုပ်မည်၊ ဘယ်နေရာမှာထားမည်ကို မည်သူမျှ အတပ်မပြောနိုင်ပါ။

ပထမတော့ ကြည်နူးနှစ်သက်စရာကောင်းသည်။ အသံဗလံမရှိ တိတ်ဆိတ်နေသော ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အောက်၌ ရောက်ရှိသွားရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့လို ကျောက်သေတ္တာကြီးတွေ အရေအတွက် ပွားများလာလေသည်။ ရေပြင် အထက်မှာရှိသော လူတို့က ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အောက်တွင် ပြာအိုးကျောက်တုံးကြီးတွေ မည်မျှ ရောက်နေကြပြီကို ဂရုထားမိကြပုံမပေါ်ပါ။ ပင်လယ်ရေအနက်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့အဖော် ကျောက်အိုးကြီးတွေ တစ်ခုပေါ်တစ်ခုဆင့်ပြီး ကျလာကြသည်။ ခဏတဖြုတ်အားဖြင့် ပျော်စရာပင်ကောင်းနေသည်။ ကျွမ်းထိုးလေ့ကျင့်ပြီး ဆင်းလာရသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ကျောက်အိုးကြီးများ အနီးဝန်းကျင် အကြိုအကြားတွင်လာ၍ သိုက်မြုံ့ကြသည်။ အထပ်ထပ်ဆင့်ထားသော ပိရမစ်ပုံစံကျောက်အိုးတို့ဝန်းကျင်၌ ကူးလူးသွားလာနေကြသည်။ ပျော်ရွှင်ရယ်မောလျက် တေးသံပြု လှုပ်ရှားနေကြသည်။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့သောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့ရေအောက်ရှိ အရာအားလုံးတို့အတွက် အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အလားတူ ကျောက်သေတ္တာအိုးများ အက်ကွဲစပြုလာသည်။ အချို့မှာ ရုတ်တရက် ပွင့်ကွဲ၍ထွက်လေသည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ကို သိဖို့မခက်ခဲပါ။ ယခုကဲ့သို့ ပင်လယ်ကြမ်းပြင် ရေအနက်အောက်တွင် ဖိအား အလွန်များသည်။ အပေါ်မှ ရေတန်ချိန်ပေါင်းများစွာရှိနေသော ဖိအားမှာ အလွန်ပြင်းထန် သည်။ ထိုနေ့ရက်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ နောက်ထပ် တောင်ပုံရာပုံကြီး တစ်ပုံပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းမှာ ငါးသေများ၏အပုံကြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်သေတ္တာအိုးများမှ စိမ့်ယိုထွက်သော သေမင်းပြာများသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသော အဆိပ်ပြာများမှာ ပြင်းထန်လှပါတကား။ ငါးကလေးများသည် ပါးစပ်များကို ဖွင့်ကာပိတ်ကာ နေ့စဉ်ကူးခတ် သွားလာနေကြရာမှ ရေထဲတွင် သေဆုံး၍ ပြုတ်ကျကာ အပုံကြီး ဖြစ်လာသည်။ ငါးသေများသည် ပုပ်အဲ့၍နေတော့သည်။ လူတွေမှာ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မသိကြ။ သူတို့သည် ကျောက်သေတ္တာအိုးကြီးများကို သင်္ဘောကြီးများနှင့် သယ်ဆောင်၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ယူလာကာ ပစ်ချပစ်ချနေကြသည်။ ကျောက်သေတ္တာကြီးများမှာ လူသူမမြင် ရသော ရေအောက်သို့ မြုပ်ဆင်းပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်း

နက်ရှိုင်းလှသည် မှန်ပါ၏။ ငါးများအဖို့မှာမူကား “အို . . . ဘယ်သူတွေများ ဒီပင်လယ်ပြင်ကြီး ကို ပျက်စီးအောင်လုပ်ခဲ့ကြပါလိမ့်” ဟု အုပ်လိုက် ရင်ပေါင်တန်း အော်ဟစ်ကာ မတတ်သာသည့် အဆုံး ကျောက်သေတ္တာကြီးများကို ဦးခေါင်းဖြင့် ဝင်ဆောင့်ကြသည်။ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေး များမှာ ကျောက်သေတ္တာအိုးကြီးများနှင့် ဆောင့်မိ၍ ကျေပျက်ကာ လွင့်စင်ထွက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။ ဤရွှေခင်းကို မျက်စိအောက်တွင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြင်တွေ့နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝ စတင်ခဲ့ရာ မြင့်မားခြောက်သွေ့သော တောင်ထိပ်သို့ ပြန်ရောက်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု မတွေးတောဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ ဤသို့ရှိစဉ် အချိန်ရာသီတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်။ သည်နေရာမှာတော့ အဖြစ်အပျက်တို့မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဤအတိုင်းပင်။ ရေအောက်သို့ ကျောက်သေတ္တာအိုးကြီးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျဆင်းလာသည်နှင့်အမျှ ကျောက်အိုးကြီးများ တောင်လိုပုံလျက်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် အနီးအနားရှိ ငါးများ ကြားလောက်အောင် အော်၍ပြောမိသည်။ “အို . . . မိတ်ဆွေတို့၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မတင်ကြ ပါနဲ့” ဟု အော်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့ မကြားလေသလားမသိ။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့သည် ကျွန်တော့် စကားကို မယုံကြည်လေသလားမသိ။ သူတို့ကိုယ်လုံးကလေးများကို ကျွန်တော်တို့လို ကျောက်သေတ္တာကြီးများဆီသို့ ပြေး၍ဆောင့်ရင်း သေဆုံးတုန်ကြသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ရင်နာရသည်။

ဧကလီးယားစက်ရုံကြီးကား ပူလောင်ပြင်းပြသော သူ့ဝမ်းခေါင်းကြီးထဲမှ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်သံပြုနေသည်။ ယနေ့တိုင်လည်း ထိုစက်ရုံကြီးမှ ယုံနိုင်စရာမရှိသော အပူဓာတ်နှင့် အလင်းရောင်တို့ကို ထုတ်ပေးလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင် ငါးသေကောင်များ ထွက်အောင်လည်း ဖန်တီးလျက်ရှိလေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော သန္တာကျောက်ကျွန်း

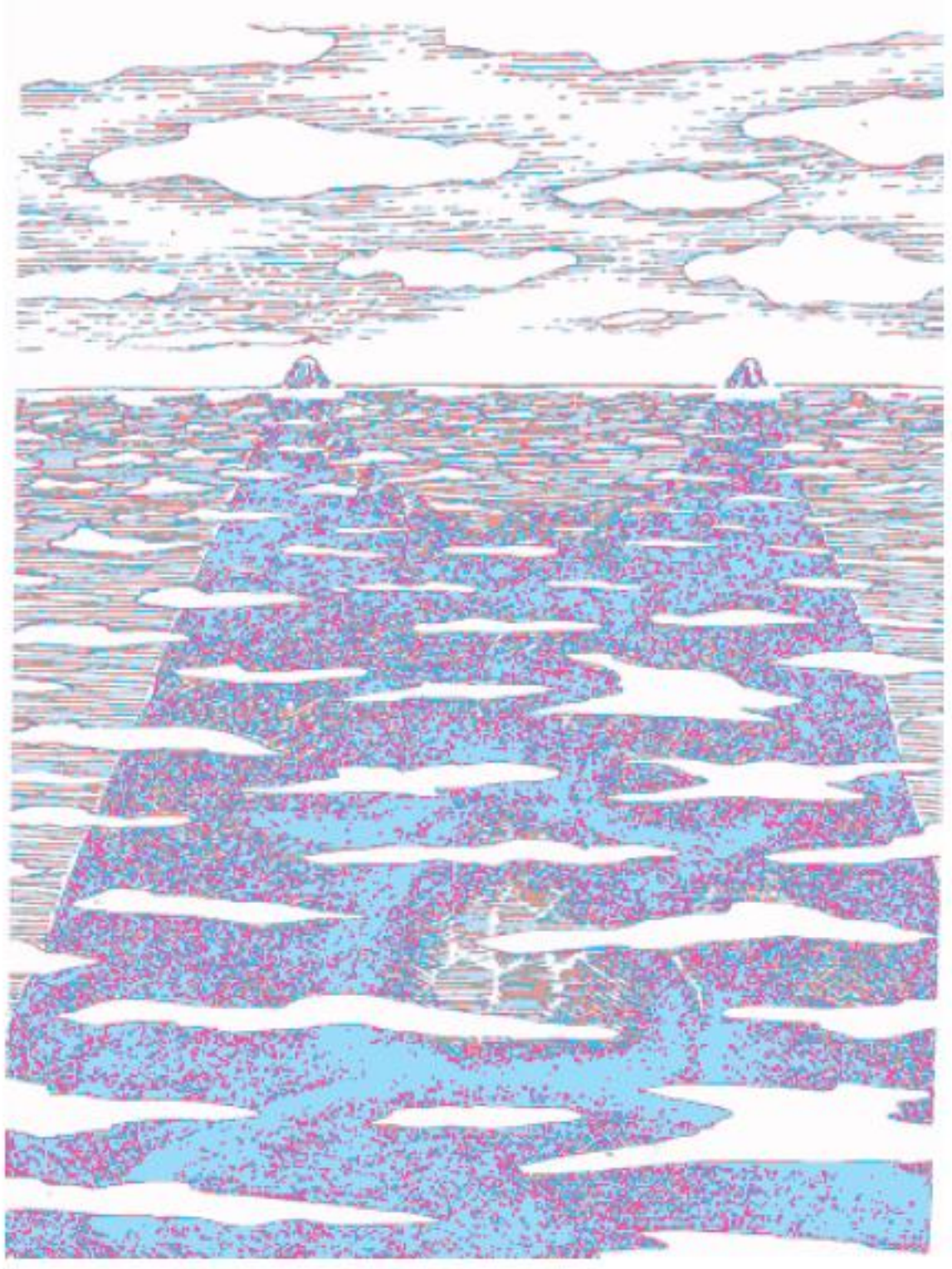
“စစ်အေးကာလအချိန်လဲ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ၊ ဒီတော့ နောက်ကို အဏုမြူစမ်းသပ်မှုတွေ မပြုလုပ် တော့ပါဘူးလို့ အချင်းချင်း သဘောတူကြဖို့ မကောင်းဘူးလား၊ တကယ်ဆိုရင် ဒီလို စမ်းသပ်မှု များဟာ လူတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုရော၊ တခြားသက်ရှိတွေကိုရော အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ နေရာတကာမှာရှိနိုင်တဲ့ ကလေးတွေအားလုံးရဲ့ မျှော်မှန်းချက်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေလဲ ပျက်သုဉ်းသွားနိုင်ပါတယ်”

တစ်နေရာမှ တိုးညှင်းသော အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ ထိုအသံသည် တောင်ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာဒေသအတွင်း၌ တီးတိုးသံအဖြစ် မကြာမီ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ထိုဒေသတွင် အဏုမြူ စမ်းသပ်မှုအားလုံးကို လူသားတို့ ရပ်ဆိုင်းရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ဤသတင်းကို ကြားရသောကြောင့် ပစ်ဖိတ်ဒေသတွင်းရှိ သန္တာကျောက်တန်းကြီး တစ်ဝိုက်တွင် မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။ ပင်လယ်အောက် တွင် ရောင်စုံဖြာသော ငါးများနှင့် အခြားရေသတ္တဝါများအပြင် ရေမှော်အမျိုးမျိုးတို့ပင်လျှင် စကားဖြင့် ပြော၍မဖြစ်နိုင်သော်လည်း ပျော်ရွှင်သွားကြ၏။ သူတို့၏ ပျော်ရွှင်အားရမှုကို ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ နေရသော လူသားတို့က ကြားသိသော်လည်း စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံ မပြကြပေ။

သန္တာကျောက်ခက် အစုအဝေးတစ်ခုက “အင်း . . . ခုလိုဆိုရင်တော့ အခု ဥထားတဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဥကလေးတွေဟာ အနှောင့်အယှက်မရှိ ပေါက်နိုင်တော့မှာပဲထင်တယ်” ဟု သက်ပြင်းကိုချသည်။

အယ်နီမုန်း ငါးရစ်ကလေးတစ်ကောင်သည် ရေမှော်များအကြားမှ ကူးခတ်လာပြီးလျှင် သန္တာကျောက်တန်းဘေး၌ ကပ်တွယ်လျက် -

“ဒီသန္တာကျောက်တန်းဟာ အလွန်လှတဲ့နေရာပဲ။ နေဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ နေရာကြီးပေါ့။ အခုဆိုရင် အဏုမြူဖောက်ခွဲ စမ်းသပ်မှုတွေ ဆက်မလုပ်တော့ဘူးဆိုတော့ ပင်လယ်ဟာ ရေအောက်က သုခဘုံကြီးတစ်ခု ပြန်ဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အောက် ရေအနက်မှ နှုတ်သီးတပြင်ပြင်နှင့် တက်လာသော ငါးရှဉ့် တစ်ကောင်က သန္တာကျောက်ဆောင်နားသို့ ရောက်လာပြန်သည်။

“အောင်မယ်လေး . . . ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးကို ကျသွားတာပဲ။ ငါခံစားရတဲ့ ရောဂါတွေလဲ ပျောက်ကင်း သက်သာတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ဖောက်ခွဲစမ်းသပ်မှုတွေ မကြာခဏ လာလုပ်နေကြတော့ တို့မှာ ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြစ်ကြ ရတယ်။ ရှေ့အဖို့တော့ ငါတို့မှာ ဒီဒုက္ခတွေ ငြိမ်းပါပြီလေ”

ရေဘဝတစ်ကောင်သည် မျက်နှာက တတ်သိသော ဆရာသမားပုံစံမျိုးဖြင့် ရေပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၍ သူ့ကိုယ်မှ အနက်ရောင်အရည်များကို စွန့်ထုတ်ရင်းက အတွေးစဉ်မပြတ် ရှိလာပုံ ရသည်။

“ကိုင်း . . . စစ်အေးတိုက်ပွဲကာလဆိုတာဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ကြေညာလိုက်ပြီပဲ။ လက်နက်စမ်းသပ် ဖောက်ခွဲမှုအကြောင်းတွေလဲ အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ပါလိမ့်မယ်။ အင်း . . . တကယ်မှ သူတို့ အပြောနဲ့အလုပ် ညီပါ့မလား” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

အရောင်လွင်လွင်နှင့် အစင်းကျားကျား ငါးကလေးတစ်ကောင်မှာ သန္တာကျောက်ဆောင် များအတွင်း၌ အေးအေးလူလူ သွားလာကူးခတ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့နှုတ်ခမ်းကလေးများမှာ ကျေးဇူးစကား ဆိုနေသကဲ့သို့ရှိတော့သည်။ တကယ်တမ်းသာဆိုလျှင် ဤသန္တာကျောက်တန်းကို မိမိတို့ ခိုခုံရာဒေသအဖြစ် သဘောထားကြသူအားလုံးပင် ကုန်းပေါ်မှလူတွေက ကမ္ဘာ့အရေး တင်းမာမှု လျော့ပါးသွားမည်အတွက် ဝမ်းသာ၍ ပျော်ပွဲဆင်နွှဲကြခြင်းထက် ပို၍ပင် ဝမ်းသာကြ မည်သာဖြစ်သည်။

ယခုလိုဆိုလျှင် အဓိပ္ပာယ် မည်သို့သက်ရောက်ပါသနည်း၊ စစ်အေးကာလဟူသောအချိန် ပြီးဆုံးခြင်းပေလား၊ ဖောက်ခွဲစမ်းသပ်မှုများ မရှိတော့ပြီလား၊ တကယ်တမ်းပေပဲလား၊ အမှန် တကယ် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား ဟူ၍ မေးစရာတွေ ရှိနေလေသည်။

ရေသတ္တဝါအပေါင်းတို့ . . . လူသားတို့ဆိုသည်မှာ သင်တို့ထင်မြင်သလို အပြောင်း အလဲကို အလွယ်တကူ သဘောပေါက်တတ်ကြသည်မဟုတ်။ အဏုမြူဆိုသော ကစားစရာကဲ့သို့ ပစ္စည်းကို ရပြီဆိုလျှင် သူတို့မှာ အလွယ်နှင့် လက်လွှတ်ကြမည်မထင်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် ရှိသော သက်ရှိများစွာတို့အနက် လူသားဟူသည်တို့မှာ သဘာဝလောကကြီး၏ အခြားသော သားသမီးများနှင့် ခပ်ခွာခွာနေလေ့ရှိကြပြီး သူတို့မောဟနောက်သို့ လိုက်လိုကြသည်သာ ဖြစ်သည်ကို သတိထားကြဖို့ပင်။

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာပိုင်းတွင် အားထားမှီခိုကြရသော ပလင်ကတန် ရေမှော်မှသည် ဝေလ ငါးကြီးများအထိ သတ္တဝါမျိုးစုံတို့ ဆုတောင်း၍မှ မပြီးဆုံးသေးမီ ဥရောပတိုက်တစ်နေရာရှိ အထိမ်းအမှတ်ဗိမာန် မုခ်ဦးတစ်ခု၏ထိပ်တွင် လူတစ်ဦးသည် ဝိုင်အရက်ဖန်ခွက်ကို လက်က မြှောက်၍ အောင်ပွဲအတွက် ဆန္ဒပြုလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဖောက်ခွဲစမ်းသပ်မှုများကို ပြန်လည်စတင်ရန် တယ်လီဖုန်းဖြင့် အမိန့်ပေးလျက်ရှိလေသည်။

“ဗလုံး . . .”

ကမ္ဘာမြေပြင်၏ အခြားတစ်ဖက်၌ သမုဒ္ဒရာသည် လှိုင်းတံပိုး ကြွရွ၍ မြည်ဟည်းသွား၏။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ရေအောက်မှ လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများ လုံး၍တက်လာစဉ်၌ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း ဒေါသစိတ်များ လွှမ်း၍ သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းကာလမှာပင် သဲကန္တာရအစပ်တွင်ရှိသော ဒေသတစ်ခု၌ ခန့်ငြားသည့် ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသူတစ်ဦးသည် ဆန်ဖြူအရက်တစ်ခွက်ကို သောက်ရင်း အဏုမြူ ဖောက်ခွဲမှုကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ညွှန်ကြား နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုစဉ်၌ပင် သဲကန္တာရ၏ ငြိမ်သက်ခြင်းမှာ ပျက်ပြား၍ သွားလေသည်။

“ဗလုံး . . . ဗလုံး . . . ဗလုံး”

မိုးကောင်းကင်အထက် လေထုလွှာထဲမှ ကြည့်လျှင် စိမ်းပြာပြာ သန္တာကျွန်းသည် တောင်ပင်လယ်အရပ်၌ စိမ်းလန်းတောက်ပမြဲ တောက်ပနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် သန္တာကျွန်းတစ်ခု၌ လွမ်းမောဆွေးမြည့်ဖွယ် တစ်ပြင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်နေသည်ကိုမူ လူတို့ ဝရုထားမိပါလေစွ။

ကျောက်တိုက်ကြီး

ကမ္ဘာသုံး နှစ် ၃၀၀၀ ပြည့်နှစ်၏ တစ်ရက်သောနေ့၌ ကျယ်ဝန်းသော ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ အေးစက်သော လေတစ်သုတ် ဖြတ်၍ တိုက်ခတ်သွားသည်။ ဤဖုန်းဆိုးမြေပြင်၏ အလယ်၌ နံနက်နေရောင်တွင် ပြောင်လက်လျက်ရှိသော ကျောက်တိုက်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ထိုကျောက်သေတ္တာပုံစံ အဆောက်အအုံကြီး၏ မနီးမဝေး အရိပ်ကျရာဘက်အရပ်တွင် လူယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် လူငယ်ကလေးတစ်ဦးတို့သည် ထိုကျောက်တိုက်ကြီးကို ညွှန်ပြရင်းက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် စကားပြောလျက်ရှိသည်။

ယောက်ျားကြီးက “ဒီအထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုက်ကြီးဟာ ဘာအတွက် ဆောက်ထားခဲ့တာလဲ ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သိစရာအကြောင်းမရှိဖို့ များပေမယ့် သူ့နံရံမှာ ထွင်းကပ်ထားတဲ့ ကမ္ပည်းစာလုံးတွေကို ငါအဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်လို့ ရထားတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဒီစာလုံးတွေဟာ အနောက်ကမ္ဘာခြမ်းမှာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော်က သုံးစွဲခဲ့တဲ့ အက္ခရာတွေနဲ့ ရေးထားတာပဲ။ ရေးထားတဲ့စာလုံးက . . . အင်း . . . အဲဒီစာလုံးရဲ့အထက်က ကြိတ်ပုံ သင်္ကေတကတော့ အဏုမြူစွမ်းအားကို တစ်ကမ္ဘာလုံးသုံးတဲ့ သင်္ကေတပါပဲ။ အဲဒီစွမ်းအင်အကြောင်းနဲ့ ၂၀၅၀ ပြည့်နှစ်မှာ ကမ္ဘာကြီးကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်လို့ တို့သိထားတာပဲ”

ထိုစကားကို ပြောပြီး၍ မကြာမီပင် သူတို့နှစ်ဦးသည် အာကာသယာဉ်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ပြီး လေထဲသို့ ပျံတက်သွားတော့သည်။ သူတို့စီးနင်းလာသော ယာဉ်သည် ထိုဖုန်းဆိုးတောကြီး၏ အထက်တွင် ပျံပဲပြီးနောက် အရှိန်အဟုန်ဖွင့်၍ ပျံတက်သွားရာ ကောင်းတင်တွင် တိမ်တိုက်တို့၏ဟိုဘက်သို့ ရောက်ရှိပျောက်ကွက်သွားလေသည်။

“ဟူး . . . ကံသီပေလို့ နည်းနည်းလေး လိုတော့တယ်၊ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ရတဲ့ စိတ်ပျက်စရာအဖြစ်ပါပဲ။ ငါတို့ရောက်ခဲ့တာ နာမည်ဆိုးနဲ့ သတင်းကြီးခဲ့တဲ့ ချာနီဘီးလ် အဏုမြူစွမ်းအင်စက်ရုံကြီးပေါ့ကွ၊ တကယ်တော့ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ဒီလို အင်တေကျောက်ဂူကြီးတွေ ဒါလောက်များများ ပြန့်ကျဲနေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ငါတို့ ဘယ်လိုကြံပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ”

Sarcophagus

ထိုအချိန်၌ အရှိန်ဖြင့် ဝေးရာသို့ ခရီးနှင်လျက်ရှိသော အာကာသယာဉ်၏ ပြတင်းမှနေ၍ လူငယ်ကလေးသည် အစိမ်းရောင်ရှိသော ကမ္ဘာမြေကြီးကို မှန်ပျံဖြင့် မြင်ရသည်အထိ ကြည့်နေပြီးနောက် “အဖေရယ် . . . အဲဒီကျောက်ဂူကြီးတွေဟာ ဘာတွေလဲဟင်” ဟူ၍ မေးလိုက်သည်။

“သားရယ် . . . အဲဒါ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့ ၂၀၅၀ ပြည့်နှစ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလို့ အဖေတော့ထင်တယ်၊ အသေးစိတ်ကိုတော့ အဖေလဲ ပြောမပြတတ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အာကာသယာဉ်ထဲမှာပါတဲ့ ကွန်ပျူတာစက်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲက သိရတဲ့ အချက်အလက်တွေထဲက ဆိုရင်တော့ အဲဒီမှာ အကြာကြီး ကပ်ဒုက္ခနဲ့ ကြုံခဲ့ကြတာ၊ ဗရုတ်သုက္ခ အပျက်အစီးတွေ၊ တစ်ပြင်လို တိတ်ဆိတ်သွားတာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ တွေးကြည့်ရတယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားအရာမှာတည်တဲ့ ရှေးကလူကြီးတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်က အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ နျူကလီးယားစက်ရုံကြီးတွေကို ကမ္ဘာအနှံ့မှာ ဆောက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီစက်ရုံကြီးတွေကို အုပ်ချုပ်စီမံဖို့ကိုလဲ လုပ်ငန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ရာမှာ စိတ်ခံစားမှု အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ ရှိဘော့ ကွန်ပျူတာယန္တရားရုပ်တွေကို တာဝန်ပေးခဲ့ကြတယ်”

“ဟင် . . . အသည်းနှလုံး ခံစားချက်မရှိတဲ့ ကွန်ပျူတာရုပ်တွေ၊ ဟုတ်လားအဖေ”

“အမှန်ပဲပေါ့သားရဲ့၊ အဲဒီတုန်းကတော့ လူတွေဟာ ရှိတဲ့ကွန်ပျူတာလို့ခေါ်တဲ့ ယန္တရားလုပ်သား ကွန်ပျူတာတွေကိုမှ မခိုင်းနိုင်ရင် သူတို့သုံးဖို့ရာ ဓာတ်အားစွမ်းအင် လုံလုံလောက်လောက် ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ အတွေးတိမ်ခဲ့ကြတာ”

“တကယ်လား အဖေ၊ စွမ်းအင်ဆိုတာ အကန့်အသတ်မရှိ သုံးချင်ရင် ရနေပြီဆိုတာ အခုဆိုရင် လူတိုင်းသိကြတာပဲ၊ သဘာဝလောကကြီးက အရာရာကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်စွမ်း ရှိနေတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“မှန်တာပေါ့ သားရယ် . . . အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက ဒီလိုဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းကို လူတွေမသိကြတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ သူတို့ဟာ စီးပွားရေး နည်းစနစ်များ ထူထောင်ဖို့နဲ့ နိုင်ငံရေးစနစ် ဖွဲ့စည်းပုံများ ထူထောင်ဖို့ကိုသာ စိတ်စောပြီး လုံးပမ်းနေခဲ့ကြတာဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်ရင်းက သဘာဝတရားကြီးရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ လူ့စိတ်ကောင်း ဆန္ဒကောင်းတွေကို သူတို့ လုပ်ငန်းတွေမှာ ထည့်မသုံးနိုင်ခဲ့ကြဘူး”

“ဖြစ်ရလေ အဖေရယ် . . . ဒီတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ ဘာဆက်ဖြစ်သွားလဲ”

“အင်း . . . ဆိုပါစို့ရဲ့၊ အထိမ်းအမှတ်ကျောက်သား တိုက်တာကြီးလို မင်းမြင်ခဲ့ရတဲ့ ကျောက်တိုက်ကြီးမျိုးတွေ အပြိုင်းအရိုင်း ပေါ်လာပြီးတော့ အဲဒီတိုက်သားကြီးများထဲမှာ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေအတွက် အင်မတန် အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့အရာတွေကို အလုပ်ပိတ်ပြီးထားခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလိုကျောက်တိုက်ကြီးမျိုးဟာ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုလို့ခေါ်တဲ့တိုင်းပြည်မှာ ပထမဆုံး ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာမှာပဲ ပထမဦးဆုံး ကွဲပေါက်မှုဖြစ်ပြီးတော့ အဏုမြူရောင်ခြည်တွေ ယိုစိမ့်ပြီးထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ လူတွေလဲ မမြင်ရတဲ့ ကြောက်စရာကိစ္စကြီးကို ရင်ဆိုင်ကြ ရတယ်။ ကွဲပေါက်ပြီးတော့ ထွက်လာတဲ့ ရေဒီယေးရှင်းရောင်ခြည်တွေ ပျံ့နှံ့သွားတဲ့အတွက် ကလေးတွေ၊ လူငယ်တွေဟာ သွေးရောဂါ၊ ကင်ဆာရောဂါတွေနဲ့ သေဆုံးကြရပြန်တယ်။ တိရစ္ဆာန် တွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ ပင်ငယ်တွေလဲ သေဆုံးကုန်ကြတယ်။ ဒီဒေသကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားတော့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒါလောက်များတဲ့ ကွန်တရိုလ်သေတ္တာတုံးကြီးတွေကို အတုံးအခဲအလိုက်လုပ်ပြီး ရောင်ခြည်မသင့်အောင် ပိတ်လှောင်ထားခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ ဒါတွေဟာ ကမ္ဘာမြေရဲ့ ကျောက်နဲ့ သံမဏိတလားကြီးတွေပေါ့”

“အိုး . . . အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်သွားလဲ အဖေ”

“နောက်တော့ မကြာခင်ပဲ ဂြိုဟ်ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာ ရပ်တည်ထားတဲ့ ဧျံကလီးယား စက်ရုံကြီးတွေလဲ ဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်တော့တာပါပဲ။ ဒီလို စိတ်မကောင်းစရာတွေဖြစ်ရတာ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ကိစ္စ သုံးရပ်ကြောင့်ပဲကွယ်။ ပထမအချက်ကတော့ ဒီစက်ရုံကထွက်တဲ့ပြာတွေ အကြောင်းကို မသိဘဲနဲ့ ပြာတွေ စွန့်ပစ္စည်းတွေ စည်းကမ်းမဲ့ထုတ်တာဖြစ်တယ်။ သတိပေးတာ ကိုတောင် မသိကျိုးကျွံပြုကြခဲ့ကြသေးတယ်။ ဒီလိုမသိတော့ လူမသိ သူမသိ မြေကြီးထဲတူးပြီး မြှုပ်လိုမြှုပ်၊ ပင်လယ်ထဲ ချလိုချ၊ လေထဲလွင့်ချင်လွင့် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ လူသားတွေကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

“ဒုတိယ မဟာအမှားကြီးကတော့ သဘာဝအကြောင်းကို မပိုင်နိုင်သေးတဲ့ ကွန်ပျူတာ တွေကို အားထားမိတာပဲ။ စက်တွေရဲ့ အကြီးဆုံး ချွတ်ယွင်းချက်ကတော့ လူတွေနဲ့ သက်ရှိတွေရဲ့ ခံစားမှုကို မသိတတ်နိုင်တာဘဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကသုံးတဲ့ ကွန်ပျူတာဆိုတာတွေဟာ နည်းနည်း ကလေး တွက်ချက်ရုံနဲ့ တလွဲတချော် မှားတတ်ခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ တတိယအမှားကတော့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ ဆူဝေစီးလှည့်နေတဲ့ ချော်ရည်တွေရဲ့အစွမ်းကို ထည့်မတွက်ဘဲ ထားခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် မီးတောင်ပေါက်ကွဲတာတို့၊ မြေငလျင်ကြီးလှုပ်တာတို့ ဆိုတဲ့ ဖြစ်ရပ် ကြီးတွေကို ကြိုပြီးမသိနိုင်ကြတော့ဘူး” ဟု ဖခင်က ဆိုသည်။

သားငယ်က “ဟိုမှာကြည့်ပါဦး ဖေဖေ၊ မြေကမ္ဘာထုကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ဘေးက အစက် အပြောက်တွေဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ဆိုင်သလားဟင်” ဟုတ် ဖြတ်၍မေးသည်။

“သားပြောတာ မှန်တာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါ တို့ရဲ့ ရှေးက မူလဇာတိဖြစ်တဲ့ အာရှတိုက် နေရာကြီးပေါ့။ ၂၁ ရာစု အလယ်ပိုင်းဆီမှာ အာရှတိုက်ဝန်းကျင်မှာ အဲဒီလို ကျောက်သေတ္တာ ကြီးတွေ အများအပြား ပေါ်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့် တို့ရဲ့ ဘိုးဘွားအဆက်ဆက်တွေဟာ ဒီသေတ္တာကြီးတွေနဲ့ဝေးရာ လေဟာပြင်ထဲကိုထွက်ပြီး အခြေစိုက်ခဲ့ရတာပေါ့”

လူကြီးသည် စကားဖြတ်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့သော ဂြိုဟ်ကမ္ဘာ ပြာပြာကြီးကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“မှတ်ထား ကလေးရဲ့ . . . အဲဒီကျောက်သေတ္တာကြီးတွေထဲမှာရှိတဲ့ ပလူတိုနီယံအဆိပ် တွေဟာ ခုမှ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ပဲ ကြာသေးတာ၊ ပလူတိုနီယံ-၂၃၉ ဆိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပျက်ပြယ်နိုင်တဲ့ သက်တမ်းတစ်ဝက်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၄၀၀၀ ကြာတယ်။ အဲဒီအချိန် လောက်မှာမှ သူတို့ရဲ့ထက်ဝက်ပဲ ပျက်စီးသွားဦးမှာ”

“ဟင် . . . နှစ်ပေါင်း ၂၄၀၀၀ တဲ့လား အဖေ၊ အဲဒီလောက်ကြာမှ တစ်ဝက်ပျက်တယ် ဆိုတော့ အခု နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ပဲ ကြာသေးတာ၊ သူတို့တစ်ဆင့်ပျက်စီးဖို့ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း ၂၂၀၀၀ တောင် လိုသေးတာပေါ့နော်”

“အေးကွဲ့ . . . အဲဒါဟုတ်တယ်၊ ငါတို့လူတွေရဲ့ ပျမ်းမျှသက်တမ်းဟာ နှစ်ငါးဆယ်နဲ့ တစ်ရာအတွင်းမှာသာရှိတာ၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ဆိုတာ တော်တော်တွေ့ယူရမယ့်အချိန်ပဲ။ ငါတို့လူတွေဟာ ဘိုးဘွားအမွေ ကမ္ဘာမြေရဲ့ဝန်းကျင်ကို နှစ်ပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီးကြာအောင် ပျက်စီးစရာအကြောင်း အဆိပ်သင့်စေခဲ့သလဲဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ပြီးတော့ လေဟာပြင်ထဲကိုတောင် ဒီအဆိပ်ငွေ့တွေ ထွက်တုန်တယ် သားရဲ့၊ မင်းကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ ကမ္ဘာမြေနဲ့ တခြားနေရာတွေကို သွားကြည့်ပြီး တို့လူသားမျိုးနွယ်တွေအကြောင်းကိုသိဖို့ လေ့လာ ပေတော့၊ အဲဒါကိုမှတ်ထားကွဲ့၊ လူတွေဟာ ၂၁ ရာစုအတွင်း ကြုံလိုက်ရတဲ့ ဘေးဆိုးတွေနဲ့ တွေ့တော့မှ ပြင်ပလောကကို အာရုံစိုက်စားနေဖို့သက်သက် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရပ်တည်ရာဘဝရဲ့ ဖြစ်စဉ်အပြောင်းအလဲကိစ္စ အရေးပါ အဖိုးတန်ပုံကို သဘောပေါက်ရမှာပါလားလို့ သိလာ ကြတော့တယ်”

“ဖြစ်စဉ်အပြောင်းအလဲ . . . ဟုတ်လား အဖေ”

“အေး . . . ကျယ်ပြောတဲ့ ဒီစကြဝဠာကြီးထဲမှာ တစ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ်၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာအထိ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး တိုးတက်မှု အတွေးတွေနဲ့ မျှော်တွေးဖို့က အမှန်အကန် သစ္စာတရား မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ရှေးဟောင်း အိန္ဒိယနဲ့ တရုတ်ဒေသတွေမှာ သူတော်စင်တွေ နှစ်ပေါင်း ထောင်ချီပြီး တွေးခေါ်ကြံဆခဲ့တဲ့ အသိအလိမ္မာတရားတွေကသာ အမှန်တရားဖြစ်တယ်၊ လူတွေကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေတဲ့အကြောင်းနဲ့ အတွင်းစိတ်ထား ဖြောင့်မှန်စေတဲ့အကြောင်း ကတော့ ကောင်းမြတ်မှန်ကန် မျှတပြီး လူအချင်းချင်း စောင့်ရှောက်ကူညီတတ်တဲ့စိတ်ထားသာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီစိတ်ထားမျိုးသာ နှစ်ပေါင်း ထောင်သောင်းချီပြီး ခိုင်မြဲ တည်တံ့လိမ့်မယ်၊ ဒါ့ထက်ပိုတာက ဒီလိုအသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့တရားရှိဖို့မှာ သဘာဝတရားကြီးနဲ့ လူ့စိတ်ရဲ့ အတွင်းသဏ္ဍာန်ကို ရိုးသားမှန်ကန်စွာ လေ့လာကြည့်တတ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ရောက်လေရာအဖြစ်မှာ ကျောက်သေတ္တာကြီးမျိုးလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမှာပဲ၊ လူ့သမိုင်းရဲ့ တောက်ပြောင်မှုကို တစ်ချိန်က အဆုံးသတ်စေခဲ့မိသလိုဖြစ်မှာပဲ”

ထို့နောက် ဖခင်နှင့် သားငယ်တို့ကို တင်ဆောင်လာသော အာကာသယာဉ်သည် “နက်ဗျူလာ” နဂါးငွေ့တန်းဆီသို့ အချိန်နှင့် ထွက်သွားသည်။ သူတို့ဦးတည်ရာခရီးကား နဂါးငွေ့တန်းကြီးအတွင်း အမှတ် (၉၉၉၉) မြောက်ဒေသ ဇန်နယ်ဆီသို့ဖြစ်လေသည်။

စိတ်ကူးအနုပညာ ပြခန်းဆောင်

“ဟင် . . . ဒီနေရာကို အနုပညာပြတိုက်လို့ ခေါ်သလားဗျာ၊ မိတ်ဆွေက နောက်ပြီးပြောနေတာလား၊ အခုလို ဘာမှမရှိတဲ့ ဝိုဒေါင်ကြီးထဲကို ဒီကလေးတွေအားလုံး ခေါ်လာဖို့ ခိုင်းခဲ့တာ ဘာကြောင့်များလဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ အနုပညာပြတိုက်ကြီးဆိုတာ ဘယ်မှာ တုန်းဗျ”

ကျောင်းသားလူငယ်ကလေးများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ကျောင်းဆရာ လူငယ်ကလေးတစ်ဦးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြတိုက်မှူးဟူ၍ ပြောဆိုမိတ်ဆက်ခဲ့သောသူတစ်ဦးအား ရန်တွေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြတိုက်မှူး ဆိုသူမှာ ဘယ်သို့မှ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမပြဘဲ သူ့ရှေ့ရှိနေသူအားလုံးတို့အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

“ကောင်းပြီ မိတ်ဆွေတို့၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းစကြရအောင်၊ အခုပြသမယ့် ဒီအနုပညာ ပြတိုက်ကြီးဟာ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ခဲ့ ရောက်ခဲ့ဖူးသမျှ ပြတိုက်ဆိုတာတွေနဲ့ လုံးဝမတူပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီပြတိုက်ထဲမှာ စိတ်ကူး ပြသထားတဲ့ အနုပညာနဲ့ အခြားပစ္စည်းတွေကို မမြင်ရသေးပေမယ့် စိတ်မပျက်ကြပါနဲ့၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း မဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါနဲ့၊ ဒီလိုစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဘဝမှာ အသက်ရှင်သန်ရေးဟာ အဓိက တန်ဖိုးအထားရဆုံး ဖြစ်တဲ့လူတွေအဖို့ ရုပ်ပစ္စည်းတွေ သက်သက်ဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှပါဘူး၊ လူ့ဘဝဆိုတာဟာ မျှော်မှန်းချက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်နေတာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ရတဲ့ကမ္ဘာလို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကနေတွေ့ရှိရမှာကတော့ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲမှာ ဖန်တီးမှု အနုပညာဆိုတာကို မြင်ယောင်နိုင်သလား ဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ကဲ . . . ကောင်းပြီ၊ အားလုံးပဲပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ပြတိုက်ထဲကို လိုက်ပြီး ပြပါတော့မယ်၊ ပထမဦးဆုံး ကျေးဇူးပြုပြီး မျက်စိတွေ မှိတ်ထားလိုက်ကြပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခုဆိုရင် ကိုယ့်စိတ်မျက်စိထဲမှာ ကိုယ်ရေးခြယ်ချင်တဲ့ရုပ်ပုံကို ရေးခြယ်ပြီး ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

ခင်ဗျားတို့ ထုတ်ဖော်ရေးခြယ်လိုက်တဲ့ ပုံတွေကို မကြာခင် ဒီအနုပညာပြတိုက်ကြီးမှာ ခင်းကျင်းပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒီတော့ ခုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဘာကိုမှ မြင်ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အင်း . . . အခုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ဟာ စိတ်ကူးအနုပညာပြတိုက်ကြီးရဲ့ရှေ့ကို ရောက်လာကြပြီ၊ စိတ်ဆန္ဒ မလောကြနဲ့၊ စိတ်ကိုလျှော့ထားပြီး စိတ်ကိုသာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းကြပါ၊ စိတ်နဲ့သာ ကြည့်မြင်ကြပါ၊ စိတ်နဲ့ ရေးခြယ်ကြပါ”

ဤသို့ပြောရင်းဖြင့် ဝိုဒေါင်ကြီးကဲ့သို့ ရုံကြီး၏ တံခါးရွက်ကြီးမှာ ဂျိမ်းခနဲပိတ်သွားသည်။ အပေါက်ဝမှ ဝင်နေသော တစ်ခုတည်းသော အလင်းရောင်လည်း ပျောက်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် လူငယ်ပရိသတ်နှင့်အတူ မှောင်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လူစုအဖို့ သူတို့ကို လိုက်လံ ပြသမည်ဆိုသော ပြတိုက်မှူး၏ သဲကွဲ ပြတ်သားသော အသံကိုသာလျှင် ကြားရလေသည်။

“ကဲ . . . အခု ဆရာရဲ့ဘေးနားမှာ ရှေ့တန်းကရပ်နေတဲ့ လူငယ်က ကျုပ်တို့ကို ပြောပြ စမ်းပါ၊ ဒီနေ့ အားလုံးသောပရိသတ်ကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပန်းချီပုံနဲ့များ မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ် ဆိုတာကို”

“ကောင်းပါပြီရှင်” ဟု ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ကြည်လင်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ တင်ဆက်ချင်တဲ့ ပန်းချီကားကြီးကတော့ရှင်၊ ရာဇဝင်မှာ တစ်ခါမှ မပေါ်ဖူးအောင် ကြီးမားတဲ့ ရုပ်ပုံကြီးပါပဲ၊ အဲဒီရုပ်ပုံလွှာဟာ မိတာတစ်ထောင် အမြင့်ရှိပြီးတော့ ကီလိုမီတာ နှစ်ရာလောက် ရှည်လျားမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲ . . . ပြီးတော့ တချို့နေရာတွေမှာ အထုက ၁၀ မီတာလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မဟာ တကယ်တော့ ဒါလောက်ကြီးကြီးချဲ့ပြီး လုပ်ချင်စိတ် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖော်ပြရမယ့် အကြောင်းအရာက ‘၂၀ ရာစုနှစ် လူသားများ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အရေးအကြီးဆုံး ပြဿနာများ’ ဆိုတာ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ရေးခြယ် ပြရမယ်ဆိုရင် သူ့ထက်သေးငယ်တဲ့ ပန်းချီကားမျိုးနဲ့တော့ ဖော်ပြလို့ မရနိုင်တာပါရှင်။

“အဲဒီပန်းချီလက်ရာဟာ ခရစ်နှစ် ၂၀၅၀ မှာ တွေ့ရမယ့် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ရှုခင်းဖြစ်ပါတယ်၊ မျက်နှာပြင်တစ်ဝက်က ခြောက်သွေ့မည်းနက်ပြီး ညိုမှိုင်းနေမယ်၊ အဲဒီအကွက်ဘက်က မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ရေးတေးတေး မြင်ရမယ့် တွန်ပျူတာစက် အကြီးစားကြီးတွေနဲ့ အနုမြူ

ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကြီးတွေနားမှာ လူပေါင်း သန်း ၃၀၀ လောက်ဟာ စုဝေးနေပါတယ်။ လူကြီးရော လူငယ်ရော၊ အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးရော ပါပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပင်ပန်းစွမ်းနယ်တဲ့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာ မျက်နှာသေကြီးတွေနဲ့ တွေ့ရပါမယ်။ ကလေးငယ်လေးတွေလဲ ဒီလူအုပ်ကြီးထဲမှာ ပါတယ်။ သူတို့တွေမှာ နဖူးကြောကလေးတွေ ရှုံ့နေကြတယ်။

“အဲဒီရုပ်ပုံ ပန်းချီကားရဲ့ ဘေးတစ်ခြမ်းက အကွက်ကြီးမှာတော့ မီးတောက်တွေဟာ ရောင်ခြည်တန်းလို ဝန်းရံပြီး လင်းလက်နေတယ်။ အခြားတစ်ဖက်မှာဆိုရင် နောက်ခံကားကို မှိန်မှိန်မြင်ရတဲ့ ကောင်းကင်နောက်ခံ အပြာနဲ့ ပန်းချီကား နှုတ်ခမ်းနားအထိရောက်သွားအောင် လှပတဲ့ အစိမ်းရောင်လွင်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီပန်းချီကားကြီးကတော့ ကမ္ဘာကြီးကို အနှုတ်မြေစွမ်းအင်နဲ့ အဆင့်မြင့်နည်းပညာ ဆိုတာတွေကြောင့် ပျက်ရတော့မလိုဖြစ်တာကို ပုံဖော်ထားတာပါ။ ဒီပုံကြီးကို မြင်ကြည့်မိတဲ့အခါ ကျွန်မအဖို့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကြီးဟာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အနာဂတ်ကို ဖန်တီးနိုင်သလဲဆိုတာ တွေးမိပြီး တုန်လှုပ်မိတယ်”

အမှောင်ခန်းကြီးထဲတွင် ထိုရုပ်ပုံကို အပြီးသတ် မြင်လိုက်ရသူတို့မှာ ခေတ္တခဏမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ပြတိုက်မှူးက “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွယ် . . . မင်းပြောတာမှန်တယ်။ မင်းရေးခြယ်တဲ့ပုံကြီးက ကမ္ဘာပေါ်က ဘယ်ပြတိုက်မှာမှ ချိတ်ဆွဲလို့ဆုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့အဖို့ အံ့သြရတာက ပန်းချီကားရဲ့ အရွယ်ပမာဏ မဟုတ်ဘူး။ မင်းပြောပြတဲ့ ပြဿနာတွေရဲ့ အရွယ်အစားပဲဖြစ်တယ်။

“ဒီလိုဆိုရင် နောက်ပန်းချီကားတစ်ခုကို မြင်ကြည့်ကြရအောင်။ ဒီတော့ နောက်တစ်ယောက် အလှည့်ပေါ့။ ဘယ်လိုရုပ်ပုံမျိုးကို ကျုပ်တို့ကြည့်ကြရအောင် ရေးခြယ် ချိတ်ဆွဲမလဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားရသည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မြင်နေရတာကတော့ အလွန်အလွန် ကျယ်ပြန့်တဲ့ လွင်ပြင်ကြီးပဲ။ အဲဒီမှာ မြက်ပင်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ ပန်းရိုင်းကြီးတွေ လေမှာ တလူလူယိမ်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပန်းတွေဆိုတာဟာ ပန်းဆိုင်မှာ ညီညီညာညာ ဖြတ်တောက်ပြီး ရောင်းတဲ့ပန်းမျိုးမဟုတ်ဘူး။

အမည်မပေးနိုင်တဲ့ ပေါင်းပင်ကြီးတွေနဲ့တူတယ်။ တက်နင်းပြီး ခုတ်ဖြတ်မီးရှို့ပစ်တတ်ကြတဲ့ အပင်မျိုးတွေပါပဲ။

“အင်း . . . ဒါပေမဲ့ ဒီပန်းတွေနဲ့ ဒီမြက်ပင်တွေရဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှပနေတာကို ပန်းချီတို့၊ ပန်းပုတို့၊ တေးဂီတတို့နဲ့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖော်ပြလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ သဘာဝရဲ့ ညင်သာပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့သာ အစဉ်အမြဲ ဖော်ပြနိုင်လေ့ရှိပါတယ်။

“ဒီကလူတွေ ဒီလိုရှုခင်းမျိုး မြင်ဖူးကြပါသလားခင်ဗျာ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမြက်ပင်တွေ ဖြစ်နေကြသလို အပြောင်းအလဲမုန်တိုင်းကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လေပြင်းတိုက်ခံရသလို ယိမ်းထိုးနေကြပါသလား။ အခုလို ကျယ်ပြန့်ပြီး လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးကို စိတ်ကူးအနုပညာပြတိုက်ကြီးအတွက် ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး တင်ပြနိုင်ပါတယ်။

“ဟော . . . အခုပဲ လေယူရာတိမ်းနေတဲ့ မြက်ပင်အုပ်ကြားထဲက ထွက်လာတဲ့ ပိုးကောင်ကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ . . . ၂၁ ရာစုနှစ်ရဲ့ ပြတိုက်ပြခန်းတွေထဲမှာတော့ သက်ရှိအရာဝတ္ထုတွေအားလုံးဟာ အတူတူတွေ့ရမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပိုးကောင်ကြီး အပါအဝင်ပေါ့။ ကျွန်တော် ချိတ်ဆွဲချင်တဲ့ ပန်းချီကားအကြောင်းကို တင်ပြလို့ပြီးပါပြီ”

“အင်း . . . ကောင်းပါပေတယ်။ ကောင်းပါပေတယ်” ဟု ပြတိုက်မှူးက မှတ်ချက်ပြုသည်။

“ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ကနေ့အဖို့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ချိတ်ဆွဲကြည့်နိုင်တော့မှာပဲထင်တယ်။ နောက်ထပ် လူငယ် ၄၈ ဦးရဲ့ တင်ပြမယ့် ရုပ်ပုံတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ရုပ်ပုံကားတစ်ခုချင်းကိုပဲ ခံစားကြည့်ကြတာပေါ့”

ပြတိုက်သို့ ရောက်ရှိနေသော လူအုပ်ထဲမှ တတိယ အလှည့်ကျသူမှာ သူ့အသံတိုးညှင်းညှင်းကို ကြားလိုက်ရခြင်းအားဖြင့် ခပ်ညှက်ညှက် မိန်းကလေးဟု ထင်ရဖွယ်ရှိသည်။

“ကျွန်မမျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာတာကတော့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ပြင်ပ အာကာသထဲမှာ မျောပါနေတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်းကင်က ကြယ်တွေနောက်ခံ ပြည့်ဝတဲ့ ရှုခင်းမှာ အကြီးစား ဝေလငါးကြီး ကောင်ရေ သုံးထောင်ဟာ သာယာနာပျော်တဲ့ အသံတွေနဲ့ ကူးခတ်နေကြတယ်။ သူတို့ လွတ်လပ်စွာ ကူးခတ်ရင်းနဲ့ ‘ဗရွမ်း’ ‘ဗရွမ်း’ ဆိုတဲ့အသံတွေကို

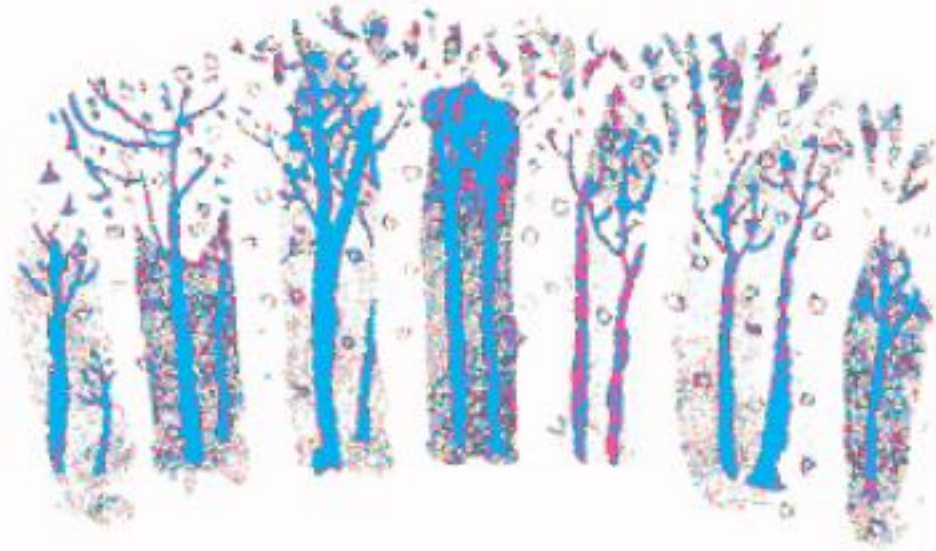

ကြားနေကြတယ်။ ဒီဝေလငါးကြီးများရဲ့ လှုပ်ရှားမြှုပ်နှောင်မှုကို ကြားရတဲ့သူတွေမှာ သူတို့ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသံများဖြစ်လို့ ကြားရတဲ့သူတွေမှာ ကြည်နူးကြရတယ်။ ကြည်နူး စရာနဲ့ ဝမ်းနည်းစရာလဲဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံးနဲ့ အသိမ်မွေ့ဆုံး သတ္တဝါကြီးတွေဟာ အနားသတ်မရှိတဲ့ ပိုမိုကျယ်ဝန်းတဲ့ သမုဒ္ဒရာထဲကို ရောက်နေကြတယ်ပေါ့။

“ကြည့်ကြပါဦးရှင် . . . ဝေလငါးကြီးပေါင်း သုံးထောင်တို့မှာ အနီ အပြာ အဝါ ခရမ်း အစိမ်း အဖြူနဲ့ လိမ္မော်ရောင်တွေ တောက်ပနေကြတယ်။ အရောင်အသွေးကလဲ တစ်မျိုးစီဖြစ်လို့ အမျိုးအမည် သုံးထောင်လောက်ပါပဲ”

ဤသို့ဖြင့် စိတ်ကူးအရ ပုံဖော်သော ပန်းချီရုပ်ပုံလွှာပေါင်း ငါးဆယ်မျှဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရေးခြယ်၍ ရှင်းလင်းပြောပြကြသည်။ သူတို့၏ နုနယ်လန်းဆန်းသော စိတ်အနေ များက သူတို့ကမ္ဘာ၏ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ် ဟူသော တာလသုံးမျိုးတို့ အခြေပြု၍ ရေးခြယ်ပြကြခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ စိတ်ကူးအနုပညာပြတိုက်တွင် ထိုနေ့ထိုရက်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာအနက်မှ တစ်နေ့သာဖြစ်လေသည်။

နွေဦး ဘယ်ကလာမည်လဲ

ယခုနှစ်တွင် လူတို့နေသောရွာနှင့် ဝေးကွာသောအရပ်၌ မျောက်တို့နေထိုင်ရာ တောင်တန်းကြီး ရှိသည်။ ထိုတောင်တန်းပေါ်၌ နှင်းများ အဆက်မပြတ် ထူထူထဲထဲကျလျက်ရှိရာ ရပ်တန့်မှု မရှိတော့သလို ထင်ရလေသည်။

ထိုမျောက်တောင်တန်း၏ အကြီးအမျှဖြစ်သော “ဒန်ကီချီ” အမည်ရှိ မျောက်ကြီးသည် ဂူဝမှနေ၍ တုန်တုန်ရိရိဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ခွင်ကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အဝေးဆီ တွင်လည်း နှင်းမှုန်များသည် မီးရှူးမီးပန်းတို့မှ ပြန်ကြဲ၍ ကျလာသော ပြာမှုန်များသဖွယ် မိုးပေါက်များပမာ ကျဆင်းလျက်နေလေသည်။ ထိုနှင်းများသည် တောင်တန်းများ၊ ရွက်ကြွေ တောများနှင့် မြက်ခြောက်များအပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲကျနေလေသည်။

ထိုရွာခင်းကို အံ့သြတကြီးကြည့်ရင်း ဒန်ကီချီသည် သူ့ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ပြောသံ ကဲ့သို့ အသံတစ်သံကို ကြားရလေသည်။

Where Does Spring Come From? —————

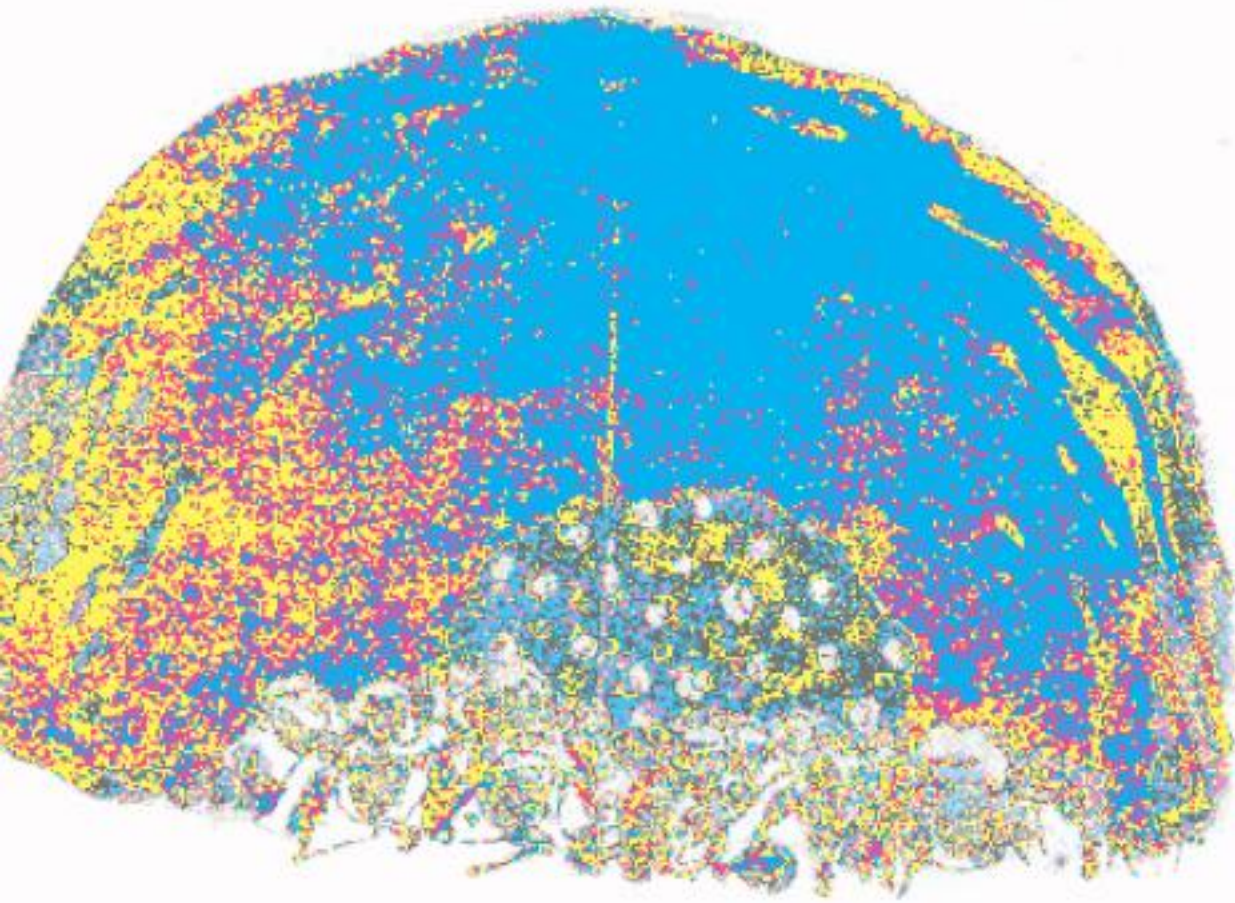
“အခုလိုကျနေတဲ့ နှင်းပေါက်နှင်းစက်တွေသာ စားစရာတွေဖြစ်ရင်ကွာ . . .”
ဟူ၍ သူသည် လက်ချိုး၍ နှင်းစက်များကို ရေတွက်လျက်ရှိသည်။

“ပန်းသီးတွေ၊ စပျစ်သီးတွေ၊ သစ်ကြားသီးတွေ၊ သစ်အယ်သီးတွေ၊ ပြီးတော့ တယ်သီးတွေ၊ ကန်စွန်းဥတွေများဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ဪ . . . ငါ့မှာလဲ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလုံးလုံး ဘာမှမစားခဲ့ရပါလား၊ ဗိုက်ထဲက အူနဲ့ ကျောနဲ့တောင် ကပ်ပြီးတော့နေပြီ ထင်ရရဲ့၊ အခြေအနေတွေ မကြာခင် ကောင်းမလာဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ အစာငတ်ပြီး သေရုံပဲ ရှိတော့မှာပဲ”

ခေါင်းဆောင် မျောက်ကြီးသည် ချမ်းအေးသောကြောင့် သူ့ကိုယ်မှာ တုန်ခါလျက်ရှိသည်။ သွားကြိတ်သံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူတို့နေထိုင်ရာ ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဂူအတွင်း၌ မှောင်ရိပ်ကျကျအပိုင်းတွင် ဒန်ကီချီ၏ မျောက်တို့တောင်တန်းမှ မျောက်အမျိုး အနွယ်များ ထိုင်၍နေကြသည်။ မိသားတစ်စုချင်း၊ မိတ်ဆွေတစ်စုချင်းတို့မှာ အနွေးဓာတ် အလို့ငှာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တိုးဝှေ့၍ စုပြုံနေကြသည်။ နို့စို့မျောက်ငယ်ကလေးများမှာ မိခင်များ၏ ရင်ဘတ်နှင့်ကပ်လျက်နေကြသည်။ မျောက်ကလေးတို့မှာလည်း စိတ်ထဲတွင် မကျေမချမ်းနှင့် သွားတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေလေသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးသော မျောက်တို့မှာ ဂူအပြင် ကွင်းပြင်ဆီသို့ လည်ကိုစောင်းလျက် ဝေးကြည့်နေကြသည်။ ပိန်ညှော်၍ အားအင် ချည့်နဲ့လျက်ရှိသော မျောက်တို့တွင် အသက်ရှင်နေသော လက္ခဏာမှာ သူတို့၏ ဝင်းတောက် သော မျက်လုံးများသာဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးများသည် အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဒန်ကီချီထံသို့သာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြလျက် စားစရာ တစ်စုံတစ်ခု ရရှိရေးကို တောင်းဆိုနေသလိုဖြစ်သည်။

ဒန်ကီချီမှာ မျောက်တို့၏တောင်ကြောတွင် ခေါင်းဆောင်လုပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့လေပြီ။ သူသည် မျောက်တို့၏အလယ်တွင် အင်အားကြီးရုံမျှသာမဟုတ်ဘဲ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်လည်းရှိသည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိလည်းရှိသည်။ ကြင်နာသနားစိတ်လည်း ရှိသဖြင့် သူ့အုပ်ချုပ်ရသော မျောက်များက သူ့အား အရိုအသေထားကြလေသည်။ သူတို့ အုပ်စုသို့ ရန်သူမျောက်များ လာရောက်တိုက်ခိုက်သောအခါ ဒန်ကီချီသည် အစဉ်သဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ခုခံကာကွယ် တိုက်ခိုက်ပေးသည်။ သူတို့မျောက်များအချင်းချင်း မသင့်မမြတ်

ရန်ဖြစ်ကြသောအခါ ရန်ပြေငြိမ်းအောင် သူက ကြားဝင်ဖျန်ဖြေပေးသည်။ ထိုမျှမကသေး မျောက်အိုကြီးများ၊ မျောက်မိခင်များနှင့် မျောက်ကလေးများကိုလည်း ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက် ပေးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂူအတွင်းတွင်ရှိသမျှ မျောက်အားလုံး၏ မျှော်လင့်ချက်မှာ ဒန်ကီချီ၏ ပခုံး ပေါ်သို့သာ ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဝန်တာကြီးမားသော အခြေအနေတွင် ဒန်ကီချီ သည် အံ့ကိုကြိတ်လျက် မည်သို့လုပ်ရပါ့ဟု နည်းလမ်းကို ရှာကြံကြည့်နေလေသည်။

သူသည် မျက်စိကိုမှိတ်၍ ကြိုးကြိုးစားစား တွေးတောနေချိန်၌ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် အခြင်းအရာတစ်ခုကို မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်ဘဲ မြင်ယောင်နေလေသည်။ ထိုကိစ္စမှာ ပြီးခဲ့သော နှစ်တွင် အလွန်တရာ ပူလောင်ပြင်းပြသောအချိန်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ် နွေရာသီမှာ အလွန်ပူလောင်လှလေသည်။ ထိုသို့ပူပြင်းသည်ကို မျောက်တို့၏ တောင်တန်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော အသက်အကြီးဆုံး မျောက်များပင် မကြုံဖူးကြပေ။ နွေရာသီကောင်းကင်တွင် နေသည် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းနေသောကြောင့် လယ်တွင်းနှင့် တောင်ကြောတို့မှာ ခြောက်သွေ့၍ အညိုရောင်သမ်းလျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်ပြာကြီးမှာ အဖြူရောင်သို့ပြောင်းလျက် လွင့်ပါးနေသော တိမ်များသည် မိုးရွာတော့မည်ကဲ့သို့ရှိသော်လည်း ရေကိုငတ်မွတ်နေသော မြေပြင်ပေါ်သို့ တစ်စက်တလေမှပင် ရွာချခြင်းမရှိပေ။ ထိုသို့သော အပူရှိန်အောက်၌ တွင်းပြင်ထဲရှိအပင်များမှာ နွမ်းနယ်ကွေးကိုင်၍ကျလျက် ခြောက်သယောဟင်း တော့မည့် အခြေအနေရှိသည်။

ထိုအရပ်မှ ရွာသူရွာသားတို့မှာ အလွန်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခု အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မလာလျှင် သူတို့မကြားဖူးသော အစာငတ်ဘေးကြီး မကြာမီ ဆိုက်ရောက် ပေတော့မည်။ လယ်သမားတို့သည် နေ့စဉ်အားဖြင့် ခြောက်ခန်းလုနီးပါးဖြစ်သော ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြစ်ချောင်းမှ ရေကိုသယ်၍ ပပ်ကြားအက်ထလျက်ရှိသော တွင်းပြင်ထဲသို့ လောင်းချကြသည်။ ထိုနေရာ၌ မြေအောက်မှ ရေထွက်လိုထွက်ငြား တူးဖော်နေကြလေသည်။ သူတို့သည် အသက်မသေရေးအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်နေကြသော်လည်း အားထုတ်မှုမှာ အရာမမြောက်ကြပေ။

ဆောင်းဦးပေါက်သို့ ရောက်လာသောအခါ စပါးပင်များသည် အနှံ့မထွက်ဘဲ မြေပြင် ပေါ်သို့ ယိုင်လဲ၍ကျကြသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းများတွင် ဗလာကျင်းနေလေသည်။ မြက်ခင်းပြင်များနှင့် အပင်ငယ်များမှာ ခြောက်သွေ့လျက် လဲပြိုနေကြလေသည်။

မြေအောက်တွင်ရှိသမျှ ရေများ ဘယ်ရောက်ကုန်လေသည်မသိ။ ထိုအခြေအနေကို သက်ရှိသတ္တဝါတို့ မကြုံဖူး ကြုံနေရလေသည်။

နွေအပူရှိန်သည် အဆုံးသတ်တော့ဟန် မရှိတော့သဖြင့် ဒန်ကီချီသည် မျောက်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တောင်ကြောပေါ်မှဆင်း၍ လူတို့နေထိုင်ရာအရပ်၌ မည်သို့သော အခြေအနေများ ရှိလေမည်နည်းဟု သူကိုယ်တိုင်ထွက်၍ စုံစမ်းရ၏။ သူတို့ တောင်ကြောပေါ်၌တား သစ်ကြားပင်၊ သစ်အယ်ပင်တို့၌ ယခုနှစ်တွင် အသီးလုံးဝမသီးပေ။ ဤသို့သာဆိုလျှင် လာမည့် ဆောင်းရာသီ၌ သူတို့မျောက်မျိုးနွယ်များအတွက် စားစရာ

လုံလောက်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်းကို ဒန်ကီချီ သဘောပေါက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ပြနှင့် နီးသော ကွင်းပြင်အရပ်များ၌ တိတ်တဆိတ် အစာရေစာများရနိုင်ရန် လမ်းရှိမရှိ သူဆင်း၍ ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် ကျေးလက်ရွာပြင်တို့ကို ရောက်ရှိရသောအခါ အခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးလှ သဖြင့် ယုံနိုင်စရာပင်မရှိပေ။ လယ်ကွင်းပြင်များမှ မြေကြီးများမှာ ခြောက်သွေ့ အက်ကွဲနေ ကြသည်။ အပင်ဆို၍ တစ်ပင်တလေမှပင် ထူထူထောင်ထောင် ရှာ၍မရ။ လေထဲတွင် ဖုန်မှုန် များသာ ကခုန်လူးလွန်သလို လွင့်ပါးနေကြသည်။

ထို့ပြင် အခြားအရာများကိုလည်း သူတွေ့ရသေးသည်။ ရွာသူရွာသားများမှာ အပူဒဏ်နှင့် အစာရေစာ ပြတ်သည့်ဒဏ်ကြောင့် လမ်းဘေးတွင် လဲ၍နေကြသည်။ အသက်မရှိသကဲ့သို့ မျက်လုံးများ ပြုကြောင်ကြောင်နှင့်ဖြစ်နေသည်။ မညာမတာ ပူပြင်းနေသည့် နေရောင်ခြည် အောက်မှ လမ်းဘေးတွင် လဲ၍နေသော လူများကို အားထုတ်ဖယ်ရှား၍ ရွှေ့ပြောင်းပေးမည့် သူပင် မရှိတော့ပေ။ ထိုအချိန်၌ တောင်ကြောများဆီသို့ ကမူးရှူးထိုးနှင့် လဲလဲပြိုပြို လျှောက်သွားလျက်ရှိသောသူများသည် ဝေးဝေးသွားနိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။

ဒန်ကီချီသည် ဤသို့သော မယုံနိုင်စရာ မြင်ကွင်းကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလျက်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ချွေးများရွဲလျက်ရှိရင်းက -

“ဒီလောက်တော့ လွန်လှပြီကွာ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့လူတွေမှာ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ ကပ်ကြီး ဆိုက်နေတာတော့ မကောင်းဘူး၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ကယောင်ကတမ်းနဲ့ သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်အသားကို တစ်ယောက်စားကြမှာ စိုးရတယ်၊ ကြောက်စရာကြီးပါလား”

ဒန်ကီချီသည် သူ့ကို လူမမြင်အောင် ချုံပုတ်အကွယ်မှ ဝပ်တွားလျက် မျောက်တို့၏ တောင်ကြောဆီသို့ အလျင်အမြန် ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ အချိန်တုန်ခဲ၍မဖြစ်။ သူ့မျိုးနွယ် မျောက်များအား ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကပ်ဆိုက်နေပြီကို ပြောပြရန်ရှိနေလေသည်။

လူတို့အနီးဝန်းကျင်၌ ဤမျှ ဆိုးဝါးနေပါက သူတို့တောင်ကြောတွင်လည်း မကြာမီ အလားတူ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းများ တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အံ့ကြိတ်၍ လေးဘက်တွားလျက် ပြေးနေရင်းက သူ့ရင်မှာ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ဖွယ်ဖြင့် လေးလံ၍ နေပေသည်။

“ဪ . . . တကယ်တော့ အခုမှ ဆောင်းဦးပေါက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဆောင်းတွင်းအရှည် ကြီးမှာ တို့ဘယ်လိုဆက်ပြီး အသက်ရှင်ကြပါ့မလဲ၊ နှင်းကျပြီး လေအေးကြီး တိုက်ခတ်လာရင် ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ တို့နဲ့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေတုန်းကလို ဒီတောင်ကြောကနေပြီး ဆောင်းဦးပေါက် အချိန်မှာ ဆင်းပြီးတော့ ရွာတွေက ရိက္ခာတွေ သွားပြီးခိုးယူရတယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ဒီလိုရစရာတောင် အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ တကယ်အရေးပေါ် အခြေအနေပါပဲ”

ဟု သူတွေ့မိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါဖြင့် အတွေးပေါက်ရင်းက သူတို့နေထိုင်ရာ တောင်ကြောပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ ဒန်ကီချီသည် လမ်းခုလတ်၌ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က မြေပြင်ကို တူးခြစ်နေသယောင် တရဲရဲအသံကို ကြားရ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအသံမှာ မြစ်ကမ်းနဖူးရှိ ချုံတောများမှ လာသောအသံဖြစ်သည်။ ဒန်ကီချီသည် အသံထွက်စေဘဲနှင့် အသံကြားရာဆီသို့ တွား၍သွားလေသည်။

သူတွေ့လိုက်ရသည်မှာ လယ်သမားတစ်ဦးသည် မြေကြီးထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကသုတ် ကယက် တူးယူနေခြင်းဖြစ်သည်။ တူးဖော်ယူပြီးနောက် သူ့ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ထားသော သေတ္တာပုံးထဲသို့ ထည့်နေလေသည်။

“ဟာ . . . ဒီလိုဆိုရင် အဲဒါ စားစရာတစ်ခုခုများလား မသိဘူး”

ဟူ၍ ဒန်ကီချီသည် အတွေးပေါ်ပြီးနောက် လယ်သမား၏နောက်နားအရောက် အသံ မကြားအောင် ချဉ်းကပ်လျက် သူထည့်နေသောဘူးအတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူတွေ့ရ သည်မှာ ဘူးထဲတွင် အနီရောင်မှုပွင့်ကြီးများ ပြည့်လှနီးပါးဖြစ်သည်။

“ဟင် . . . နေပါဦး” ဟု တွေးလျက် ဒန်ကီချီသည် လယ်သမား၏မျက်နှာကို အံ့ဩ တကြီး လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် -

“ဒီမှုပွင့်နီနီကြီးတွေဟာ အဆိပ်အတောက်ပါပြီး ရယ်မောစေရင်းနဲ့ လူကို ဒုက္ခပေးတဲ့ အဆိပ်မှုမျိုးတွေပဲ၊ အဲဒီအဆိပ်ကြောင့် အသက်သေနိုင်တယ်၊ ဒီမှုတွေကို ဘယ်သူစားစား စားမိတဲ့သူဟာ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ရယ်မောပြီးတော့ ရူးသွပ်သလိုဖြစ်သွားပြီး သေတော့ တာပဲ၊ ငါငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မျောက်အိုအကြီးအကဲတွေက ဒီမှုတွေကိုမစားဖို့ ဆုံးမ ထားတာကို မှတ်မိတယ်၊ အခုလဲ အဲဒီမှုမျိုးတွေစစ်စစ်ပါပဲ” ဟု တွေးမိသည်။

ဒန်ကီအိုသည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထွက်လာသော ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်လျက် -

“အင်း . . . ဒါက အတော်ဆန်းတယ်၊ ဒီလယ်သမားဟာ ဒီအနီးအနားမှာနေတယ် ဆိုရင် ဒီမို့နီမျိုးကြီးတွေဟာ အဆိပ်သင့်ပါလားဆိုတာ သူ့အသေအချာ သိရမှာပေါ့။ ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်” ဟု သူ့ဘာသာသူ တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။

လယ်သမားသည် ချုံပုတ်ကြားထဲမှ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေသော ဒန်ကီအိုအား သတိမထား မိပေ။ သူ့ဘာသာသူ မှုများကို ရသလောက်တူးရင်း သေတ္တာပုံးထဲသို့ ထည့်နေလေသည်။

ထို့နောက်တွင် လယ်သမားသည် မှုအပြည့်ပါသော ဘူးကြီးကိုပိုက်လျက် ရွာဆီသို့ သုတ်သုတ်ပြန်သွားလေသည်။ ဒန်ကီအိုသည် နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ကြည့်သည်။ သူ့စိတ် အထင်အားဖြင့် ဤမှုမျိုးတို့ကို အဆိပ်ပြယ်အောင် ထုတ်ယူနိုင်သောနည်းလမ်းကို သိရှိ သောကြောင့် ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီး စားသောက်နိုင်ရန် ယူသွားခြင်းဖြစ်မည်ဟုထင်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လယ်သမားသည် ရွာပြင်ရှိ အိမ်ငယ်တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ငယ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ဒန်ကီအိုမှာ နောက်ကလိုက်လာရင်း ပြတင်းပေါက်ငယ် တစ်ခုအတွင်းမှနေ၍ အိမ်အတွင်းသို့ မြင်သာရုံ ချောင်းကြည့်မိလေသည်။

အိမ်ကလေးမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေသော အိမ်ကလေးဖြစ်၍ အခန်းအလယ်ဆီတွင် ကလေးများကို တွေ့ရသည်။ သူက ၁-၂-၃-၄ ဟု လက်ချိုး၍ ရေတွက် ကြည့်သောအခါ ကလေးပေါင်း ခုနစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယောက်ျားကလေး၊ မိန်းကလေးများလည်း ပါလေသည်။ ထိုလယ်သမား ဝင်သွားစဉ်၌ ကလေးများသည် အသံစာစာကလေးများဖြင့် သူတို့ဖခင်ကို ကြိုဆိုကြ၏။ သူတို့သည် လယ်သမားကြီး ပိုက်လာသောဘူးကို လှမ်း၍ ဆွဲကြသည်။ လှမ်းဆွဲလိုက်သော လက်ကလေးများမှာ မည်မျှသေးသိမ်လျက်ရှိသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာပင် စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ဇနီးဖြစ်သူအား လှမ်းခေါ်၍ နားနားကပ်ပြီး တီးတိုး စကားပြောလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်ငယ်ကိုဟ၍ နားထောင်နေသော ဒန်ကီအို မှာ သူတို့ပြောသောစကားကို မကြားရ။ သို့သော် ကလေးတို့အမေက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်

လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ ကလေးတို့မိခင်သည် ခင်ပွန်းသည်၏စကားကို နားထောင်ရင်း စိတ်လက်ရွှင်ယှဉ်မရပေ။

မိခင်သည် ကလေးတို့လက်ထဲမှ သေတ္တာပုံးကို ယူလိုက်ပြီး သူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ကာ မီးဖိုချောင်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။

မိခင်ပြောသောစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကလေးတို့မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်သွားသော အမူအရာကို တွေ့ရသဖြင့် ဒန်ကီအိုမှာ သူ့မျက်လုံးများကို သူ့မယုနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ သူတို့သည် ခြေမြှောက်လက်မြှောက်ပြု၍ အော်ဟစ်လျက် ရုတ်တရက် အင်အားပြည့်လာသကဲ့သို့ လှည့်ပတ်ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

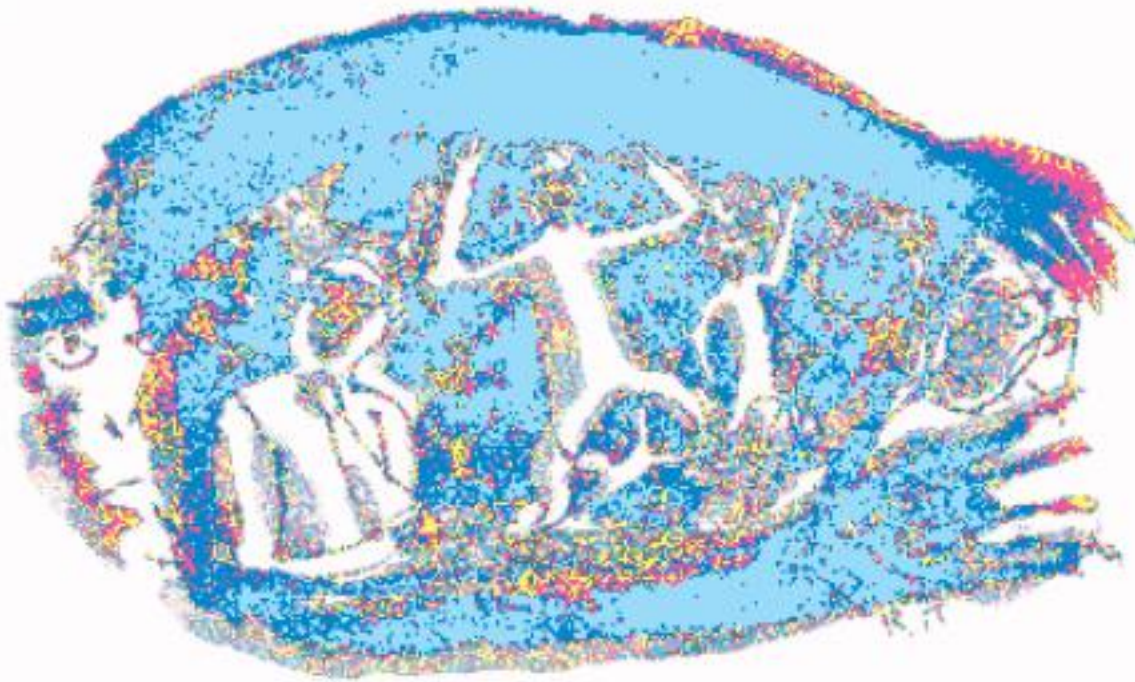
မီးဖိုထဲသို့ ရောက်သောအခါ မှုများကို အိုးကြီးထဲသို့ အပြည့်လောင်းထည့်လိုက်၏။ မီးတောက်လည်း တက်လာ၍ အိုးကြီး ကျိုက်ကျိုက်ဆူလာသောအခါ ပွက်ပွက်ဆူသောအသံကို ကြားရသည်။

ဒန်ကီအိုမှာ ပြတင်းအပြင်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်၍ကြည့်ရင်း -

“ဟင် . . . ဒီအမျိုးသမီးလဲ မှုထဲက အဆိပ်တွေ ထုတ်ယူခဲ့ပုံမရပါဘူး။ ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်” ဟု တွေးမိသည်။

မကြာမီပင် မှုဟင်းချိုထည့်ထားသော ခွက်ကလေးများ ကလေးခုနစ်ယောက်၏လက်ထဲသို့ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်ကမ်း၍ ရောက်လာသည်။ ဟင်းချိုခွက်များ အငွေ့တလူလူထလျက် မိသားစု စားသောက်ဝိုင်း စလေတော့၏။ ကလေးတို့မှာ စားတော့မည်ဟန်ပြင်လျက် မျက်လုံးများ ရွန်းရွန်း တောက်နေကြသည်။ လယ်သမားကြီးနှင့် ဇနီးတို့မှာကား သူတို့သားသမီးများကို ချစ်ခင် ကြင်နာသောအကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက် သူတို့လက်ထဲမှ ဟင်းစား တူများကိုလည်း ဖြည်းညင်းစွာ ကိုင်မြှောက်ကာ မှုများကို ခပ်ယူလိုက်သည်။

“အဖေရေ . . . စားလို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ”
“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ အများကြီးရှိသေးတယ်ကွ၊ ကြိုက်သလောက်စားကြ”
“စားရတဲ့အထဲမှာ ဒီဟင်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲဗျို့”
“အမေရယ် . . . ကျွန်တော့်ခွက်ထဲ ထပ်ထည့်ပေးပါဦး”

“ကလေးတို့ရေ . . . ဒီဟင်းကိုရဖို့ မင်းအဖေ အင်မတန်ကြိုးစားခဲ့ရတာကွဲ့၊ ကုန်အောင် စားကြနော်” ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ပြောသည်။

သူတို့သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆို၍ စားသောက်ကြရာ ဝှိုဟင်းချို ခွက်ပေါင်းများစွာ ကုန်သွားတော့သည်။ သားသမီး ခုနစ်ယောက်တို့သည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော မျက်နှာဖြင့် မြက်ဖျာပေါ်သို့သွားကာ လဲလျောင်းနေကြတော့သည်။

ဒန်ကီချီမှာ မလှုပ်မယှက်။ သူသည် အံ့ဩစွာဖြင့် နောက်ထပ် ဘာဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သိချင်လေဖြင့် ဖခင်လုပ်သူ၏မျက်နှာကို ဝရုတစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးတို့ဖခင်သည် ကလေးတို့အား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများထဲမှ ကြီးမားသော မျက်ရည် ပေါက်ကြီးတစ်ခု ပါးပေါ်မှ စီးဆင်းကာ ကုန်သွားသော ဟင်းချိုပန်းတန်ထဲသို့ ပေါက်ခနဲ ကျလေသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက်အားဖြင့် “ဟား ဟား ဟား” ဟူသောအသံများကို ကြားရသည်။
“ဟား ဟား ဟား . . . ဟား ဟား ဟား”

အခန်းထဲတွင် ရယ်မောသံများ အပြည့်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် လူသံသူသံနှင့် မတူလှပေ။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် သူ့ဝမ်းဗိုက်ကိုနှိပ်လျက် ရုတ်တရက်ထ၍ ရယ်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူ့ဇနီးနှင့် ကျန်ကလေးခုနစ်ဦးတို့မှာ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ထ၍ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ရယ်ကြလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား . . . ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား . . . ဟူးဟား . . . ဟူးဟား”

သူတို့အားလုံးမှာ ဝမ်းဗိုက်ကိုနှိပ်လျက် ပါးစပ်ကို အကျယ်ကြီးဟပြိုး ကြမ်းပေါ်တွင် လူးလို့မဲ့ရင်းက ရယ်သံပြုနေကြသည်။ အချင်းချင်းလည်း တိုးမိတိုက်မိကာ ထရံနှင့် ဝင်ဆောင် သူကဆောင်၊ ပို၍ရယ်သူကရယ်ဖြင့် သူတို့မျက်နှာနှင့် သူတို့အမူအရာများမှာ တွန့်လိမ် ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိလေသည်။

ထို့နောက်တွင် ဖြစ်ပျက်သော အဖြစ်အပျက်မှာတား ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်ဖွယ်ဖြစ်၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ပြန်၍စဉ်းစားကြည့်လျှင်ပင် ဒန်ကီချီအဖို့ ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးများ ထောင်တက် လာသည်။ သူ့နှလုံးသားမှာ နှမ်းလျှော့ယိုင်သွားတော့သည်။

ရယ်မောနေသော ကလေးများ၏အသံမှာ စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်သော အသံများသို့ ပြောင်းလဲသွားချိန်တွင် ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးတို့၏မျက်နှာမှာ ခရမ်းရောင်ပြောင်း သွားသည်။ ထို့နောက်တွင် သူတို့၏ ပါးစပ်ဖျားမှ သွေးစနှင့် အမြှုပ်များ ထွက်လာသည်။ သူတို့သည် ကြမ်းပေါ်သို့ ခွေလဲ၍ကျသွားတော့သည်။ ခြေများ၊ လက်များမှာ တုန်ခါနေကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့ ဇီဝိန်ချုပ်သွားကြသည်။ သူတို့၏ ရယ်သံများလည်း ထိုအခါတွင် တိတ်ဆိတ် သွားတော့သည်။

ဒန်ကီချီမှာ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ကြည့်နေမိသည်မှာ သူ့မျက်လုံးကြီးများ ပန်းကန်ပြား ကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်သွားတော့၏။ သူ့မျက်နှာပြင်မှာ ပြာသွားပြီး သူ့ကိုယ်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား လျက်ရှိသည်။ သူ ရုတ်တရက် သတိရ၍ လှုပ်ရှားမိသောအချိန်တွင် သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခွာလျက် သူတို့နေထိုင်ရာ မျောက်တို့၏တောင်တန်းသို့ ခြေတုန်သုတ်လျက် ပြေးလေတော့သည်။

“အို . . . ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်သူတွေ့မိပါ့မလဲ၊ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး၊ သူတို့ တစ်အိမ်လုံး ကလေးတွေ အပါအဝင် ဆုံးကုန်ကြပြီ၊ ဪ . . . ဒါပေမဲ့ အစာမစားရလို့

ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာနဲ့ သေသွားရမယ့်အစား ဒီလယ်သမားမိသားစုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း သေသွားရတာက တစ်နည်းတော့ ကောင်းမလား မသိဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူတို့ဝမ်းကို အစာဖြည့်သွားနိုင်ကြသေးတယ်။ အင်းလေ . . . ဒီလိုလဲ မကောင်းသေးပါဘူး။ ကလေးတွေကို ပျော်အောင်လုပ်ပြီးတော့ သေအောင်သတ်တာဟာ ဒုစရိုက်မူပဲ။ ဒုစရိုက်သမားတွေကသာ ဒီလိုလုပ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့လဲ သူတို့ကလေးတွေ အစာရေစာမရလို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေသွားတာကို ကြည့်နေရတာထက်စာရင် ဒါမှမဟုတ် မိဘတွေက ဆုံးသွားကြပြီးတော့ လူမမယ်ကလေးတွေကို အစာရေစာမရှိဘဲ ထားခဲ့ရမယ်ဆိုရင် တစ်မျိုးဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်။ ဒီလိုစိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အတွေးမျိုး တွေးမနေတော့ပါဘူးလေ။ ဒီလိုအသည်းယားစရာကောင်းတဲ့ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်ဆုံးရှုံးအောင်လုပ်တာ၊ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ်ဆုံးရှုံးအောင်လုပ်တာတော့ ရက်စက်ရာကျလွန်းပါတယ်” ဟု စိတ်ထဲက တွေးနေမိသည်။

ဒန်ကီချီမှာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် သူနေထိုင်ရာ တောင်တန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ လမ်းတွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး ဘယ်ညာလှည့်၍ကြည့်ကာ လမ်းမြောင်ကလေးတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။ မြစ်ကမ်းနဖူးတစ်လျှောက် တရွေ့ရွေ့သွားရင်း အဆိပ်သင့်သည် ဆိုသော မှိုပွင့်အနီကြီးများကိုခူးလျက် အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ဖွတ်ထားခဲ့လေသည်။

ဒန်ကီချီသည် တောင်ပေါ်နှင့်တောင်ကြားတို့တွင် နှင်းဖျားကျနေသည်ကိုကြည့်လျက် သက်ပြင်းချနေမိလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း -

“ငါဟာ အဆိပ်သင့်တဲ့မှိုတွေကို နုတ်ပြီးတော့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားမိခဲ့တယ်” ဟူ၍ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ဒန်ကီချီသည် မျောက်မျိုးနွယ်တို့က သူတို့အကြီးအကဲ၏ စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ခံစားနေရသည်ဟူသော အရိပ်အခြည်ကို သတိမထားမိစေရန် သူတို့နေထိုင်ရာ ဂူပေါက် အတွင်းသို့ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း ဝင်ရောက်ကာ ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေလိုက်လေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား” ဟူ၍ တစ်ကောင်သောမျောက်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ဒန်ကီချီသည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မျောက်ငယ်တို့အထဲတွင် အသန်မာဆုံးဖြစ်သော “ဝွန်တာ” အမည်ရှိသောမျောက်ကို ဂူထဲတွင် သူ့နောက်၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဝွန်တာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟေ့၊ မင်း စိတ်ရှုပ်နေတာ တစ်ခုခုရှိတယ်ထင်တယ်။ လာ ထိုင်ပြီး ငါ့ကိုပြောစမ်း” ဟူ၍ ဆိုလိုက်သည်။

မျောက်ငယ်၏ နီရဲသောမျက်လုံးနှင့် တင်းမာနေသော မျက်နှာထားကိုကြည့်လျက် ဒန်ကီချီသည် ကျောချမ်းသွား၏။ သို့သော် သူသည် အေးဆေးသက်သာသောအသံဖြင့် ခပ်မာမာ ထိုသို့ပြောလိုက်လေသည်။

ဝွန်တာမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ကပင် အံ့ကိုကြိတ်လျက် အသံကိုထိန်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အကြီးအကဲခင်ဗျား . . . ဒီအခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှေ့ကို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ မျောက်တွေကိုစုပြီး အစည်းအဝေးခေါ်ပေးပါ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“အင်း . . . အချိန်တော့ရောက်ပြီကွ၊ ဟုတ်တယ် . . . မင်းတစ်ယောက်တည်းတင် မျက်ထောင့်တွေနီပြီး ကြံရာမရဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တို့ဂူထဲက မျောက်ငယ်တွေအားလုံးလဲ ဒီလိုအကြည့်မျိုးဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်း ခေါင်းဆောင် တွေကို စုဝေးခိုင်းကြ၊ မျောက်ငယ်တွေက တက်တော့တက်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားပြောခွင့် မပေးနိုင်ဘူး” ဟု ဒန်ကီချီက ဆိုလိုက်သည်။

ဒန်ကီချီသည် ထိုစကားများကို သံလေးသံမှန်ဖြင့် ပြောလိုက်ချိန်တွင် သူတို့လိုက်ဂူထဲတွင် အခြေအနေမှာ တင်းမာလျက်ရှိသည်။

မျောက်မိခင်များသည် ပိန်လို့သော သူတို့၏ကလေးများကို ရင်ခွင်တွင် အပ်ထား၍ အငယ်များကို ဂူအတွင်းသို့ဝင်စေသည်။ ထို့နောက် မျောက်အိုကြီးများသည် ထ၍ ကိုယ်ကို ဆန့်လျက် ဂူအတွင်း ချောင်ကြိုချောင်ကြားများဆီမှ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့အထဲမှ အစု ခေါင်းဆောင်များသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် သန်းရှာနေသော မျောက်ငယ်များဆီမှ ထွက်လာ ကြသည်။ ထွက်လာကြသော မျောက်တို့၏ တရွေ့ရွေ့နှင့် ကိုယ်ကိုသယ်လာသော ခြေသံကို ကြားနေရသည်။ လက်ငင်းအားဖြင့် ဘာတွေကို ဆွေးနွေးကြတော့မည်ဟု စိတ်စောနေသော

မျက်နှာများကို တွေ့ရသည်။ စိတ်ပျက်လျက်ရှိသော မျက်နှာများပေါ်တွင် မျှော်လင့်သော အကြည့်ပါသည် မျက်လုံးများကို တွေ့နေရ၏။

“ကဲ . . . အခုတော့ မင်းတို့အားလုံး ဒီနေရာမှာ ဘာကြောင့်စုဝေးရသလဲဆိုတာ သိပြီး ကြမှာပေါ့၊ နွေတစ်ရာသီရယ် . . . ဆောင်းဦးပေါက်ရယ် ကြုံခဲ့ရတဲ့ အပူဒဏ်ရယ် . . . မိုးခေါင်ရေရှားဒဏ်ကြောင့် လာမယ့်ဆောင်းရာသီမှာ တို့အဖို့ စားစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ သစ်အယ်ပင်တွေ၊ သစ်ကြားပင်တွေဟာလဲ အသီးမသီးဘဲ အရွက်တွေသာ ကြွေကုန်ကြတယ်၊ တောင်ကြားလျှိုမြောင်ထဲမှာလဲ စိုက်ခင်းတွေ ဥယျာဉ် တွေဟာ ခြောက်သွေ့နေကြပြီ၊ အဲဒီမှာနေတဲ့လူတွေလဲ ကွယ်လွန်ကုန်ကြတာ ကြာတောင်ကြာပြီ၊ ခုအခြေအနေဟာ တို့တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးတဲ့ အခြေအနေပဲ၊ ခုအထိတော့ တို့ဟာ ရသမျှ အစာရေစာကလေးကို အသက်ရှင်အောင် ကောက်သင်းကောက်ပြီး စားနိုင်ကြသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုကျနေတဲ့နှင်းဟာ ရပ်တော့မယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ဒီတော့ တို့အထဲက အကြံဉာဏ် ပေးနိုင်တဲ့သူတွေက ဘာလုပ်သင့်သလဲလို့ ပြောနိုင်တဲ့သူများရှိသလား”

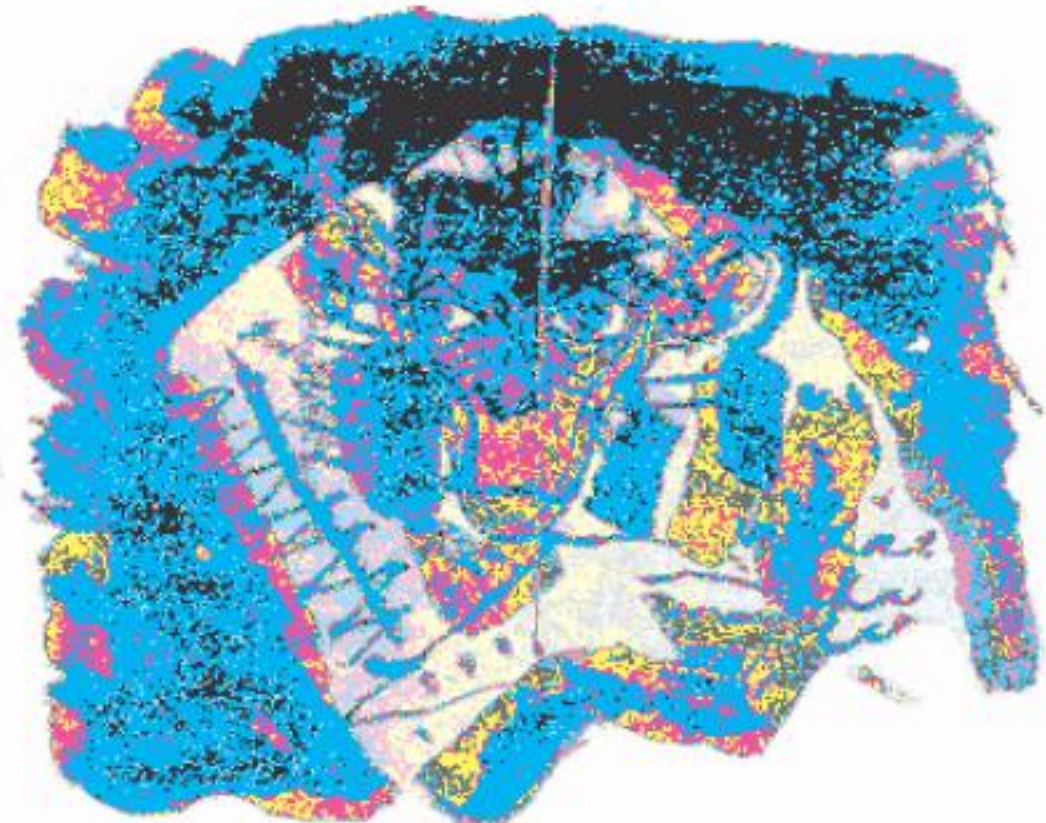
ဒန်ကီချီ၏စကားမဆုံးခင် မျောက်ငယ် ဝှန်တာက ထပြောသည်။ သူသည် အသက်ကို ဝအောင်ရှူပြီး ရင်ကိုဖွင့်လျက် မျက်ခုံးမွေးထူထူကို မြင့်ချိန်ခုံချိပြုရင်း စကားစပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေကတော့ ဒီတောင်ကြောမှာရှိတဲ့ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် မပျက် ရေးဟာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်၊ ဒီတော့ အမျိုးဆက်နိုင်ကြ အောင်လို့ ခွန်အားရှိတဲ့သူတွေက ဆက်လက်နေထိုင်ပြီး အားနည်းတဲ့သူတွေက ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပါစေပေါ့၊ ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ မျောက်အိုတွေနဲ့ ကလေးတွေအတွက် အစာ ရေစာကို ဖြုန်းမယ်အစား သန်မာနိုင်တဲ့ လူငယ်တွေအတွက် သုံးမယ်ဆိုရင် သူတို့အသက် ဆက်နိုင်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ မျောက်အိုကြီးတစ်ကောင်က ပိန်ညော်သော သူလက်ကို ဆန့်တန်းလျက် ကီခနဲ အော်လိုက်၏။ ထို့နောက် -

“တိတ်ကြ . . . မင်းတို့ ငယ်ရွယ်သူတွေ ဒီနေရာမှာ ပြောခွင့်မရှိဘူး” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဘာဗျ” ဟု ဆိုလျက် မျောက်ငယ်တစ်ကောင်က ထရပ်လိုက်ကာ အထက်ပါစကားကို ပြောသော အသက်ကြီးကြီး မျောက်၏ရှေ့၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် လာရပ်သည်။

ထိုအခါ ဒန်ကီချီက -

“ကဲ . . . တော်ကြ၊ ဒီလောက်နဲ့ လုံလောက်ပြီ၊ အခုအချိန်မှာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးပဲလိုတာ၊ ရန်ဖြစ်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ရွယ်သူတွေကိုလဲ တို့က ပြောခွင့်ပေးမယ်၊ ကဲ . . . ဝှန်တာရေ . . . အများရှေ့မှာ မင်းစိတ်ကူးကို ပြောပြပါဦး” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဒီလိုဗျာ . . . ကျုပ်တို့အားလုံး အစာငတ်ပြီး သေရမယ့်အစား လုပ်နိုင်တိုင်နိုင်ရှိတဲ့ ခွန်အားပြည့်နိုင်တဲ့ ငယ်ရွယ်သူတွေ တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ်ပိုပြီးအသက်ရှည်အောင်လို့ပါ၊ ကျုပ်တို့ထက် အားနည်းတဲ့သူတွေကိုတော့ ဒီအတိုင်းထားရတော့မှာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဤတွင် အသက်ကြီးကြီး မျောက်တစ်ကောင်က -

“မင်းတို့ ငယ်ရွယ်သူ အရူးတွေပဲ၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးများ ရကြပါလိမ့်၊ ဘာကြောင့် ဒီစကားမျိုးကို ပြောပါလိမ့်” ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ဒန်ကီချီက စိတ်ဆိုးနေသော မျောက်ကြီးကို ငြိမ်သက်စေပြီး -

“ကဲ . . . ဒီတော့ မင်းဆိုလိုတာက အစာရေစာရရှိပြီဆိုပါတော့၊ အားနည်းတဲ့မျောက်တွေကို မကျွေးဘူးဆိုရင် ကိုယ့်မျက်စိအောက်တင် သေကြေကုန်တာကို မင်းကြည့်မလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“အင်း . . . ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဒါဟာ မျောက်တို့တောင်ကြောမှာ ကျင့်သုံးနေကျစည်းကမ်းနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်၊ တရားလဲ မဝင်ဘူး” ဟု အခြားမျောက်ကြီးတစ်ကောင်က အသံသြသြဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

ဒန်ကီချီသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဆူဆူပူပူ ပြောဆိုမှုများကို ထိန်းလိုက်ရသည်။

“ဒီအချိန်ဟာ စည်းကမ်းတွေ၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေကိုလဲ ပြောရမယ့်အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အားနည်းတဲ့အကောင်တွေကို လိုအပ်လို့ ကျုပ်တို့စားပစ်ရင်တောင် မျိုးရိုးမပျက်အောင် ကျုပ်တို့ လုပ်ဖို့လိုတယ်” ဟူ၍ တစ်ကောင်က ထပြောသည်။

“အဲဒီမျိုးဆက်ဆိုတဲ့ကိစ္စက ဘာများလဲကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အမျိုးကို ထိန်းသိမ်းရမယ်လို့ ပြောနေတာလဲ၊ အခုမှ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ လူငယ်တွေဟာ တခြား လူတွေအကျိုးကို မကြည့်ဘဲ သူတို့သာ အသက်ရှင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုပြောတော့ . . . ဟင် . . . ကောင်းကြသေးရဲ့လား”

မျောက်တို့၏ ဂူထဲတွင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကိစ္စများ ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ သူတို့မျက်လုံးများမှာ မွတ်သိပ်သောမျက်လုံးများဖြစ်လျက် စိတ်ပျက်လက်လျှော့စွာဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုက်ခိုက်သတ်ပတ်ကာ အနိုင်အရှုံး ရှာကြတော့မည့် အခြေအနေကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ဒန်ကီချီသည် သူ့မျက်လုံးများကို တစ်ဝက်မှေးလျက် ဂူအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း-

“အင်း . . . တကယ်လို့ တိုက်ခိုက်သတ်ပတ်ကြမယ်ဆိုရင် အားနည်းတဲ့သူတွေက အသက်ဆုံးရှုံးကြပြီးတော့ သူတို့အသားတွေ ခြောက်ခန်းကုန်တော့မှာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ရှေးတုန်းကပုံပြင် အပြောအဆိုရှိသလို မျောက်သားခြောက်ဆိုတဲ့ဘဝရောက်ပြီး အစာငတ်နေတဲ့ မျောက်တွေက အဲဒီအမဲခြောက်ကို စားမိကြရင် ကြိုက်သွားကြလိမ့်မယ်၊ အစားခံရတဲ့ မျောက်တို့ရဲ့ မိသားစု

တွေကလဲ ဘယ်တော့မှ အခဲကြေတော့မှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရန်မီးရန်စ ဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် သတ်ကြဖြတ်ကြနဲ့ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့အကောင်အထိ ရောက်မှ တို့မျောက်မျိုးတွေ တုန်းသွားတော့မှာပဲ၊ ဒီလိုဆိုတော့ မျောက်တောင်ကြောက တို့အမျိုးအနွယ်တွေ ဒီလိုနဲ့ စခန်းအသိမ်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်မယ့်အစား ငါ့အသက်ကိုသာ အသေခံမယ်”

နှင်းများ ဆက်တိုက်ကျနေသည်။ များများနှင့် မြန်မြန်ကျ၍ လည်းလာသည်။ ဒန်ကီချီ စိုးမိုးခဲ့သော တောင်ကြောတစ်ခွင်တွင် နှင်းများ တဖြည်းဖြည်း ဖုံးအုပ်စပြုနေလေသည်။

“ရယ်မောပြီး အဆိပ်သင့်သေရတဲ့ မှိုတွေတော့ရှိတယ်၊ ငါ အဲဒီနည်းနဲ့လုပ်မပဲ၊ သစ်ခေါင်းထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့တဲ့ မှိုတွေကို သွားယူလိုက်မယ်၊ အကောင်တိုင်း သူတို့စိတ်ကြိုက် စားကြ၊ ပြီးတော့ ရယ်မောပြီး သေကြပေစေပေါ့၊ ဒီနည်းက ကိုယ့်အချင်းချင်း မျိုးတုန်းအောင်သတ်တဲ့ နည်းထက် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ထိုအတွေးကို သူ့ဘာသာတွေးရင်းက ကလေးသူငယ် ခုနစ်ဦး မျက်နှာတွင် ခရမ်းရောင် ပေါက်ကာ ယောင်ကိုင်းလျက် သူ့မျက်စိအောက်တွင် သေသွားခဲ့ကြသောအဖြစ်ကို သူပြန်မြင်ယောင်မိသည်။

“ဟင် . . . ဒီလိုလဲ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ လုပ်ကိုလုပ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးငယ်တွေပါ သေကြေရမယ့်ကိစ္စဟာ စက်ဆုပ်စရာကောင်းလှတယ်၊ ငါတော့ ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့တွေလို ငါမလုပ်နိုင်ဘူး”

ဒန်ကီချီမှာ ကြံရာမရဖြစ်လျက် သူ့လည်ချောင်းထဲမှ တစ်ဆိုသော အသံတစ်သံ ထွက်၍ လာသည်။

“ဒီနှစ် နွေဦး ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲ”

ဂူထဲတွင် အားလုံးငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ်တွင် မိခင်ရင်ခွင်ထဲ၌ ရောက်ရှိနေသော မျောက်ကလေးတစ်ကောင်၏ တီတီတာတာ အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။

“အမေရယ် . . . နွေဦးဆိုတာ ဘယ်ကလာတာလဲ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုအသံကို ကြားရသောအခါ ဂူအတွင်း၌ တင်းမာနေသောစိတ်များ အနည်းငယ် ပြေသွားကြပြီး မျောက်တို့အချင်းချင်းလှည့်၍ တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေကြသည်။

“နွေဦးဆိုတာ ဟိုးအဝေးကြီးက လာတာပေါ့သားရယ် . . . ဟိုအဝေးကြီးကလေ” ဟူ၍ မျောက်ကလေး၏မိခင်က သူ့သားကိုပြောသည်။

“အဲဒီအဝေးကြီးဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲဟင်”

“အဲဒီနေရာဟာ နှင်းတွေဖုံးနေတဲ့ တောင်ကြောရဲ့ ဟိုဘက်မှာရှိတာပေါ့။ အဲဒီဘက် ကိုတော့ နွေဦးရောက်လာမှာ အမှန်ပဲသားရေ၊ နှင်းတွေလဲ ပျော်ကျကုန်ပြီ။ ပန်းတွေတောင် အခုအခါမှာ ပွင့်နေလောက်ရောပေါ့။”

ဒန်ကီချီ၏ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်နွေး၍သွားသည်။

“အင်း . . . ဟုတ်သားပဲ၊ အခြေအနေ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးနေဆိုးနေ ဒီမျောက်ငယ် ကလေးတွေဟာ ဆက်ပြီးတော့ နေချင်စိတ် ရှိနေကြတာပဲ။ ပန်းပွင့်တွေဟာ နေရောင်ခြည် ဘက်ကို မျက်နှာပြုကြသလိုပေါ့။ အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားပြီး အသက်ရှင်နေချင်တဲ့ သတ္တဝါ တွေကို သေတွင်းရောက်အောင် ငါမပို့နိုင်ဘူး။ သူတို့အသက်ရှင်ခွင့် ရစေရမယ်၊ သူတို့ ရှင်သန် စေရမယ်”

“နွေဦးဟာ ဒီနှစ် တစ်ချိန်ချိန်တော့ လာမှာပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ အမေရယ် . . . ကျွန်တော် တို့တော့ မစောင့်နိုင်ဘူး။ နွေဦးက ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်မလာရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူလာတဲ့ဆီ သွားကြပါစို့လား” ဟူ၍ မျောက်ကလေးက ပြောလိုက်သည်။

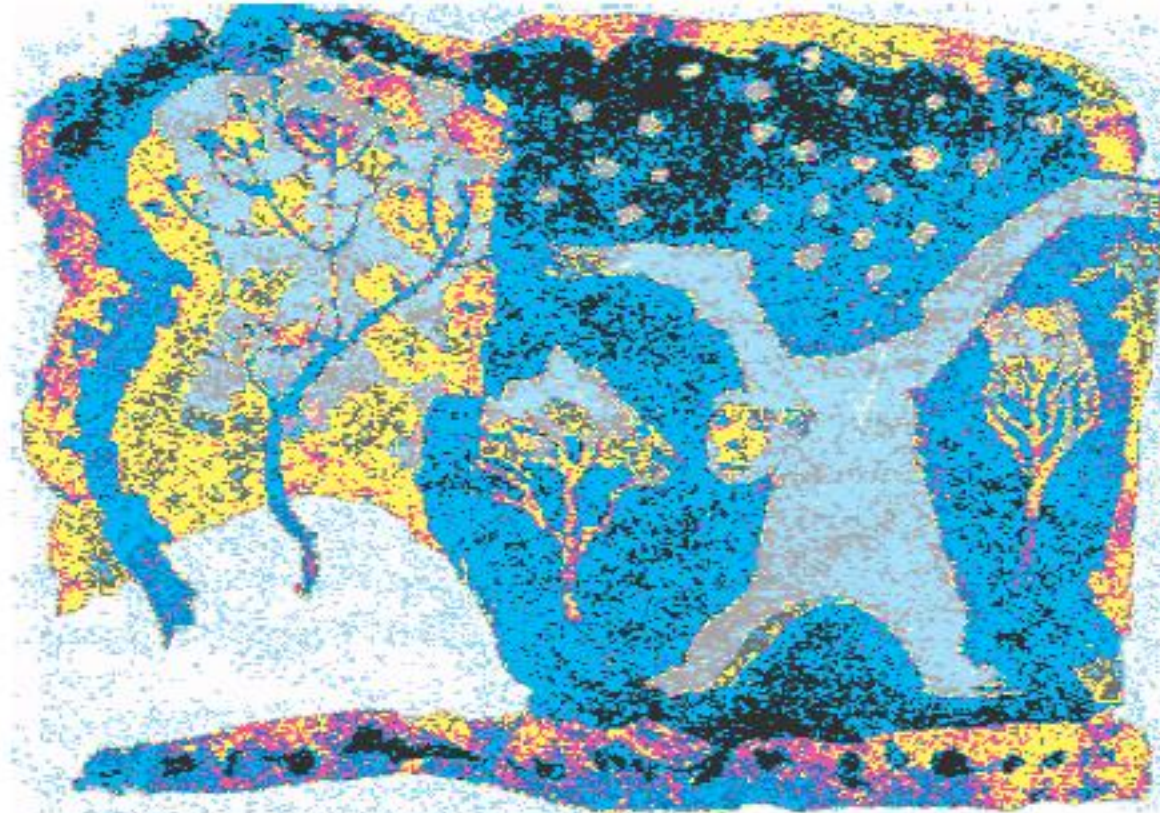
ထိုအချိန်တွင် မျောက်အိုကြီးတစ်ကောင်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ဖြင့် -

“ဒီကလေးတွေဟာ ဒီလိုအမိပွယ်မရှိတဲ့ စကားမျိုးကို တယ်ပြောတတ်ကြတယ်။ နွေဦး ရှိတဲ့နေရာကို သွားတွေ့မယ်ဆိုတာ ငါတို့တောင် ကြားတောင်မကြားဖူးပါဘူး။ ဟိုအရင်တုန်းက ဆိုရင် မျောက်တို့ရဲ့တောင်ကြောကို နွေဦးရောက်လာတာ စောင့်ကြရတာပဲ။ အမြဲတမ်းလဲ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးရေ . . . မင်းနားလည်ထားဖို့က တို့အဖို့ စောင့်နေရုံ အပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ နွေဦးက ကျွန်တော်တို့ဆီမလာရင် ကျွန်တော်တို့က သွားတွေ့ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တော့ သွားမယ်၊ ဒီတောင်ကြောက ဆင်းပြီးတော့ နွေဦးရှိတဲ့နေရာကိုသွားမယ်”

“ဟာ . . . ဒီတောင်ကြောကဆင်းမယ် ဟုတ်လား”

ဒန်ကီချီက ပြောလိုက်ပြီး အံ့ဩစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

“မျောက်တို့ရဲ့တောင်ကြောကို စွန့်သွားမယ်ဆိုရင် တို့ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးသွား မှာပေါ့။ ဒီလိုသာသာတဲ့ တောင်ကြောမှာ တို့အုပ်စိုးခဲ့တာ အကြာကြီးပဲ။ ဘယ်တော့မှ စွန့်ခွာ မသွားဘူးကွာ”

ထို့နောက် ဒန်ကီချီ၏ တောက်ပလှုပ်ရှားလျက်ရှိသော မျက်လုံးအစုံ၏ရှေ့တွင်ပင် ခုနစ်က စကားပြောလိုက်သော မျောက်ကလေးသည် လက်ဆွဲထားသော သူ့အမေထံမှ ရုန်းထွက်လျက် ဂူပေါက်ဝဆီသို့ ယိမ်းထိုးလျက် ထွက်သွားလေသည်။ သူ့နောက်က တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဆက်၍လိုက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ဂူပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မျောက်ကလေး၏မိခင် ညွှန်ပြခဲ့သောဘက်တွင်ရှိသည့် အဝေးတောင်ကြောဆီသို့ မျက်နှာမူ၍ သွားနေကြလေသည်။ သူတို့၏ ခြေထောက်ကလေးများသည် နှင်းတောထဲမှ ရုန်း၍ကန်၍ တောင်စောင်းသို့ ဆင်းသွား ကြသည်။ သူတို့အုပ်စုနောက်မှ မိခင်များက ထက်ချပ်လိုက်သွားကြလေသည်။

ဒန်ကီချီမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်နေမိ၏။ ထို့နောက် ဂူတွင်းသို့ လှည့်လျက် အားလုံးကြားလောက်အောင် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ . . . မင်းတို့အားလုံးပဲ ကောင်းပြီလေ၊ တို့တွေ တောင်အောက်ကိုဆင်းကြမယ်၊ နွေဦးရှိတဲ့နေရာကို သွားတွေ့ကြမယ်၊ ပထမဦးဆုံးတော့ ဟိုဘက်က တောင်ကြောကြီးကို ဖြတ်ကြ ရမှာပဲ”

မကြာခင်ပင် ကျန်မျောက်တို့အားလုံး ဂူဝတွင် စုရုံးမိကြသည်။ မျောက်ငယ်ကလေးများက မျောက်မိခင်များ၏နောက်တွင် ဝင်၍ ရပ်ကြသည်။ ထို့နောက် အုပ်စုခေါင်းဆောင်တို့က ထွက်လာ ကြ၏။ မျောက်အိုကြီးများပင်လျှင် သူတို့အစုနှင့် ပေါင်းမိကြသည်။ မျောက်များအားလုံး စုံပြီ ဆိုသောအခါ ဒန်ကီချီသည် ဂူဝမှထွက်၍ မျောက်အုပ်စု၏ရှေ့တွင် ခေါင်းဆောင်ကာ နှင်းတော ထဲမှ ရုန်း၍ ထွက်သွားလေသည်။

ဒန်ကီချီနှင့် သူ့မျောက်အမျိုးအစွယ်တို့သည် တောင်ကြားကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။ ရေခဲ နေသော မြစ်ပြင်ကို ကျော်ခဲ့ကြသည်။ နှင်းဆွတ်သော တောအုပ်အကြားမှ ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

မကြာမီပင်လျှင် မျောက်တို့သည် အုပ်စုထဲမှ ဖြန့်ထွက်ကာ ရင်ပေါင်တန်း၍ သွားကြ တော့သည်။ သန်မာသော မျောက်ငယ်များက မျောက်ကလေးများကို မိခင်တို့၏လက်မှယူ၍ ချီသွားကြသည်။ အချို့က ကုန်းပိုးပြီးသွားကြသည်။ မျောက်အိုကြီးများကို လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွဲခေါ်သွားကြသည်။

ထိုသို့သွားကြစဉ်၌ ခရီးတစ်လျှောက်တွင် သူတို့သည် မည်သို့သော အခက်အခဲများကို ကြုံရလေဦးမည်မသိ။ မည်သည့်အကောင်များက အားပြတ်၍ နှင်းတောထဲတွင် လဲကျကျန်ရစ် မည်မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မျောက်တို့၏အတန်းကြီးမှာ မရပ်မနား ဆက်၍ သွားနေကြသည်။ သူတို့သည် နောက်သို့လည်ပြန်ကြည့်စရာ အကြောင်းမရှိတော့။ ဘဝသစ်ကို ထူထောင်ရန် အတွက် နွေဦးရှိရာသို့ သွားနေကြလေသည်။

မျောက်တို့၏ခရီးမှာ မည်မျှကြာလေသည်မသိ။ အချို့အဖို့မှာ တစ်သက်တာမျှကြာသည် ထင်ရသည်။ အချို့မှာကား အချိန်ဟူ၍ပင် မှတ်သား၍မထားကြတော့။

တစ်နေ့တွင် သွားကြရင်း မျောက်ငယ်တစ်ကောင်က ထ၍အော်သည်။

“ဟေး . . . ဟိုမှာ ရှေ့ကတောင်ပေါ်မှာ နေရာလွတ်တစ်ခုတွေ့တယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ နှင်းလဲ မရှိဘူး၊ ဟာ . . . အသက်ရှူရတာ ကောင်းလိုက်တာ”

ထိုအသံကို ကြားရသောအခါ ဒန်ကီချီမှာ သူ့ခြေထောက်များကို မနည်းရုန်းနေရတော့ သည်။

“ဟာ . . . အဲဒါ နွေဦးရဲ့ လေပြည်ရူးပဲဖြစ်မှာ ဧကန်ပဲ” ဟု သူကပြောလိုက်၏။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်တွင် ငြင်သာသော လေပြည်ကလေးတစ်ချက် နွေးထွေးစွာ တိုက်ခတ်သွား၏။ သူတို့အမျိုးအစွယ်များကို နေနေညည ခေါင်းဆောင်လာခဲ့သော ဒန်ကီချီသည် နှင်းကြားထဲတွင် လမ်းပေါက်တစ်ခုရှာ၍ ဆက်ကာလျှောက်သည်။ သို့သော် သူ့ဒူးများ မခိုင်တော့။ သူ့အားအင် များလည်း ယုတ်သွားသလို ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် နှင်းပြင်ပေါ်တွင် သူ့လဲကျသွားလေသည်။

“နွေဦးပဲဟေ့ . . . နွေဦးပဲဟေ့”

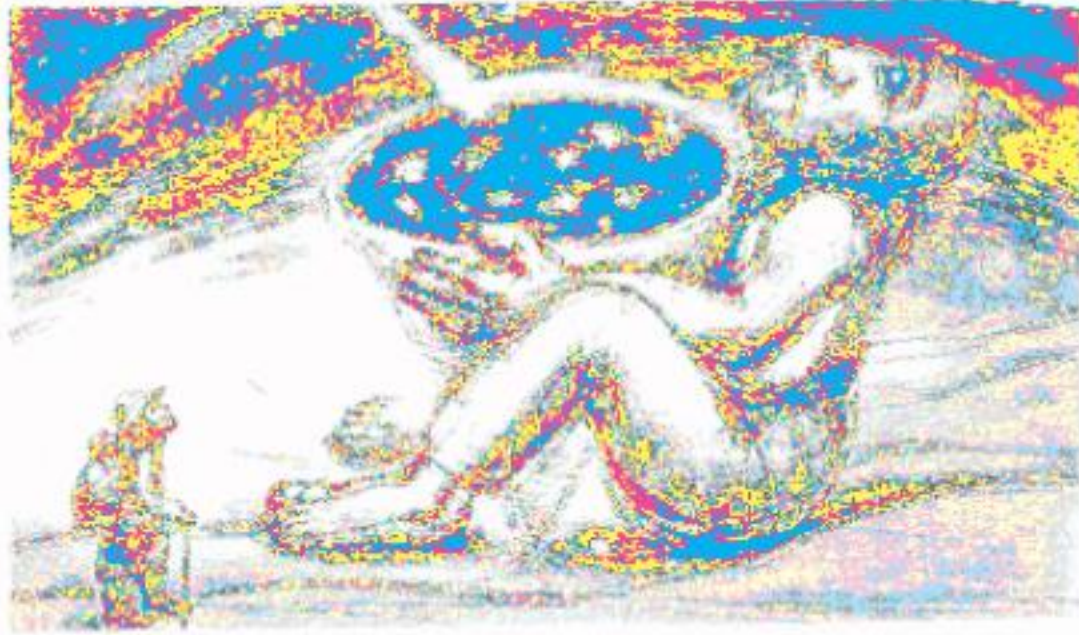
“ဟေ့ . . . ငါတို့ နွေဦးရှိရာကို ရောက်ကြပြီ”

မျောက်ငယ်ကလေးများသည် ဟစ်အော်၊ ဒန်ကီချီ၏ ကျောပေါ်မှ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကျော်လွှား၍ တက်သွားကြသည်။ မျောက်ကြီး၊ မျောက်လတ်တို့မှာလည်း သူတို့ခေါင်းဆောင်၏ ကိုယ်ပေါ်မှကျော်လျက် ကျန်သေးသမျှ အင်အားဖြင့် ရှေ့သို့ကျော်၍တက်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒန်ကီချီမှာ နှင်းတောထဲတွင် တစ်ကောင်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ဝမ်းသာစွာဖြင့် မျက်ရည်ကျလျက်ရှိသည်။ မျောက်ငယ်ကလေးများ၏ ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ် သံကို ကြားရသောအခါ သူ့စိတ်ထဲတွင် နွေဦးပန်းခင်းများအကြား၌ သူတို့ ခုန်ပေါက်ဖြူးတူး နေကြပြီဟု စိတ်ထဲက မြင်ယောင်နေလေသည်။

“အေး . . . သွားကြ . . . သွားကြ၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ မျောက်ကလေးတွေ နွေဦး ဆိုတာ တို့ဆီကို ရောက်မလာခင် တို့က နွေဦးရှိရာကို သွားကြရမှာပဲကွ”

သူ့အသံများမှာ လေသံမျှပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုစကားတို့ကို ပြောဆိုပြီးနောက် ဒန်ကီချီ သည် နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ရှုရှိုက်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

သက်တံများနှင့် ကြယ်တံခွန်များကို စုဆောင်းသူ

“ကြာလှပြီပေါ့ကွယ်၊ ငါတို့ လူလားတောင်မမြောက်ခင်တုန်းက” ဟူ၍ ဦးလေး ဘွိုင်ယန်က စကားစလာသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြစရာမရှိလျှင် ဤသို့ပင် ဝေးလံသော အချိန်ကာလကို တမ်းတ၍ နိဒါန်းပျိုးတတ်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တလက်လက်ဖြစ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့မှာလည်း သူပြောသောပုံပြင်ထဲတွင် ပါဝင်နစ်မြောသွားကြရ၏။

ဦးလေး ဘွိုင်ယန်သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသောသူ ဖြစ်ပေသည်။ သူပြောပြသမျှကို နားထောင်ရပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ အသည်းနှလုံးထဲ၌ သက်တံများ စို့ပေါက်ကာ ဆက်စပ်ပေးလာသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ လူတွေ၏ စိတ်ထဲနှလုံးထဲ၌ သက်တံရောင်စုံခြယ်ပေးနိုင်စွမ်းသောပုဂ္ဂိုလ်အား ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ယနေ့တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဦးလေးဘွိုင်ယန်သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသော ပုံပြင်ကြီးတစ်ခုဖြင့် တောင်ပံဖြန့်ကျက်ကာ စားမြုံ့ပြန်၍ တာထွက်ခဲ့ပြန်လေသည်။

“အင်း . . . ငါက ရှေ့မှာ အဆုံးအစမရှိ ကျယ်ပြန့်ပြီး မြင်နေရတဲ့ သဲကန္တာရကြီးထဲမှာ လျှောက်နေခဲ့တယ်ကွဲ့၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း သဲပြင်ကြီးအောက်ကို နေလုံးကြီးဝင်သွားတာကိုလဲ လှမ်းကြည့်နေမိတယ်၊ ဘေးဘီရှေ့နောက် ဘယ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကြည့် သဲကန္တာရပြင်ကျယ်ကြီး သက်သက်ပါပဲ၊ ဒါကလွဲလို့ ဘာမှမမြင်ရဘူးလေ၊ အဲဒီနေရာကနေ မိုင်ပေါင်း ငါးရာလောက် ရှိတဲ့နေရာမှာ ဦးလေးရဲ့အိမ်က ရှိနေပါတယ်၊ ဦးလေးအိမ်ကတော့ ဘိုတာဘိုတာ ဆိုတဲ့ နိုင်ငံထဲမှာပါပဲ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းကဆိုရင် ဦးလေးကို မြည်းတစ်ကောင်လို ရိုက်နှက်ပြီး အတင်းကျုံးခိုင်းရုန်းခိုင်းသလိုပဲ စပျစ်ခြံပိုင်ရှင် လူဖြူတစ်ဦးက မကြာခဏ နှိပ်စက်ပြီး အခိုင်းခံရတယ်၊ ဩဇာ-အဲဒီတုန်းကများ ဒီအလုပ်ရှင် လူဖြူက ဦးလေးရဲ့ မည်းနက်တဲ့ အသားအရေကို လက်ညှိုးထိုးထိုးပြီး အမျိုးမျိုးပြက်ရယ်ပြုနေခဲ့တာဟာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးလဲ အဲဒီမြို့က မထွက်မဖြစ် ထွက်ခဲ့ရတယ်၊ သဲကန္တာရထဲမှာ မဆုံးနိုင်တဲ့ ခရီးရှည်ကြီးတိုလျှောက်ရင်း သေချင်သေပါစေတော့ဆိုပြီး ထွက်ခဲ့တာပဲ။

“အဲဒီ ဦးလေး ဖြတ်လျှောက်နေတဲ့ သဲကန္တာရကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကျယ်သလဲဆိုရင် ကုလားအုတ်တွေတောင်မှ ဒီခရီးကိုသွားဖို့ တွန့်ဆုတ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ မီးကျိုးမီးဖိုကြီးလို့ ဆိုလဲ ဟုတ်ရဲ့၊ မင်းတို့ ဖယောင်းတိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်ရအောင်စုပြီး မီးညှိထွန်းလိုက်တယ် ဆိုပါတော့၊ ပြီးတော့ မီးလျှံမီးညွန့်တွေရဲ့အပေါ်မှာ လက်ဖဝါးကို ခံထားကြည့်မယ် ဆိုပါတော့၊ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ဦးလေးပြောတာကို သဘောပေါက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဦးလေး ခြေထောက်တွေဟာ သဲပူထဲမှာ ခြေမျက်စိမြုပ်အောင် နစ်ဝင်နေတယ်၊ မကြာခင်မှာဘဲ ခြေထောက်တွေဟာ မီးဖုတ်ထားတဲ့ အာလူးတွေနဲ့မခြား ဖြစ်သွားတော့တယ်၊ လက်တွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ၊ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်တဲ့ နေရောင် လောင်မြိုက်တာကိုခံနေရတယ်၊ ဖြစ်ရပုံများ ကြည့်ရတာနဲ့ မီးဖုတ်ပြီးသား အသားကို ကိုက်စားလိုက်ချင်သလို ဖြစ်သွားတော့တယ်။

“ဒါပေမဲ့ မောင်တို့ရယ် . . . ညဘက် လေအေးအေးကလေး ဖြူးလာပြီ ဆိုရင်တော့ ဘယ်လို ကောင်းကင်စည်းစိမ်မျိုးကို ခံစားရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ တွေးကြည့်တတ်မှာတောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ လေပြည်လေညင်း တိုက်ခတ်နေပြီး လရောင်သာတဲ့ သဲကန္တာရ ညထဲမှာ အရာရာဟာ ပြန်ပြီးအသက်သွင်းပေးလိုက်သလို စိတ်မှာ အေးမြသွားရတော့တယ်၊ အဲဒါ ဦးလေးတို့ငယ်ငယ် ဟိုအချိန်တုန်းက ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတဲ့ သဲကန္တာရကြီးပါပဲ။”

ဦးလေးဘွဲ့ငါးယန်သည် ထိုသို့ ပြောရင်းက သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် လေးနက်သော အသွင်သို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားသည်။

“အဲဒီအချိန်တွေတုန်းကများ ဦးလေးအဖို့ဆိုရင် စိတ်မညစ်ရတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး မောင်တို့ရေ . . . စိတ်ညစ်ရမယ့်အကြောင်းတွေကတော့ အသားမည်းတာနဲ့ပဲ ပစ်ပယ်ခံနေရတာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက်ကို ကျွန်အဖြစ်နဲ့ ရောင်းလိုက် ဝယ်လိုက် အလုပ်ခံခဲ့ကြရတာကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ အမှတ်ရနေခဲ့ရတာ၊ ပြီးတော့တစ်ခါ ခြေနှစ်ဖက်မှာ သံလုံးချိတ်ပြီး သံခြေကျင်း မကြာခဏ ခတ်ထားခံရတာတွေပေါ့ကွယ်၊ ကနေ့တိုင်အောင်လဲ ဒီအသားရောင်ရှိလို့ ခံနေရတာ၊ လူတွေမှာ အစွဲအလမ်း သံခြေကျင်းတွေ အမျိုးမျိုး ထူးခတ်ခံထားရပြီး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျရတာတွေ ရှိနေတယ်လေ။

“အဲဒါကတော့ လူတွေရဲ့ စရိုက်တွေမှာ ဒီသဘောထား အရင်းခံ စွဲမြဲခဲ့တာ ကြာပါပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ လူလူချင်း နှလုံးသား အရောင်အသွေးနဲ့ စိတ်ရင်းကတော့ ကွာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးဖြင့် တွေးထင်နေမိပါတယ်၊ အသားရောင်ဆိုတာ ကောင်းကင်က နေနဲ့ ဆက်သွယ် ပတ်သက်နေတာမျိုး ကွယ်တို့ရဲ့၊ သိကြတယ် မဟုတ်လား၊ နေဆိုတာ အာကာသ ဟင်းလင်းပြင်ထဲက ကြယ်ပေါင်း ကုဋေကုဋေရှိတဲ့အထဲမှာ အရွယ်အစား သေးငယ်လှတဲ့ ကြယ်ကလေးတစ်လုံးပဲလေ၊ အဲဒီအထဲမှာမှ လူတွေဆိုတာကပဲ အသားအရောင်ချင်း မဆိုစလောက် ခြားနားတာမျိုးကို ယိုးမယ်ဖွဲ့နေကြတာလို့ မထင်ဘူးလား၊ အေးကွဲ့ . . . လူတွေမှာ အပြစ်ဖို့စရာဆိုလို့ အသားရောင်အပြင် ဘာသာစကားပြောဆိုမှု မတူကြတာ၊ ခံယူချက်၊ ထင်မြင်ချက်၊ ခံစားချက်ချင်း မတူကြတာတို့ကိုလဲ အကြောင်းရှာပြီး အပြစ်မြင်နေကြသေးတယ်၊ ဒီလို လူမျိုးတွေနဲ့ ဦးလေးအဖို့တော့ နီးနီးနားနား နေချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူးကွယ်။

“ဒီလိုဆိုရင် အခုတော့ ဦးလေး ဘာဖြစ်နေလဲလို့ မေးစရာရှိတယ်၊ အဖြေပေးရမှာကတော့ ခရီးပဲ ဆက်နေခဲ့ပြန်တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်၊ သဲကန္တာရပြင်ကျယ်ထဲမှာ မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဆက်လျှောက်မြဲ လျှောက်နေရတော့မှာပဲလို့ ဒီလို တစ်လျှောက်တည်း လျှောက်နေရတဲ့အချိန်မှာ ဦးလေးဟာ ပင်လဲပင်ပန်း၊ အိပ်လဲ အိပ်ချင်တာနဲ့ ထိုင်ချလိုက်တယ်၊ အဲဒီလို ထိုင်ချလိုက်ပြီးလို့ တခါခါနဲ့ အိပ်မောကျသွားချိန်မှာ နှံ့ကောင်တွေ တစ်အုပ်ဟာ သဲပြင်တွင်းထဲက တွားထွက်ပြီး တကျိတ်ချိန်နဲ့ မြူးတူးနေကြတော့တယ်၊ အင်း . . . ဒီအသံတွေက ဦးလေးအတွက် မကြုံစဖူး

သာယာနာပျော်ဖွယ် ဖြစ်နေတယ်၊ သဲကန္တာရထဲက လရောင်ဆမ်းတဲ့ ညခင်းမှာ နှံ့ကောင်ပုရစ်ကောင်တွေရဲ့ သံစုံတီးဝိုင်းလဲ ရှိသနဲ့၊ ဘယ်လို စာဖွဲ့ရမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွယ်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်လိုက်တာက အသံကျယ်ကြီးနဲ့ သက်ပြင်းချသံလိုလို ကြားလိုက်တဲ့ အသံတစ်သံပဲကွယ်၊ အလို - ဘာများ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်လို့ တွေးလိုက်မိတယ်၊ ဒီသဲကန္တာရထဲမှာ ခရီးသွားရယ်လို့ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေတာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်လို့ တွေးလိုက်မိတယ်၊ ဦးလေးဟာ အရှေ့အရပ်ဆီကို ကြည့်လိုက်မိတော့ အံ့ဩတာကြီးနဲ့ နောက်ပြန်လဲကျတော့မလောက် ဖြစ်သွားတယ်လေ၊ မြင်ရတာက အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ သဲပြင်ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်ပြီး ညဘက် ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်နေတာပါကလား၊ သူဟာ ဘယ်အရွယ်အစားလဲဆိုတာ ပြောလို့တောင် မင်းတို့ ယုံချင်စရာမရှိဘူး၊ ထိုင်နေတာတောင်မှ သူ့ကိုယ်ထည်ဟာ ၁၀ မီတာလောက် မြင့်နေတယ်၊ ထမ္ပားရပ်လိုက်ရင် အနည်းဆုံး သူ့အရပ်က မီတာ ၂၀ လောက်တော့ မြင့်ပြီး အပေါ်က မိုးနေမှာ သေချာတယ်၊ သူ့ဦးခေါင်းထက် ကောင်းကင်မှာတော့ ကြယ်တွေ တောက်ပ နေတယ်၊ စိန်ကျောက်တွေကို ကောင်းကင်အထက်မှာ လွင့်ကျဲပစ်တင်ထားသလိုပါပဲ၊ ဦးလေးလဲ ကြောက်စိတ်တွေ ပြယ်သွားတယ်၊ ထိုင်လျက်သားနဲ့ ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်နေတဲ့ လူကြီး ရှိရာကို လျှောက်လာခဲ့တာပေါ့၊ တကယ်ပဲ ဧရာမ လူကြီးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာရိပ်သွင်နဲ့ သူ့ပုံပန်းက သိမ်မွေ့နူးညံ့ပုံရတယ်။

“ဦးလေးက သူ့ကို လှမ်းအော်ပြီး ပြောလိုက်တယ်၊ “ဟေ့လူကြီး . . . ညကြီးမင်းကြီးမှာ ခင်ဗျား ဘာထိုင် လုပ်နေတာလဲ” လို့ပေါ့။

“လူကြီးလဲ သူ့မျက်နှာကြီးမှာ အံ့ဩသွားပုံရတယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်တာ ဦးလေးရှိရာကို တွေ့သွားတယ်၊ ပြီးတော့ သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အသံဝါကြီးနဲ့ ဦးလေးဘက်ကို ပြန်ပြောတယ်၊ “ငါ့ကို လှမ်းမေးတဲ့လူရေ . . . မင်း ဘာပြုလို့ ဒီသဲကန္တာရအလယ်ခေါင်ကို ရောက်နေရတာလဲ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်မနေပေဘူးလား”

“ကျွန်တော်လား၊ ကျွန်တော်ဟာ သက်တံကြီး စို့တဲ့နောက်ကို လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် မနေအပ်ဘူးလို့ထင်တဲ့ မြို့ကနေ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တာလေ” လို့ ဦးလေးကလဲ လှမ်းအော်ပြီး ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီလိုအော်ပြီး မပြောရင်လဲ ဦးလေးအသံဟာ

မြို့နှင့်တွေ့ သီးနေပြီဖြစ်တဲ့ ညသဲပြင်မှာ အသံတိမ်ပြီး ပျောက်သွားဖို့ပဲ ရှိလို့ပေါ့။ သဲကန္တာရက သဲပြင်တွေဟာ ဒီလိုပဲ မောင်တို့ရေ . . . သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် တော်ရုံတန်ရုံ များတော့ အချိန်မရွေး ပျောက်ပျက်သွားတော့တယ်။ တစ်ခါတလေတော့လဲ လေထဲမှာပါသွားပြီး ဒီလေက တွေ့ရာမိရာကို ဖမ်းမျှပစ်လိုက်သလိုပါပဲ။

“အို . . . ဧရာမလူကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကို တဆိတ်နားထောင်ပေးပါ။ ကျွန်တော်နေတဲ့မြို့ကလူတွေဟာ ကျွန်တော့်ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ပါသလို အနီ အစိမ်း အဝါ အရောင်မျိုးစုံနဲ့ သက်တံထဲက အရောင်တွေလိုပဲ။ ဒီသက်တံရောင်မျိုးစုံတွေကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရောင်အသွေးဆိုတာ မျိုးစုံရှိတယ်ဆိုတာကို ပြချင်လို့ ကျွန်တော်တို့ မြို့သားတွေကို ပြန်ပြုဖို့ ယူသွားမလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်လို အားနည်းချည့်နဲ့တဲ့ လူမျိုးက ဒီသက်တံတွေကို အကုန်ဖမ်းပြီး မယူနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ တောင်စဉ် ၃၃ ထပ်ကို ကျော်ဖြတ် ခဲ့ပြီးပြီ။ အခုတော့ ဒီသဲကန္တာရထဲကို မထင်ဘဲ ရောက်နေရတယ်။ ဟူး . . . အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ သက်တံတွေအကြောင်းကို စိတ်ကူးထဲထားဖို့တောင် ပင်ပန်းနေပါပြီ။

“ဧရာမ လူကြီးခင်ဗျား” သူ့နာမည်ကို မပြောတော့ ဦးလေးက ဒီလိုပဲခေါ်တယ်။ သူဟာ ဦးလေးပြောတာကို စူးစိုက်ပြီး နားထောင်နေလေရဲ့။ သူ့နားကြီးကိုလဲ ဦးလေးဘက်ကို စွင့်ထားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အသံကြီး ပေါ်လာပြန်တယ်။ သူက “ဒီလိုလား၊ အင်း - မင်းကတော့ လူတစ်မျိုးပဲ။ ဒီသဲကန္တာရထဲကိုမှ တကူးတက လာပြီး သက်တံကို ရှာရတယ်လို့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ မင်းကိုပြောပြဖို့ သတင်းကောင်းတွေရှိပါတယ်။ မင်း ဒီသဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီ ဆိုပါတော့။ ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဟဲလဒီးယား ဆိုတာကို ရောက်လိမ့်မယ်။ ဒီနာမည်မျိုး မင်းကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ဒီမြို့ကြီးဟာ ပိုးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တုန်သွယ်မှု စည်တားလို့ ဖွံ့ဖြိုးပြီး ထင်ရှားလာတဲ့ မြို့ကြီးပေါ့။

“ဦးလေးက - ဟုတ်တဲ့၊ ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်တုန်းက ထင်ရှားခဲ့တဲ့ မြို့ကြီးမဟုတ်လားဗျာ - လို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ဧရာမလူကြီးဟာ ဦးလေးရဲ့စကားကို မကြားသလိုလိုနဲ့ သူ့စကားကို ဆက်ပြောတယ်။ အဲဒီ ဟဲလဒီးယားမြို့မှာဆိုရင် သက်တံတွေကို ဘယ်သူမဆို လိုသလောက် ဝယ်လို့ရတယ်။ သက်တံတွေကို အလေးချိန်နဲ့ရောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်တံဆိုတာ အလေးချိန်မရှိသလောက်ဘဲ။

ဒီတော့ သက်တံတွေ ဘယ်လောက်များများဝယ်ဝယ် ဈေးသိပ်ပြီး မကျဘူးပေါ့။ ဒါတွေကို ကြွေအိုးထဲ ဖိသိပ်ထည့်ပြီး ရောင်းနေကြတယ်။

“ဒါပေမဲ့ အခုလို သဲကန္တာရပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ သက်တံတွေကိုတွေ့ပြီး စုဆောင်းယူဖို့တော့ မင်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သက်တံတွေဟာ လူတွေစုမိဝေးမိတဲ့ နေရာမျိုးမှာ၊ စည်စည်တားကား သွားသွားလာလာ ရှိကြတဲ့ နေရာမျိုးမှာမှ တွေ့နိုင်တာ။ အဓိကကတော့ ရေမရှိ၊ လေထဲမှာ ရေငွေ့မရှိတဲ့ အခုလို သဲကန္တာရ နေရာမျိုးမှာ ဘယ်ပေါ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် မင်း ဟဲလဒီးယားကို ရောက်အောင်သွားမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီမှာ သက်တံမျိုးစုံဟာ ခြောက်ခု၊ ခုနစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ အမျိုးပေါင်း ၇၇၇ ခု လောက်ကို မြို့တံခါးအနားမှာ ရောင်းချပေးနေတယ်။

“ကလေးတို့ရေ . . . ဒီစကားကို ကြားရတော့ ဦးလေး ဘယ်လောက်ဝမ်းသာသွားတယ် ဆိုတာ တွေးကြည့်ကြစမ်း။ အဲဒီ သဲကန္တာရပေါ်မှာ ရပ်နေရင်းနဲ့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကျတဲ့ ဦးလေးရဲ့ မျက်ရည်ပေါက်တွေဟာ ရေငတ်တဲ့ သဲပြင်ပေါ်ကို ကျသွားတယ်။

“ဒီလောက် အဆင်ပြေတဲ့ သတင်းကောင်းကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် ဟဲလဒီးယားကို တိုက်ရိုက်သွားတော့မယ်ခင်ဗျာ။ ကူညီတတ်တဲ့ ဧရာမလူကြီးရေ၊ ကျွန်တော် ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်ပြီးသွားရမလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး။ မြောက်ဘက်လား၊ အနောက်မြောက်လား၊ တောင်ဘက်လား၊ အနောက်တောင်ဘက်လား - လို့ ဦးလေးက မေးလိုက်တယ်။

“ဒီလိုမေးတော့ ဧရာမလူကြီးဟာ တဟားဟားနဲ့ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်လှိုက်ပြီး သစ်တုံးလောက်ရှိတဲ့ သူ့လက်ညှိုးကြီးနဲ့ ဓူဝံကြယ်ရှိရာဘက်ကို ညွှန်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ပြောတာ က “မင်း တစ်ခုတော့ စဉ်းစားစရာရှိသေးတယ်။ သက်တံတွေ တစ်အိုးကြီးကို သယ်ယူလာဖို့ အကြမ်းခံနိုင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လဲ လိုလိမ့်မယ်။ အဲဒါကတော့ ရွှေရောင်လည်ဆံမွှေးရှိတဲ့ မြည်းလိမ္မာတစ်ကောင် ရှိရလိမ့်မယ်။

“ဟင် - ရွှေရောင်လည်ဆံရှိတဲ့ မြည်းလား ခင်ဗျာ။ ဒီလို သတ္တဝါမျိုးကော ရှိလို့ပါလား။ ရှိမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်မြင်ဖူးသမျှ မြည်းတွေထဲမှာတော့ လည်ဆံမွှေး အညိုရောင် တွေနဲ့ချည်းပါပဲ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ မြည်းမျိုးဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရယ်စရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ခင်ဗျာ။

“ဒီအခါမှာ ဧရာမလူကြီးဟာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီကို တည့်တည့်လှမ်းကြည့်နေပြီးတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ပြန်ဖြေပါတယ်။ ‘ဒီတော့ကား မြည်းလိမ္မာဆိုတာမျိုးကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ မင်းစိတ်ထဲမှာ မထင်ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား’ လို့ သူက ပြောတယ်။

“ဧရာမလူကြီးခင်ဗျား၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကြီးစားပြီး တွေ့အောင်ရှာပါမယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့မြည်းမျိုး ကျွန်တော်ဘယ်မှာ ရှာရမလဲခင်ဗျား၊ ဒီလိုရှားပါးတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကျမှာလဲခင်ဗျား၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရ ကျွန်တော်ပေးနိုင်အောင် အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာပါမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလှပတဲ့ သက်တံတွေကို အိပ်မက်ပျောက်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ နှလုံးသားကောင်းကင်များဆီကို သယ်ဆောင်သွားချင်လို့ပါ။

“ဒီတော့ ဧရာမလူကြီးဟာ သူ့အသံကြီးနဲ့ ရယ်လိုက်တယ်။ သူက “ကောင်းပြီလေ၊ ရွှေလည်ဆံပါတဲ့မြည်းကို ဝယ်နိုင်ဖို့အတွက် မင်းဟာ သလင်းကျောက်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လိမ္မော်သီး အလုံး ၃၀၀ လိုပါတယ်။

“ဟာ . . . လိမ္မော်သီး အလုံးသုံးရာ ဆိုတော့ မခဲယဉ်းပါဘူး။ ကျွန်တော် စီစဉ်လို့ ရပါတယ်။ မြို့တွင်းကိုဝင်ပြီး ကိုယ်တိုင်သွားဝယ်လိုက်မှာပေါ့။ အဲ - အဲ - ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပြောတာ သလင်းကျောက် လိမ္မော်သီးတဲ့လား။

“အဲဒီအခါမှာ ဧရာမလူကြီးဟာ ဦးလေးပြောတာကို မကြားသလိုနဲ့ ဆက်ပြီးပြောပြန်တယ်။ ‘ဒီလိုကွ၊ ကျောက်သလင်း လိမ္မော်သီး အလုံး ၃၀၀ ဝယ်နိုင်ဖို့အတွက် မင်းမှာ သက်တံတွေ ထည့်ထားတဲ့ ကြွေအိုးတစ်လုံး ရှိနေရလိမ့်မယ်’ လို့ ပြောတယ်။

“ဒီတော့ ဦးလေးက ‘ဘာပြောလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က ဘာကို အရင်ဝယ်ရ မှာလဲ၊ တော်တော်တော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ ဖြစ်သွားပြီ၊ သက်တံတွေထည့်ဖို့ ကြွေအိုးတစ်လုံး ဝယ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ သက်တံတွေပါတဲ့ ကြွေအိုးတစ်လုံးလဲ ရှိနေရမယ်၊ ဟုတ်လား။’

“ဒီအခါမှာ ဧရာမလူကြီးဟာ ကြယ်တွေပေါက်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို မော်ကြည့်ပြီး တအားရယ်လိုက်တယ်။ ‘ဟားဟားဟား . . . အေးကွ၊ အဲဒီသဘောပဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုကြပါ စို့ကွာ၊ မင်းကြည့်လေရာနေရာမှာ သက်တံတွေကို မြင်ကောင်းမြင်နိုင်ပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ဒါတွေကို ဖမ်းယူပြီး အိုးထဲကို ထည့်မရောင်းဘူး၊ လက်လျှော့လိုက်ပါတယ်။ ငါပြောချင်တာက အဲဒီသက်တံအကြီးကြီးတွေကို မင်းမှာပါတဲ့ လွယ်အိတ်သေးသေးကလေးထဲကို ဘယ်မှာထည့်လို့

ရမလဲ၊ သက်တံဆိုတာကို ဒီလိုလုပ်လို့ရတယ်လို့ မင်းထင်ရင် မင်း အားလုံးဆုံးရှုံးကုန်တော့မယ် ဆိုတာ လွယ်လွယ်တွေ့လို့ရပြီလေ။

“ဧရာမလူကြီးဟာ ခဏလောက် ဆိုင်းနေပြီးတဲ့နောက် စကားကို တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်း ဆက်ပြောတယ်ကွဲ့၊ ‘အခု မင်းမှာပါတဲ့ အိတ်ကလေးနဲ့ သဲတွေကျုံးထည့်ပြီး မင်းတို့မြို့ကိုပြန်ပြီး အိတ်နဲ့ဆွဲယူသွားလို့ရတယ်၊ အဲဒီအိတ်ထဲမှာ ပါသွားတဲ့ သဲပွင့်တွေ ပမာဏထက်ပိုပြီး လူ့လောက ဇာတ်ခုံရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မျက်မြင်တွေ့ဖူးတဲ့သူ များများမရှိပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဟောဒီ မှာရှိတဲ့ သဲကန္တာရ မျက်နှာပြင်ပေါ်က သဲတွေဟာ လူ့သမိုင်းကြောင်းနဲ့ သဘာဝတရားကြီး အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိထားကြတာပေါ့။ မနက်နေခြည်အောက်မှာ ကြည့်ကြည့်ပါလား၊ ပြီးတော့ မိုးရွာပြီးစအချိန်ဆိုရင် ကြည်လင်တဲ့ရေပြင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ရောင်ပြန်ဟပ်နေ လေရဲ့၊ အဲဒါတွေဟာ မင်းခေါင်းပေါ်မှာ တွဲလွဲခဲ့နေတဲ့ သက်တံတွေပေါ့၊ ဒီသက်တံတွေဟာ သဲကန္တာရ သက်တံတွေလေ၊ အဲဒါတွေကို မင်းရှာနေတာမဟုတ်လား၊ ဟားဟားဟား။’

“ဧရာမလူကြီးဟာ သူ့ရယ်လိုက်တာ ကြယ်တွေစုံတဲ့ ကောင်းကင်ဆီအထိ ဂယက်ရိုက် သွားတော့တယ်။ အင်း . . . ဦးလေးစိတ်ထဲမှာတော့ ဒီဧရာမလူကြီးဟာ ကိုယ့်ကို သက်သက် အရှုံးလုပ်နေတာပဲလို့ ထင်ရတော့မှာပဲ ထင်တယ်။ ဒီတော့ ဦးလေးလဲ စိတ်ဆိုးပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသနဲ့ တုန်လှုပ်နေတော့တယ်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်နေလဲလို့ မေးတယ်နော်၊ ခင်ဗျားကတော့ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြက်ရယ်လုပ်ချင်ရင်လဲ ဆက်လုပ် ဦးလေ၊ ကျွန်တော်ကလဲ နည်းနည်းမှ မမှုပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သက်တံတွေကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာမယ်လို့ ကျွန်တော် ဝိုင်းဖြတ်ထားလို့ပါပဲ။

“ကျုပ်လဲပဲ ကျုပ်လုပ်ငန်းအတွက် အလေးအနက်ထားပြီး လုပ်နေတာပါပဲ’ လို့ ဧရာမ လူကြီးက ထပ်ပြောလိုက်တယ်။ ဦးလေးက -

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခင်ဗျားမေးခွန်းတွေလဲ ကျွန်တော်ဖြေရတဲ့ကိစ္စ ပြီးပါပြီ - လို့ ပြောပြီး သူ့ကိုလဲ မကြောက်ရွံ့နိုင်တော့ဘဲ အော်ပြောလိုက်တယ်။ ‘ကဲ . . . ဒီတော့ ခင်ဗျားကတော့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲဆိုတာ ပြောပါဦးဗျ - လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ကျုပ်လား . . . ဘာပြုလို့တုန်း၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ကြယ်တံခွန်တွေကိုဖမ်းဖို့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ မြောက်ဘက်ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါလား၊ အင်ဒရိုမီဒီးဒါး ကြယ်စု ကြီးဟာ ဘယ်လောက်များ လှသလဲဆိုတာ၊ အခုအထိတော့ အရောင် ၉၉ မျိုးကိုပဲ ရသေးတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကောင်းကင်ထဲက ခြွေဖမ်းယူပြီးတာ ကြယ်တံခွန် အလုံး ၉၀ ပဲ ရှိသေး တယ်ပေါ့၊ ကြယ်တံခွန်တစ်မျိုးမှာ ကိုယ်ပိုင်အရောင် တစ်ရောင်ပဲလေ၊ ကြယ်တစ်လုံး ကောင်းကင်မှာ ကြွေဆင်းသွားတယ်ဆိုရင် ကျုပ် လှမ်းခုန်ပြီး ဆွဲလိုက်တာပဲ၊ အမှောင်ထဲမှာ နောက်ကိုပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲပေါ့၊ အိုး . . . ဒီကြယ်တံခွန်တွေဟာ မြန်သလား မမေးနဲ့။

“ဧရာမလူကြီးဟာ ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်ရင်းနဲ့ သူ့ပေါင်တံတောင့်တောင့်ကြီးတွေကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့လက်ကို ရှေ့မှာချထားတဲ့ တောင်းထဲကို နှိုက်လိုက်ပြီး ဦးလေးဘက်ကို တွန်းပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ . . . ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ တောင်းထဲကို၊ မင်းတို့ သိပ္ပံစာအုပ်တွေထဲမှာ ကြယ်တွေ ကို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု သိမ်မွေ့တဲ့ အမျှင်လေးတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်လို့ ဆိုထားတယ်နော်၊ အဲဒီ အမျှင်ကလေးတွေကို ဆွဲဆန့်လိုက်သလို တင်းမျှင်းပြီး ပြတ်သွားတော့ အဲဒီကြယ်ဟာ ကြယ်တံခွန် အဖြစ် ပြုတ်ကျသွားတော့တာပဲ၊ လူတွေမှာလဲ ထိုအတူပဲလေ၊ မမြင်သာတဲ့ ကြိုးကလေးတွေနဲ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချည်နှောင်ထားတယ်၊ အဲဒီကြိုးကလေးတွေ ပြတ်သွားရင်တော့ ဒီလူဟာ ကြယ်တံခွန်လို လွင့်ကြွေသွားတော့မှာပေါ့။

“ဧရာမလူကြီး ပြောဆိုနေတာကို နားထောင်ရင်းက ညဘက် မိုးကောင်းကင်ကို စူးစူး စိုက်စိုက် မော်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဟုတ်တယ်ဟေ့ . . . တကယ်ပဲဟုတ်တယ်၊ ကြယ်တွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ယှက်နွယ်ပြီး ချိတ်ဆက်နေတဲ့ ကွန်ရက်လိုဟာကို ငါသွားတွေ့တယ်၊ ဒီစိတ်ကူးမျိုး တစ်ခါမှ အတွေးမပေါ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဦးလေးလဲ ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားနဲ့ ဖြစ်သွားရတယ်၊ စကားတော့ တစ်လုံးမှ မပြောဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့မှ သူ့တောင်းကြီးထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိတယ်၊ ကြယ်တွေ စုပြုံပြီး လင်းလက်နေလိုက်တာ မျက်စိကျိန်းလို့ အသာမှိတ်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်ရတယ်။

“အဲဒီ ကြယ်အလှတွေ တောက်ပတာကို မြင်ပြီးတော့မှ ဦးလေးနှုတ်က အလိုလို သူ့ကို ပြောမိတာကတော့ - ‘မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်လဲပဲ ကြယ်တံခွန်တွေ ပြုတ်ကျမသွားခင် ကူပြီးဖမ်းပေးချင်လိုက်တာ’ လို့။

“အေးကွ . . . ဟဲဟဲ . . . လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမဆို လုပ်ပေးနိုင်တာပဲ၊ လုပ်စရာ ရှိတာကိုလုပ်ဖို့ ဆန္ဒနဲ့ စိတ်အင်အားသာရှိရင် လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ မင်းသိထားရမှာက လူ တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်မြင့်တဲ့ တောင်တစ်လုံးကိုဖြစ်ဖြစ် ရောက်အောင်တက်နိုင်တယ်၊ ဘယ်လောက်ကျယ်တဲ့ ပင်လယ်ကိုဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်ကူးနိုင်တယ်၊ လိုအပ်တာကတော့ ယောက်ျား ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံးဖြတ်ချက် သန့်ဋ္ဌာန်ပဲ လိုတာပါ၊ လူ့လောကကြီးမှာ ဆောင်ရွက် ပေါက်မြောက်ခဲ့သမျှ ကိစ္စတွေဟာ အောင်မြင်လိုစိတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာတွေချည်းပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်တဲ့ အခါ ပျော်စရာကိုကော၊ ဝမ်းနည်းစရာကိုကော တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့ရမှာပဲ၊ မင်းဟာ မင်း ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်လို့ရနိုင်ပါတယ်၊ လူဆိုတာများ ဘယ်လောက်ဆန်းပြားတဲ့ အမျိုးတွေလဲကွာ၊ ဟားဟား’ လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

“အဲသလိုလဲ ပြောပြီးရော ဧရာမလူကြီးဟာ သူ့အိတ်ကြီးထဲကနေ ခြင်းတောင်းကလေး တစ်ခု ဆွဲထုတ်ယူလိုက်တယ်၊ အဲဒီခြင်းတောင်းက ဦးလေးတို့လို ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အရွယ်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ သူက ဦးလေးကို လှမ်းပေးတယ်၊ ဦးလေးလဲ ကောင်းကင် ကြယ်တွေ နောက်ခံနဲ့ ကိုယ့်ထက် အများကြီးမြင့်ပြီး ထရပ်နေတဲ့ လူကြီးဆီက ပစ္စည်းကို အံ့ဩတကြီး မော်ကြည့်ရင်းနဲ့ပဲ လက်ခံယူလိုက်တယ်။

“ကြည့်စမ်းကွ၊ ဒီလိုညမျိုးမှာ ကြယ်တွေကြွေတတ်တာပေါ့’ လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့စကားအတိုင်း ကြားသွားလို့ ဖြစ်သွားသလားတောင် ထင်ရတယ်၊ ကောင်းကင် တစ်ခွင်မှာ ကြယ်တွေ မြောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်၊ အရှေ့အရပ်နဲ့ အနောက်အရပ်တွေ အားလုံးမှာ လင်းခနဲ လက်ခနဲ ပြုတ်ကြွေပြီး ဖြတ်သန်းသွားလိုက်ကြတာ၊ အင်ဒရိုမီဒီးဒါး ကြယ်စု ကြီးထဲက ကြယ်တွေ တော်တော်များများဟာ ကြွေကုန်ကြတယ်လို့ ထင်လိုက်ရတယ်။

ဧရာမလူကြီးဟာ - ‘ကိုင်း . . . ဟုတ်ပြီ၊ လာဟေ့ သွားကြမယ်’ လို့ အော်ပြောရင်းနဲ့ အထက်ကို ထခုန်လိုက်ပြီး အင်ဒရိုမီဒီးဒါး ကြယ်စုဆီကိုမှန်းပြီး မယုံနိုင်လောက်အောင် အမြန် နှုန်းနဲ့ ဖြတ်တက်သွားလေရဲ့၊ ဦးလေးလဲ တတ်နိုင်သလောက် သူ့နောက်က ထခုန်ပြီး လိုက်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း သဲကန္တာရထဲမှာ ပြေးနေတဲ့အဖြစ်ကို ပြီးတော့မှ သိလိုက်ရတော့တာပဲ၊ ကိုးမိတာလောက် ခြေတံအရှည်ရှိတဲ့ ဧရာမလူကြီးကတော့ သီချင်း တကြော်ကြော်ဟစ်ရင်းနဲ့ မဟူရာည မိုးကောင်းကင်ရဲ့ သဘာဝနဲ့အညီ အဝေးကို ရောက်သွား

တော့တယ်။ ကန္တာရသဲပြင်ပျော့ပျော့ထဲမှာ ရုန်းပြီး အမြန်ပြေးနေရတာ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ မောင်တို့ရာ၊ ဒါထက်ဆိုးတာက ကြယ်တွေဟာ ဟိုအဝေးမှာ ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ လင်းလက်ပြီး လျင်မြန်တဲ့အဟုန်နဲ့ ကြွေကြွေပြီး ဆင်းနေကြတာ။

“ကန္တာရကောင်းကင်ကို မနက်လင်းအရုဏ်က အရောင်ခြယ်လိုက်ပြီ ဆိုတဲ့အချိန်မှာ ဦးလေးဟာ အဲဒီတော့မှ ကိုယ့်ခြင်းတောင်းထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ကြွေတဲ့ ကြယ်တစ်လုံးကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကြယ်ဟာလဲ မည်းနက်နေတဲ့ သဲတုံးကြီးတစ်တုံးလိုပဲ ထင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါဟာ တစ်ချိန်တုန်းက လင်းလက်နေတဲ့ ကြယ်တံခွန်တစ်ခုဆိုတာ များ ဟုတ်ပါစလို့ တအံ့တဩ တွေးယူရတယ်။

“အို . . . ဦးလေးမှာ ခြေကုန်လက်ပမ်းလဲကျနေပြီ။ ဒူးတွေလဲ ယိုင်ပြီး ခေါက်မလို ဖြစ်နေပြီ။ လူဟာ သဲပြင်ပေါ်ကို ပုံကျသွားတော့တယ်။ ဘေးဘီကို စောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးလေးဟာ သဲကန္တာရထဲက အိုအစစ်ကလေးတစ်ခုထဲကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်နေတာ တွေ့ရတော့တယ်။ ရေကန်မျက်နှာပြင်တစ်ခုပေါ်မှာ မနက်ခင်းနေရောင် ဟပ်နေပြီလေ။ မနက်ခင်းလေညင်းမှာ စွပ်လွန်ပင်က အလက်တွေ ယိမ်းနွဲ့ဟန်ချိနေကြတယ်။ ဦးလေးလဲ ရေကန်ထဲ ဆင်းကူးချင်လှတဲ့ ကျွဲကြီးတစ်ကောင်လိုပဲ ကန်ရေထဲကို နစ်အောင်ဆင်းသွားပြီး ရေတွေကို သောက်လိုက်၊ ထပ်သောက်လိုက်နဲ့ ရေသောက်လို့ကလဲ ဘာနဲ့မှမတူအောင် အရသာ ရှိလိုက်တာ။

“ပြီးတော့မှ ဦးလေး ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သွားတယ်။ သဲကန္တာရဆိုတာ လူတွေကို ရေရဲ့ကောင်းကြောင်းကို သဘောပေါက်အောင် သင်ကြားပေးဖို့ဖြစ်နေတဲ့ အရာကြီးပါလားလို့။ အဲဒါအမှန်ပဲ မောင်တို့ရေ . . . ဦးလေးလဲ ရေတွေကို ဒါလောက်သောက်ထားပြီးမှတော့ နေရောင်ဘက်ကို စောင်းလှည့်ပြီး နှာချေမိတော့တာပေါ့။

“ဟပ်ချိုး”

“အဲဒီဟပ်ချိုးဟာ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ဘူး၊ နှာခေါင်းတစ်ခုလုံး ထွက်ကျသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ဘယ်လောက်ပြင်းပြသလဲဆိုရင် စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ် တွေဟာ တစ်ခါတည်း လွင့်ပါသွားသလို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားလိုက်တာ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်မလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တယ်။

“ဦးလေးဟာ နေရောင်ခြည်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး နှာချေမိတာလေ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ သက်တံ လှလှတစ်ခု လာပြီးပေါ်နေတယ်။ နှာချေတုန်းက ထွက်သွားတဲ့ ရေမှုန်ရေမွှာကလေးတွေဟာ နေရောင်နဲ့တွေ့ပြီး ရောင်စုံဖြာတဲ့ သက်တံဖြစ်သွားတာပေါ့။

“ကဲ . . . တစ်မျိုးမထူးခြားဘူးလား၊ သက်တံတစ်ခု ရလိုက်ပြီလေ။ သက်တံတစ်စင်း ဖန်တီးလိုက်နိုင်ပြီလေ။ ဒါနဲ့ ဦးလေးလဲ ဆက်ပြီးတော့ ရေကန်ထဲ ဦးခေါင်းစိုက်ပြီး ရေချိုတွေကို တစ်ဝထပ်သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နေရောင်ခြည်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး မှုတ်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ နေရောင်ထဲမှာ အနီ၊ အစိမ်း၊ အပြာ၊ အဝါ အရောင်တွေစုံပြီး လှဲလှဲတောက်နေတဲ့အကြားကနေ အိုအစစ် ရေအိုင်တစ်ဝိုက်ကို ကြည့်နေမိတယ်။

“ကဲ . . . ဘယ်လောက်အံ့ဩဖို့ကောင်းလဲ မောင်တို့ရေ . . . သက်တံတွေကွယ်၊ သက်တံ တွေလေ၊ ဦးလေး ရှာဖွေနေခဲ့တဲ့ သက်တံတွေလေ၊ အရောင်တွေဆိုတာဟာ နေက ပေါက်ဖွား လာတာနော်၊ အဲဒီအရောင်တွေဟာ ဦးလေးအဖို့ အဲဒီကစပြီး ကိုယ့်မှာ ပျောက်မသွားတော့ဘူး၊ ဒီအရောင်တွေ ထပြီးပေါ်ထွက်အောင်လို့ ဘယ်သူမဆို ဖန်တီးနိုင်တယ်လေ။ သူတို့ကို ကူညီ ပေးမယ့် နေကြီး ရှိနေရင်ပေါ့။ ဦးလေး ခရီးထွက်ခဲ့ရတဲ့ ခရီးအတန်တန်ဟာ အချည်းနှီး မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး မောင်တို့ရယ်။

“မကြာခင် ဦးလေးဟာ ကိုယ့်မြို့ဆီကိုပြန်ပြီး ခြေဦးလှည့်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ့်မြို့သူမြို့သား တွေအတွက် သက်တံတွေ တစ်ပုံတပင်နဲ့ပေါ့။ လူဖြူတွေအတွက်က အမည်းရယ်၊ အဝါရယ်၊ အနီရယ်၊ လူမည်းတွေအတွက်က အဖြူရယ်၊ အနီရယ်၊ အဝါရယ်၊ လူဝါတွေအတွက်က အမည်းရယ်၊ အနီရယ်၊ အဖြူရယ်ပေါ့။ လူတိုင်းအဖို့ သူ့မှာ မွေးကတည်းက ပါမလာတဲ့ အရောင်တွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ဖို့နဲ့ ဒီအရောင်တွေအားလုံးနဲ့ လေးလေးစားစား သင့်မြတ် ကြည်ဖြူနိုင်ကြဖို့ပါပဲ။ အဲဒီအရောင်တွေအားလုံး ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါ ကမ္ဘာကြီးဟာ ရောင်စုံ ဖြာတဲ့ သက်တံကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့တာပေါ့ မောင်တို့ရာ။

“ကိုင်း . . . အခုတော့ တို့တစ်တွေဟာ သဲကန္တာရအစစ်နားက ညောင်ပင်ကြီးအောက် မှာ ဦးလေးရဲ့ဇာတ်လမ်း အစပြုခဲ့တဲ့နေရာကိုရောက်ပြီ။ မင်းတို့အားလုံး ကိုယ့်ဘေးဘီ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ကြစမ်း၊ ကလေးတွေဟာ အရွယ်စုံ ပုံပန်းစုံ အရောင်စုံတွေ အတူရှိကြတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ မင်းတို့တွေ မိုးကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်လိုက်ရင်လဲ

ကြယ်တံခွန်တွေကို မြင်ရလို့ ကြည်နူးကြရလိမ့်မယ်။ ခင်မင်စရာ မင်းတို့အားလုံးဟာလဲ တောက်ပတဲ့အရာတွေကြားမှာ သွားလာနေတဲ့ ခရီးသွားတွေပါပဲ မောင်တို့”

ဦးလေးဘွိုင်ယန်ဟာ တောက်ပနေတဲ့ နေရောင်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အားနဲ့မာန်နဲ့ ပြောနေတယ်။

“သိကြရဲ့လားကွယ်တို့၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ တခြားသူတွေရဲ့ ရင်ထဲ နှလုံးထဲကို လှပတဲ့ သက်တံတစ်ခု စို့ရောက်နေအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုရင် အမျိုးသား ဖြစ်ဖြစ်၊ အမျိုးသမီးဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လူတိုင်းက ချစ်ခင်လေးစားကြမှာပဲ။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ရောင်စုံသက်တံကို လွယ်ထားနိုင်တဲ့သူဟာ အရှင်သန်ဆုံးလူဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် မောင်တို့ နားထောင်ကြ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ သက်တံကို မမြင်ရ၊ မပိုင်ရတဲ့သူများရှိရင် နေမင်းကြီးကို မော်ကြည့်လိုက်၊ ပြီးတော့ နှာချေစမ်းကြည့်လိုက်၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာ သက်တံကြီး ပေါက်နေလိမ့်မယ်။ ကဲကဲ . . . ဒီနေ့အတွက်တော့ ဒီပုံပြင်ကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပြီကွယ်။ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ကြ၊ မောင်တို့မှာ တစ်နေ့လုံး ထိုင်နေကြမယ့်အစား လေ့လာသင်ယူစရာတွေ၊ လုပ်ကိုင်စရာတွေ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးတယ်လေ”

ဦးလေးဘွိုင်ယန်သည် “ဟပ်ချိန်” ဟူ၍ အသံကျယ်ကျယ်တစ်ချက် ချေလိုက်ပြီးနောက် သူပြောနေခဲ့သည့် မယုံလျှင် ပုံပြင်မှတ်ရမည့် ဧရာမလူကြီးနှင့် ကောင်းကင်မှ အလှအပများ အကြောင်းကို ကားလိပ်ချလိုက်လေသည်။

စာရေးသူ

၁၉၉၇ ခုနှစ်မှစ၍ အာရှနှင့် ပစိဖိတ်ဒေသတွင် စာအုပ်လုပ်ငန်းဖွံ့ဖြိုးရေး၊ စာတတ်မြောက်ရေးကိစ္စများ တွင် ပါဝင် ကူညီခဲ့သူဖြစ်သည်။ တိုက်ရိုက် အာရှ-ပစိဖိတ် ဒေသဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုဌာနတွင် နှစ်ပေါင်း ၂၀ မျှ တာဝန်ထမ်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံတွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးဆောင်သော စာတတ်မြောက်ရေးကော်မရှင်၌ အကြီးတန်း အကြံပေးအရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။

သူသည် စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်းဖြစ်၍ ပညာရေးလုပ်ငန်းများအပြင် စာပေရေးသားခြင်းကို လည်း မွေ့လျော်သူဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများကို ရုပ်ပြင်သံကြား အစီအစဉ်တွင် ထုတ်လွှင့် ခဲ့သည်။ သူရရှိခဲ့သော စာပေဆု များစွာအနက် ၁၉၈၉ ခုနှစ်က ကိုဇန်းရှား စာပေတိုက်၏ စာပေဆု ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ ပညာရေးဝန်ကြီး၏ ရွှေခိုင်ဆုကိုပါ ဆွတ်ခူးခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်များကို ဂျပန်ဘာသာမှ အခြားဘာသာပေါင်း ၃၀ ကျော်သို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဘာသာပြန်သူ

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဝင်းအဖွဲ့ကို စတင်တည်ထောင်သူ တစ်ဦးဖြစ်၍ စာပေဗိမာန်၏ အငြိမ်းစား စာပေညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်သည်။ “မောင်ဆုရှင်” အမည်ဖြင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှစ၍ စာပေရေးသားသည်။ ယခုအခါ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန အကြံပေးအရာရှိ အဖြစ် ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

စာပေလုပ်ငန်းများတွင် အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ် ရွေးချယ်ရေးကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး၊ ပခုက္ကူ ဦးအုံးဝေ စာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ စာပေဗိမာန်စာမူ ဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဝင်းအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ပြီ ယခုပဟိုအမှုဆောင်ကော်မတီတွင် ဟောပြောဆွေးနွေးရေး စာပေထုတ်ဝေရေးနှင့် နိုင်ငံတကာဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

အမျိုးသားစာပေဆုကို နှစ်ကြိမ်ရရှိဖူး၍ စာအုပ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့အသံ “သိပ္ပံပညာ သိကောင်းစရာ” အခန်းမှ အပတ်စဉ် အသံလွှင့်သည်။